Arthur en Squirrel

Johanna Spyri

bron
Johanna Spyri, *Arthur en Squirrel*. Met illustraties van Frans van Noorden. C. Misset, Doetinchem ca. 1920-1930

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/spyr001arth01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Zuid-Kennemerland

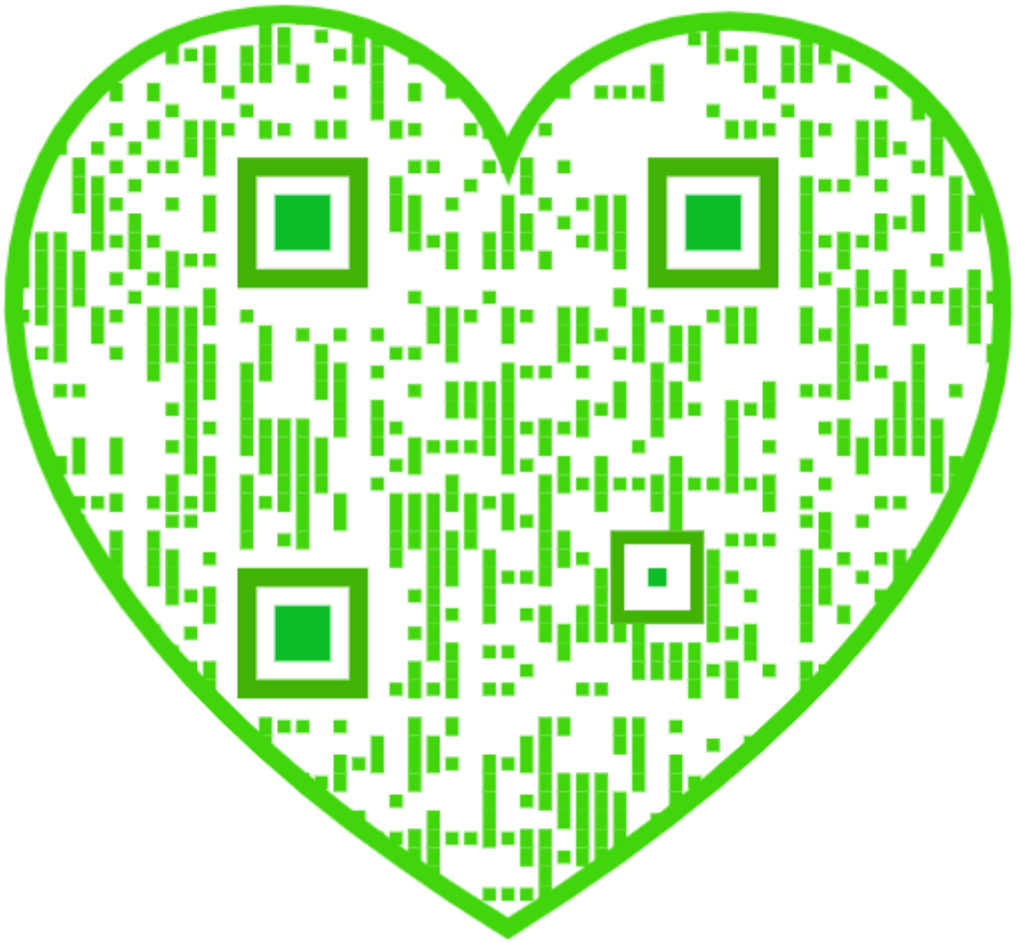

Hoofdstuk I.

Lärchenhöh.

De larixen op den heuvel stonden in het eerste frissche lentegroen en hun lichte takken werden door den voorjaarswind bewogen. Tot boven aan het dennenboschje stonden ze hier en daar in groepen op het grasland verspreid en hun teere, lichte kleur stak duidelijk af tegen het donkere groen der dennen. Niet zonder reden heette die plaats met 't mooie kerkje, dat in het dal van verre zichtbaar was, Lärchenhöh.

Aan den zoom van het bosch keken de viooltjes tusschen de bladeren uit en in de boomen kwinkeleerden de blijde vogeltjes en zongen elkaar hun voorjaarsliedjes voor, elk op zijn manier.

Tegen den stam van een larix geleund, waarin de vogels vroolijk zaten te fluiten, zat een jongen met 't hoofd op de handen, jammerlijk te schreien.

Daar klinken uit den kerktoren de heldere tonen van de avondklok.

De jongen sprong op. Hij keek niet rond, niet achter zich. Alsof hij bang was de heerlijk ruischende boomen en de blauwe viooltjes nog langer te zien of de vroolijke vogeltjes nog langer te hooren, holde hij den heuvel af in de richting van de kerk en de pastorie, die er aangebouwd was. De oude meid stond in den tuin met een grooten bezem in de hand; zij had het klinkerpad, dat naar het huis liep, zoo ijverig geveegd, dat ze een oogenblik moest uitrusten. Het jonge meisje, dat binnen bezig was op de knieën liggend de gang te dweilen, kon door de open deur naar buiten zien. Opeens sprong ze op en kwam naar buiten loopen.

‘Trine!’ riep ze, ‘ik moet ook eens even ophouden; 't is buiten zoo heerlijk, en met die gang kom ik toch wel klaar!’

‘Ja, natuurlijk, klaar kom je altijd, het komt er maar op aan, wanneer en hoe?’ was het antwoord. ‘Maar kom; ik heb zooveel dingen om over te denken! Als je wat meer verstand had en mij beter kon begrijpen, dan zou ik graag eens wat met je praten. O, de gedachte drukt mij, dat alles zoo heeft moeten loopen. Maar jij hebt ze niet gekend en weet niets van alles, wat vroeger gebeurd is.’

‘Daarom zou ik er juist graag wat van hooren,’ antwoordde het jonge meisje snel. ‘Vertel 't mij toch eens; dan ken ik ook dien verlaten jongen; ik krijg de tranen in de oogen, als ik hem maar aankijk. Vertel mij toch eens alles, wat er gebeurd is.’

‘Kaatje, jij doet net alsof er wat aardigs te vertellen was,’ zeide Trine wat boos, ‘en het is de treurigste geschiedenis, die je maar kunt hooren. Ach, ach! als ik terugdenk aan de gelukkige jaren, die ik hier in de pastorie heb doorgebracht, van den eersten dag, dat ik er gekomen ben! Je weet wel, die fabriek daar beneden aan het water, stond er al lang en zij ging heel goed. Daar had ik als meisje al verscheiden jaren gediend, want in mijn tijd was het al vroeg voor de jongens

en meisjes: “voort, 't huis uit, om te werken!” En zoo was ik nog heel jong, toen ik op Lärchenhöh in de fabriek kwam, als kindermeisje. Ik heb ze allebei groot zien worden, ik was altijd om en bij ze. Maar mevrouw was een flinke dame en kende alle soort van werk en zij zette mij overal aan; ik was niet alleen bij de kinderen, maar ik moest ook de handen duchtig uit de mouw steken, dat vertel ik je. En er was heel wat te doen in de keuken, in den kelder, en dan had je de wasch en 's zomers hoopen gasten en partijen. Jij zou groote oogen opzetten, Kaatje, als je zoo hard moest werken! Maar tegenwoordig vinden ze, als je maar een ketel met water moet oplichten, dat 't veel beter met een machine kon gebeuren.’

‘En toen, hoe ging het toen verder?’ drong Kaatje aan.

‘Ja, ja, bedaard maar, ik kom al,’ antwoordde zij langzaam, maar onder 't vertellen raakte ze vanzelf meer in vuur.

‘Nu, hoe ging het toen?’

‘Zooals het meestal gaat. De kinderen werden grooter en grooter; het is voor mij, of die jaren maar dagen geweest zijn; want opeens was de jongen, hij heette Eduard, zestien jaar; hij werd aangenomen en ging naar de stad op school. En het volgend jaar gebeurde hetzelfde met het meisje, Ella, maar die ging niet naar een school in de stad, maar heel ver weg naar Frankrijk, naar een jongedameskostschool.

Tot zoolang hadden ze al hun onderwijs hier in de pastorie gekregen van den dominee, die maar één jongen over had, zijn andere kinderen had hij allemaal jong verloren; drie of vier waren het er, geloof ik. Die drie kinderen waren altijd met elkaar, ook buiten de lesuren, zooals vanzelf spreekt; want ze hadden niemand anders om mee om te gaan en de jongen van den dominee was maar een paar jaar ouder dan de anderen. Die ging tegelijk met Eduard naar de school in de stad.

Toen onze Ella weer thuis was gekomen, nadat ze twee jaren op de kostschool geweest was, was het grappig om

aan te zien, als de twee jongeheeren met vacantie thuis waren, hoe de een al aardiger tegen haar was dan de ander; maar ze verdiende het ook, want het was een lief, flink meisje, en ze was vroolijk en ze zag er aantrekkelijk uit; van haar broer Eduard hield ze nog het meest.

Als ze dan zoo met hun drieën in het jachtwagentje zaten, om een rijtoertje te gaan maken, dan was het een genot, die drie jonge menschen daar te zien: Eduard en Ella zaten op den bok, want Eduard mende altijd zelf, en Arthur van den dominee op het achterbankje. Maar toen kwam er een andere tijd. Uit de stad kwam er een jonge mijnheer, die Ella graag tot vrouw wilde hebben; hij wilde ook in de fabriek komen, om den ouden heer wat te helpen, want daar was genoeg te doen en mijnheer had er al lang naar verlangd, dat hij 'n zoon zou krijgen, die hem het werk wat uit de handen nam. Maar onze Ella schreide en ze zei, dat ze met niemand anders wilde leven dan met Arthur en deze was ook erg ontdaan en smeekte mijnheer, om Ella niet te geven, want dat hij zelf ook niet zonder haar zou kunnen leven. En mijnheer was toch zoo'n goede man, maar hij kon het niet langer buiten hulp stellen, want hij werkte van den ochtend tot den avond; hij had ook veel hart voor de mooie fabriek, die hij zelf gebouwd en uitgebreid had. Daarom wilde hij graag, dat zijn zoon thuiskwam en zijn compagnon zou worden. Maar Eduard had daar geen pleizier in; hij vond, dat hij geen aanleg had voor dit soort werk en wilde liever blijven studeeren. En eindelijk zei hij zelfs, dat de fabriek hem niets schelen kon en dat hij 't liefst had, dat zijn vader alles verkocht.

Deze woorden waren heel pijnlijk voor mijnheer, want hij had zijn heele leven aan die fabriek gewijd. Eduard kwam met de vacantie niet meer over en eindelijk schreef hij, dat het maar beter was, dat hij de wereld inging, want zijn aanwezigheid zou zijn vader altijd onaangenaam zijn, en hij kòn niet

naar de fabriek gaan en dat zou toch altijd de wensch van zijn vader blijven. Dat was een nare tijd en weken lang sprak mijnheer geen woord, en telkens moesten mevrouw en Ella schreien. Maar toen kwam de bruiloft, natuurlijk pas een jaar of wat later, want je moet niet denken, Kaatje, dat dat zoo gauw kan gaan, daarvoor is het een veel te ernstige zaak en er is ook heel wat voor te doen, maar ik kan dat alles niet zoo omstandig vertellen. De oude dominee wilde nu zijn rust nemen en ging met zijn vrouw in de stad wonen en zijn zoon kwam in zijn plaats.

Toen zei mevrouw tegen mij: “Nu moet jij naar de pastorie, Trine, naar mijn dochter; ik kan wel weer een jong, onervaren ding nemen, maar in een pastorie hoort een flinke, degelijke meid en onze Ella heeft nog geen ondervinding.”

Zoo ben ik hier gekomen en heb hier alles meegemaakt, van den eersten dag af. Ze leefden hier zoo vreedzaam als de engelen in den hemel en de vreugde was niet te beschrijven, toen, een jaar later, de kleine Arthur geboren werd, een dikke jongen met roode wangen. Ik kan je niet zeggen, hoe gelukkig wij hier leefden. De oude heer en zijn vrouw kwamen na een tijdje ook inwonen, want nu zijn zoon weg was en het vaststond, dat hij de fabriek nooit zou overnemen, nu had mijnheer er het rechte pleizier niet meer in en zijn vrouw en dochter drongen er op aan, dat hij haar zou verkoopen. Eindelijk gaf hij toe en daarna zijn ze hier gekomen en hebben de rustigste jaren van hun leven in onze pastorie doorgebracht, want geen huis was zoo vreedzaam en zoo gezegend als onze pastorie.

De kleine jongen was de vreugde van ons allen, het was een lief, zoet kind en hij groeide als kool. Maar de beide oudelui stierven al in hetzelfde jaar, dat zal nu zoowat negen jaar geleden zijn. En toen, wat is er toen gebeurd? Ik kan het bijna niet zeggen, mijn hart krimpt er nog van samen, als ik er aan

denk. Een week of vijf geleden werd de dominee opeens ziek, hij moest naar bed, zulk een koorts had hij. Mevrouw paste hem dag en nacht op, maar na een dag of wat kon zij niet meer, zij werd zelf ook ziek en nog een week later hadden wij geen domineesvrouw meer en tien dagen daarna werd de dominee weggedragen. Ik kan je niet zeggen, hoe vreeselijk dat geweest is. Maar maak nu gauw voort, Kaatje, morgen komt de nieuwe dominee en dan moet alles er netjes uitzien.'

Maar Kaatje was te veel vervuld van alles wat zij gehoord had, om dadelijk weer aan het werk te kunnen gaan.

'Toe, vertel mij dit nog, Trine, wat moet die arme, verlaten jongen nu beginnen?'

Zij vroeg het op zoo'n medelijdenden toon, dat haar nicht haar wel antwoord moest geven.

'Dat weet niemand. Het knijpt mij de keel toe, als ik hem aanzie. Hij heeft heelemaal geen familie op de wereld, want ook zijn grootouders van vaders kant zijn al lang dood. Wel is de dominee van Schollen met zijn vrouw hier gekomen, om Arthur te halen, want ze vonden, dat hij niet zoo alleen kon blijven. Maar hij kan het daar niet uithouden, elken dag komt hij hierheen loopen, hij wordt als door een geheimzinnige kracht gedreven. Je hebt hem zelf vandaag ook weer zoo'n tijd zien zitten op dat bankje onder den wilg, aldoor schreiende en dat hij maar niet weg kon gaan. Hij zou er nog zitten, als ik hem niet gezegd had, dat hij naar het larixboschje moest gaan, waar hij zoo dikwijls gewandeld heeft met zijn ouders, als de boomen groen begonnen te worden en de viooltjes voor den dag kwamen. Zijn moeder hield daar zooveel van. Nu zal hij wel weer op weg zijn naar Schollen, want ik heb hem gezegd, dat hij niet langer mocht blijven dan de avondklok.'

'En hoe is het verder gegaan met zijn oom Eduard? Dat heb je mij nog niet verteld,' vroeg Kaatje verder.

‘Ach, wat kan ik je daarvan vertellen,’ hernam Trine zuchtend. ‘Onze Eduard moet al lang dood zijn, wij hebben nooit meer iets van hem gehoord. Hoe zal het wel met hem

Ik kan je niet zeggen,....

gegaan zijn, zoo ver van zijn vaderland, misschien ziek, verlaten - maar wat is dat? Hoorde jij niets, Kaatje?’

‘Ja, ik hoorde wel iets, het kwam daar uit dien hoek bij de bron, het klonk net, of er iemand stikte.’

‘Praat toch niet zoo, ik voel een rilling over mijn lijf gaan. Kom mee, dan zullen wij gaan kijken, misschien zijn het wel de kippen, die uit het hok gekomen zijn.’

Voor de zekerheid nam Trine ook haar bezem mee en zoo gingen zij samen naar de bron. De takken van den ouden wilg hingen laag, maar er was niets te zien. Het water kabbelde vreedzaam in den stillen avond.

‘Daar hoor ik het weer,’ zei Trine, ‘nu is het achter die takken. Ga jij maar vooruit, Kaatje.’

‘Wie is daar?’ riep deze zoo hard, dat ze er zelf van schrikte en den bezem voor zich uit hield, om zich te verdedigen.

‘Ik,’ klonk het zacht tusschen de bladeren.

‘Ach, wat is dat nu weer!’ riep Trine uit, ‘zit je daar nu weer op je bankje, ik dacht, dat je al lang in Schollen zat en dat moest je ook al. Ga nu gauw, Arthur, het wordt al laat, gauw.’

‘Ik kan niet! Ik kan niet!’ schreide Arthur. ‘Morgen komt mijn voogd, de dominee van Schollen heeft het zelf gezegd, en dan moet ik dadelijk naar een kostschool, en dan kan ik nooit meer, nooit meer hier terugkomen!’

Arthur begon luid te snikken.

Trine kroop tusschen de laag hangende takken, waaronder Arthur een bankje had gezet, er een tafeltje voor getimmerd had en zoo een stil hoekje had gemaakt. Daar had hij op warme zomerdagen zijn werk geleerd in de koele schaduw en mooie boeken gelezen en heerlijk zitten droomen, terwijl het water vlak bij hem zoo vertrouwelijk klaterde.

Trine nam den jongen bij de hand en trok hem van zijn bankje af.

‘Kom, Arthur,’ troostte zij, ‘er is nu eenmaal niets aan te doen. Denk je, dat ik ook niet erg bedroefd ben? Kom, kijk het huis nog maar eens goed aan.’

Trine trok hem nu mee langs het tuinpad naar de geurende

vlierboomen, waaronder zijn moeder altijd zoo graag zat. Vandaar kon men alle ramen van het huis zien en ook de deur; en tusschen de takken door kon men ook zien, wat er op al de tuinpaden gebeurde.

Daar had zijn moeder dikwijls gezeten, terwijl Arthur rondliep en haar uit alle hoeken toeriep. Dan kwam soms zijn vader, die gelijkvloers in zijn studeerkamer zat, aan het open raam en knikte hem vriendelijk toe, want zijn moeder had hem een vliertak gegeven, om dien in het kozijn te leggen, omdat zijn vader zooveel van dien geur hield. En later lagen daar de eerste groote aardbeien, die op het bed langs de heg groeiden en grooter waren dan de grootste kersen. Zijn vader bewonderde ze alleen maar en als hij ze genoeg bewonderd had, dan wenkte hij Arthur om bij hem te komen, waarna de eene na de andere in zijn mond verdween, want ze smaakten zoo lekker na het harde loopen.

'Kijk nu nog maar eens goed,' zei Trine, toen Arthur op de bank van zijn moeder zat. 'Morgen gaat alles weg, dan komt de nieuwe predikant en dan wordt alles hier anders; je zoudt het dan niet eens meer herkennen.'

'Waarheen brengen ze alles dan, Trine? Weet jij dat?' Arthur was doodsbleek geworden, daar had hij nog heelemaal niet aan gedacht. 'Wordt alles binnen dan anders?' vroeg hij verder met trillende stem, 'aan alle wanden? in alle kamers? Gaat mijn bed dan weg en alle platen? En alles, wat van vader en moeder geweest is, wordt dat alles weggebracht?'

Trine knikte aldoor zonder te spreken.

'O! o! dan is het alles uit!' riep Arthur schreiend en snikkend liep hij den tuin uit. Trine moest zich met haar schort de oogen afwisschen en Kaatje zei telkens: 'De arme jongen! De arme jongen!'

In de pastorie te Schollen zaten aan een lange tafel vader, moeder en vijf kinderen; die zaten te smullen van een heerlijke

taart, waarom de oudste gevraagd had voor zijn verjaardag. Op één bordje bleef het mooie stuk taart onaangeraakt liggen. Er stond een volle kop koffie naast, die al lang niet meer dampte; en ook de stoel was leeg.

'Weet niemand van jullie, waar Arthur is,' vroeg de moeder, 'zijn koffie wordt koud en gisteren was hij ook al zoo laat.'

'Neen!' 'Neen!' 'Neen!' klonk het van verschillende kanten; niemand wist, waar hij was.

'Kinderen, nu moet je mij eens vertellen,' zeide de dominee ernstig, terwijl hij ze een voor een aankeek, 'Arthur is hier de vreemde eend, en bovendien is hij nu erg stil en niet vroolijk; ben jelui soms onaardig tegen hem geweest, zoodat hij elken dag wegloopt en zoo laat mogelijk terugkomt?'

'Neen, vader,' antwoordde nu Ernst, de oudste, 'wij hebben hem niets gedaan. Den eersten dag al, toen hij er was, wilden wij gaan spelen en keken, waar het gras goed droog was en toen wij wilden beginnen, was Arthur verdwenen en toen is hij niet meer teruggekomen voor het avondeten.'

'Ja, en den tweeden dag,' viel Karel nu in, 'hadden wij afgesproken om blindemannetje te spelen en wij hadden hem nog expres gevraagd, of hij daar zin in had. Toen zei hij niets, maar knikte van ja. En toen wij begonnen waren en door elkaar liepen, was hij weer weg.'

'En toen volgde Woensdag,' vertelde Lotje, 'en wij hadden den heelen middag vrij. Toen zijn wij naar het bosch gegaan om roovertje te spelen en Betje en ik zouden in het kasteel wonen. Maar voordat wij een plaats voor het kasteel hadden uitgezocht, was Arthur al weer verdwenen.'

'En eergisteren speelden wij verstoppertje,' zei Betje, 'en hoe we ook zochten, wij konden hem nergens vinden, en of we riepen, wij kregen geen antwoord, en gisteren -'

'Ja, gisteren was hij al weggeloopen, voordat wij begonnen, dat weet ik het best,' overschreeuwde Maurits zijn zusje,

‘want Ernst heeft mij naar den zolder gezonden en naar het kippenhok, om Arthur te zoeken, maar hij was nergens te zien en ik heb nog zoo geroepen.’

Uit deze overeenstemming tusschen alle berichten begreep hun vader, dat de kinderen geen schuld hadden aan Arthur's verdwijnen.

‘Het is maar goed,’ zeide hij tot zijn vrouw, ‘dat morgen mijnheer Veldman komt; dan komt de jongen weer tot een geregeld leven, nu weten wij nooit, waar hij zit.’

‘Hij is nog nooit zoo laat thuis gekomen als vanavond,’ antwoordde zijn vrouw, ‘misschien heeft hij wel een schoolvriendje gevonden.’

Juist hoorden ze iemand hard komen aanloopen. Hijgend en bezweet kwam Arthur binnen. Hij sloeg zijn beschreide oogen neer en ging bedeesd naar zijn stoel.

‘Ga zitten, Arthur,’ zei de predikant, ‘wat kom je laat, waar heb je gezeten?’

‘Thuis, mijnheer.’

Arthur kon niet verder spreken, de opkomende herinneringen knepen hem de keel toe en hij had moeite genoeg om zijn tranen in te houden. En dat wilde hij, want de kinderen keken hem allen aan.

‘Eet je taart maar op, Arthur,’ zeide mevrouw vriendelijk, want ze vermoedde wel, wat er in het kind omging. ‘Straks gaan jelui allemaal naar bed en als je morgenochtend dan weer opstaat, dan ziet alles er veel vroolijker uit dan in den donkeren avond.’

Toen de andere kinderen allen al vast sliepen en droomden van het pleizier, dat ze overdag gehad hadden, lag Arthur nog aldoor te schreien in zijn kussen en telkens zei hij tot zichzelf:

‘Mij kan de zon nooit meer vroolijk maken, want ik kan

nooit meer in onzen tuin komen en in ons huis! ik heb geen thuis meer en vader en moeder komen nooit, nooit weer terug.’

En als de anderen niet zoo vast geslapen hadden, dan zou het snikken van Arthur hen wakker gemaakt hebben.

Hoofdstuk II.

Onder vreemden.

De heer Veldman was een verre neef van den overleden predikant. Hij woonde in de stad en was niet dikwijls bij zijn familie buiten geweest; Arthur had hem nooit gezien. Maar omdat hij de eenige familie was, was hij tot Arthur's voogd benoemd.

Juist waren de kinderen in Schollen van het ontbijt opgestaan en ze wilden vroolijk naar school gaan, samen met Arthur, want hun vader had gezegd, dat hij van nu af met hen mee moest gaan, omdat het veel beter was, dat hij weer aan het werk ging.

Daar kwam een rijtuig aan.

‘Dat is mijnheer Veldman,’ zei de dominee, ‘dan moet Arthur maar thuis blijven.’

Daarop ging hij naar zijn kamer, om hem daar te ontvangen.

Een half uurtje later werd Arthur nu ook binnengeroepen. De heer Veldman kwam naar hem toe, gaf hem 'n hand en zei:

‘Zoo, mijn jongen, ben je daar? Hoe vind je 't wel, dat ik maar dadelijk het rijtuig heb meegebracht. Meteen gaan we er in en dan rijden we zoo naar de stad. Wat zeg je daar wel van? Niets? Nu, dat zal straks wel komen.’

Hij klopte den jongen bemoedigend op den schouder, maar deze zei geen woord.

‘Wel, dominee,’ ging de heer Veldman voort, ‘zooals ik zei,

graag maak ik gebruik van uw uitnoodiging om te blijven eten en dan gaan wij op reis. Houd je maar flink, Arthur, niet al te lang afscheid nemen! 't Zal je wel bevallen in de stad. Ga nu maar wat spelen; na het eten rijden wij weg.'

Arthur ging. Hij sloop achter het huis onder den grooten appelboom, waar niemand hem kon zien. De zon scheen heerlijk over de weiden en de gele boterbloemen schitterden zoo vroolijk als ooit. Arthur hield de handen voor de oogen - hij kon het heldere licht niet verdragen, hij kon nooit meer vroolijk worden, dacht hij, nooit meer! Alles was nu bepaald, straks moest hij weg, voor altijd, voor altijd!

Opeens hoorde hij luid zijn naam roepen. Hij schrok, verliet zijn schuilhoek en liep naar de voordeur. De vrouw van den dominee had alle vijf kinderen, die juist uit school kwamen, naar buiten gezonden om den verdwenen jongen zoo gauw mogelijk te zoeken, want voor zijn vertrek moesten nog verschillende dingen in orde gemaakt worden. Die heerlijke gelegenheid om eens flink te schreeuwen en lawaai te maken, lieten de kinderen niet ongebruikt en het speet hun, dat Arthur zoo gauw terug was.

Spoedig was alles nu gereed voor het vertrek en dadelijk na het eten gingen de heer Veldman en Arthur in het rijtuig. De predikant en zijn vrouw gaven hem de hand en de kinderen riepen hem luid goeden dag, maar de jongen kon geen woord zeggen; hij gaf hun allen de hand, maar zijn keel was toegeschroefd en hij had moeite zijn tranen in te houden.

De weg liep onder langs den heuvel, waarop Arthur's huis lag. Hij keek naar boven, nog even kon hij het zien, toen kwamen ze in het bosch. Bleek en onbewegelijk zat hij in een hoek. De heer Veldman zat in zijn eigen gedachten verdiept; hij zat zwijgend in den anderen hoek van het rijtuig, totdat hij opeens zich scheen te herinneren, dat de jongen daar ook was en dat hij hem wat moest opvroolijken.

‘Ja, ja, mijn jongen, in de stad zul je het wel prettig vinden,’ zeide hij in zijn handen wrijvend, zoodat men kon zien, hoe heerlijk hij het zelf vond, dat hij weer uit het afgelegen dorp weg was. ‘Daar heb je mooie winkels en je ziet soldaten en paarden en allerlei moois en dan is er ook nog een circus.’

En van tijd tot tijd zei hij weer:

‘Nu zullen we er gauw zijn, Arthur.’

De rit had wel vier uren geduurd, toen de torens en de hooge huizen van de stad in het gezicht kwamen. Toen reden ze over een hooge brug en daarna ratelde het rijtuig over het plaveisel, de eene straat uit, de andere in. Andere wagens, die een even luid lawaai maakten, kwamen ze tegen, andere reden ze voorbij. De heer Veldman scheen nu weer vroolijk te zijn en riep telkens: ‘Kijk eens, Arthur, wat 'n mooie paarden! En kijk daar ginds eens, dat groote gebouw, dat is de beurs! En zie je dien omnibus wel, vol menschen? Allemaal vreemdelingen! Kijk daarginds eens, naar die ruiters! Wat prachtdieren zijn dat. En kijk, daar is de groote wandeling, alles prachtig aangelegd en in 't midden een muziektent!’

Eindelijk hield het rijtuig stil en de heer Veldman sprong er uit. Arthur was heelemaal beduusd. Als in een droom stapte hij uit en volgde zijn voogd het huis in en de trap op.

Daar ging de deur open en een lange, magere dame vertoonde zich, die den heer Veldman begroette.

‘Hier, lieve vrouw,’ zeide deze, ‘hier heb je nu Arthur Stein. Ik moet nog even naar mijn kantoor, om te zien, of er vandaag wat geweest is. Zorg jij dus voor hem, totdat ik terugkom.’

De heer Veldman vertrok en de dame ging met Arthur de kamer binnen. Ze wees hem een stoel aan de gedekte tafel aan, ging zelf tegenover hem zitten en schonk thee. Arthur zat daar, nog verdoofd van het lawaai; hij nam werktuigelijk,

wat mevrouw Veldman hem aanbood, maar liet het onaangeroerd op zijn bord liggen.

‘Je schijnt geen honger te hebben, Arthur,’ zeide zij, terwijl ze een kopje thee bij zijn bord zette.

‘Neen, mevrouw,’ was het antwoord.

‘Vind je het prettig, dat je in de stad gekomen bent?’

‘Neen, mevrouw.’

‘Niet? Vond je het dan prettig in Schollen, waar mijnheer je gehaald heeft?’

‘Neen, mevrouw.’

‘Ook al niet! Maar nu je hier bent, zul je wel graag alles zien, wat er in de stad is?’

‘Neen, mevrouw.’

‘Wou je dan dadelijk naar de kostschool?’

‘Neen, mevrouw.’

‘Maar je zult het toch wel aardig vinden, allerlei nieuws te zien!’

‘Neen, mevrouw.’

‘Je bent zeker nog wat moe van de reis,’ zeide mevrouw, terwijl ze opstond om aan het vrij eentonige gesprek een einde te maken, maar ze vroeg toch nog eerst, of hij niets wilde eten van wat op zijn bord lag, waarop alweer een ‘neen mevrouw’ en een heel zacht ‘dank u’ volgde.

Zij vond het nu maar het best, dat Arthur naar bed zou gaan en bracht hem naar een ruime slaapkamer, waar twee groote ledikanten stonden. Zij wenschte Arthur ‘wel te rusten’ en troostte hem, dat het morgen wel beter zou gaan; daarop liet ze hem alleen.

Arthur keek wat bang om zich heen in de groote ruimte. Aan de muren hingen portretten van oude heeren met hooge, witte boorden. De kamer was zoo groot, dat het bij de ledikanten donker was, want het kleine kaarsje gaf niet zoover licht. Buiten op straat was zoo een vreeselijk lawaai van men-

schen, stemmen, blaffende honden en het gerammel van wagens, dat Arthur dacht, dat er iets bijzonders gebeurd was, een ongeluk; hij kroop in een hoek, luisterde angstig, wat het wel kon zijn. Maar nu hoorde hij opeens een vroolijk gezang en een luid gelach van veel stemmen, zoodat het boven het andere lawaai uitklonk; de ramen rammelden er van. En dat hield maar niet op. Arthur zat nog aldoor in zijn hoek; maar nu zag hij, dat de kaars niet zoo heel lang meer zou branden en hoe zou hij in het donker den weg naar zijn ledikant kunnen vinden? En wat zou het er dan griezelig zijn!

Hij kleedde zich nu gauw uit en was spoedig zoover, dat hij op het hooge bed kon klimmen en onder de dekens kon kruipen. Maar zijn avondgebedje vergat hij toch niet.

Maar toen werd de herinnering aan zijn moeder weer levendig, zooals ze 's avonds aan zijn bedje kwam staan om met hem te bidden; hij kon zich niet meer inhouden en begon te schreien en te snikken, totdat hij eindelijk van vermoeidheid in slaap viel, terwijl de tranen nog op zijn wangen lagen.

Arthur keek wat bang...

Intusschen was de heer des huizes thuis gekomen en hij was verwonderd, dat hij Arthur niet meer zag. Toen vertelde zijn vrouw hem, hoe alles gegaan was en dat ze het daarom het best had gevonden, dat hij ging slapen, omdat hij toch ner-

gens zin in had, wat een bewijs was van oververmoeidheid.

‘Morgen zal het wel beter gaan,’ dacht de heer Veldman en hij vertelde zijn vrouw, dat hij juist antwoord gekregen had en dat Arthur nu naar de kostschool bij Stuttgart kon gaan, omdat er toevallig een plaats open was. Hij zei, dat dit een uitstekende school was, waar hij den jongen met een gerust hart heen kon zenden. De jongen moest nu eerst nog een paar dagen bij hen blijven, om wat van de stad te zien, want op school zou het zijn: ‘leeren en stilzitten!’

Den volgenden morgen, toen Arthur aan de ontbijttafel kwam, vond hij mijnheer en mevrouw Veldman daar alleen; kinderen waren er niet en geen stoeltje of tafeltje wees er op, dat ze er ooit geweest waren. Arthur moest naast zijn voogd gaan zitten. Hij zei hem, dat hij maar flink moest eten en ging toen op opgewekten toon voort:

‘Nu zullen we het eens over je toekomst hebben, en je zult zien, dat een mooie weg voor je openstaat. Eerst zal mijn vrouw met je uitgaan en dan zul je zooveel mooie dingen zien, dat je verstomd zult staan. Morgen heb ik zelf tijd, dan gaan wij samen naar het museum: daar kun je de mooiste verzameling zien van dieren en steenen en schelpen. En dan een paar dagen later, dan breng ik je naar een kostschool, dicht bij Stuttgart, die ik voor je uitgekozen heb. Ik hoop dat je daar goed zult oppassen en flink leeren. Als het daar goed gaat, dan zal ik je een jaar of vier later plaatsen bij een groote handelsfirma, die ik ken. En als je daar dan ook goed je best doet, dan is je toekomst verzekerd. Dan zul je nog heel wat van de wereld zien, want dan ga je ook een tijdje naar China.’

Arthur was doodsbleek geworden; hij slikte en slikte, opdat de tranen niet te voorschijn zouden komen, want dat was toch al te kinderachtig, maar hij kon ze toch niet heelemaal inhouden.

‘Wat scheelt er aan?’ zeide de heer Veldman lachend, ‘ben

je bang om zoo ver op reis te gaan? Nu, je hoeft er vooreerst nog niet heen. Eerst ga je naar school, dan zul je het wel pleizierig vinden met al die jongens. En dan komt het andere vanzelf wel. Kom, ben je nu nog bedroefd?'

Arthur snikte. Die slag was zoo onverwacht, hij had al zijn krachten noodig om niet luide te schreien. Eindelijk vroeg hij met een bedeesd stemmetje:

'Kan ik nooit dominee worden, als ik heel goed leer en mijn best doe?'

'Aha! Zit het hem daar? Wees dan maar weer vroolijk. Ik begrijp het wel. 't Andere ken je niet, maar als je het leven ook eens van een andere zijde zult zien, dan zul je zeggen, dat je voogd gelijk heeft gehad en dat je zelf nog niet beter wist. Neen, neen, dominee worden, daar kan niets van inkomen, zet dat maar heelemaal uit je zinnen; daarvoor moet je jaren lang studeeren en daarvoor is geen geld. Mijn plan is veel beter; zoo kun je over een jaar of wat op eigen beenen staan en als je wilt werken, dan is je fortuin zoo goed als gemaakt.'

De heer Veldman stond op, wenschte Arthur veel pleizier op zijn wandeling door de stad en verliet de kamer. Hij bleef den heelen middag uit en kwam 's avonds pas thuis, toen Arthur al naar bed was. Hij vroeg zijn vrouw dus, wat voor een indruk de merkwaardigheden van de stad op hem hadden gemaakt.

'Heelemaal geen indruk,' antwoordde zijn vrouw ontevreden. Den heelen dag had ze zich met hem bezig gehouden, ze had hem alle mooie gebouwen gewezen en op alle bijzondere dingen opmerkzaam gemaakt, maar voor alles was hij volkomen onverschillig gebleven. Het was maar het best voor den jongen, vond ze, dat haar man hem dadelijk naar de kostschool bracht; daar zou de omgang met de andere jongens hem misschien wakker schudden, want nu was hij stomp tegenover alles.

Haar man wilde er eerst niet van hooren, om hem dadelijk

weg te brengen; hij dacht, dat Arthur in het begin wat verlegen was geweest, maar dat dit op den duur wel beter zou worden. Maar mevrouw was overtuigd, dat het geen verlegenheid, maar een onverklaarbare onverschilligheid was, die alleen door den omgang met andere jongens zou kunnen verdwijnen en daarom moest hij zoo gauw mogelijk in aanraking gebracht worden met andere kinderen.

De heer Veldman wilde het den jongen zelf vragen. Den volgenden morgen was het nog tijd genoeg om denzelfden dag op reis te kunnen gaan, want Arthur's koffer stond nog gepakt.

Arthur, die al vroeg wakker geworden was door het ongewone lawaai, stond aan het raam naar beneden te kijken, hoe de eene wagen na den anderen voorbijrolde, en een menigte menschen voorbij kwamen om naar hun werk of naar hun kantoor te gaan. Als hij thuis 's morgens het raam openmaakte, dan hoorde hij overal de vogels fluiten en dan voerde de ochtendkoelte heerlijke bloemengeuren naar binnen. Dan hoorde hij het beekje kabbelen en den wind door de boomen ruischen. Wat was dat heerlijk! Hij hield de handen voor de oogen!

Daar kwam zijn voogd de kamer binnen.

‘Wat, ben je al klaar!’ riep hij verwonderd uit. ‘Ik wou je juist wekken en je een vraag doen. Kom, zeg mij eens eerlijk, wil je niet graag nog een dag of wat hier blijven om wat van de stad te zien?’

‘O, neen, mijnheer,’ antwoordde Arthur snel, alsof die gedachte hem met vrees vervulde.

De toon was zoo duidelijk, dat de heer Veldman aan de oprechtheid niet hoefde twijfelen.

‘Uitstekend,’ zei hij, snel opstaand, ‘dan gaan wij vandaag op reis; kom nu maar gauw mee naar beneden om te ontbijten. En nu den moed maar niet verloren en 't hoofd op, mijn jongen. Bij die andere jongens zul je het wel pleizierig vinden, want 't gaat daar vroolijk toe.’

Gevolgd door Arthur, ging hij naar de ontbijtkamer. Spoedig was alles nu klaar en een uur later waren ze op reis, nu niet in een open wagen, maar in een sneltrein. En toen 's avonds de stralen van de zon al schuin over de vlakte vielen, zeide de heer Veldman:

‘Nu zullen we er gauw zijn.’ En spoedig wees hij op een groot gebouw boven op een heuvel, waar de avondzon in tallooze vensters weerkaatste.

‘Kijk daar eens, Arthur, wat een boel vroolijke jongens kunnen er in dat gebouw zijn!’

De trein hield spoedig stil; ze stapten uit en wandelden naar het groote gebouw op den heuvel. Op de ruime open plaats vóór het huis waren een aantal grootere en kleinere jongens aan het spelen, roovertje, krijgertje en allerlei andere spelletjes. Op de naderende vreemden lette niemand. De heer Veldman trok aan de bel, een knecht kwam opendoen en zij werden in de ontvangkamer gelaten. Na eenige oogenblikken kwam een groote, deftige man binnen, de directeur, aan wien hij Arthur voorstelde. De heeren spraken een tijd met elkaar, terwijl Arthur aan het raam stond en naar de spelende en stoeiende jongens keek. Hij verstond niets van hun gesprek en luisterde er ook niet naar. Op 't laatst alleen drong een woord van zijn voogd tot zijn bewustzijn door, dat hij wel verstond en dat hem als een doorn in het hart bleef zitten.

‘Het blijft dus afgesproken, mijnheer, dat de jongen voornamelijk goed Fransch en Engelsch leert, opdat hij zoo spoedig mogelijk in een zaak kan geplaatst worden, zoodat hij voor zichzelf kan zorgen. Voor lange studie zijn er geen middelen en in den handel kan hij gauw genoeg zijn weg vinden.’

Nu werd een bel geluid; dadelijk hield het spelen op en de jongens holden naar binnen. De directeur bracht hen naar de groote eetzaal, waar de jongens plaats genomen hadden aan drie lange tafels, met een leeraar aan 't hoofd. Arthur kreeg

een plaats beneden aan de laatste tafel, want hij was de nieuwe leerling. Naast hem zat een jongen, die wat kleiner, maar veel dikker was en zijn nieuwen buurman met groote oogen aanstaarde.

Toen de jongens gegeten hadden, stonden ze op en marcheerden twee aan twee de zaal uit. Arthur en zijn buurjongen liepen achteraan.

'Waar gaan we nu heen?' vroeg Arthur zacht.

'Naar de werkzaal,' was het fluisterend antwoord, want de deur van de eetzaal, waarin de directeur stond te praten met den heer Veldman, stond nog open. 'Nu gaan wij ons werk maken voor morgen en dan naar de slaapzaal en zoo gauw mogelijk onder de dekens; anders worden we gestompt en geslagen door dien grooten jongen.'

De kleine sprak nog zachter en wees behoedzaam met zijn vinger naar den grooten jongen.

'Waarom ben je bang voor hem?' vroeg Arthur, 'hij is toch ook een leerling.'

'Ja, maar hij heeft deze maand het toezicht op de slaapzaal; en hij is zoo groot en sterk, dat niemand hem aandurft en hij is de kwaadste van allemaal, hij heet Everard. Maar wij noemen hem altijd "wilden ever", omdat dat zoo'n wild dier is. Later zal ik je wel meer van hem vertellen, maar hier in de zaal mogen we niet praten.'

'Hoe heet je?' vroeg Arthur nog gauw.

'George Nestel.'

'En ik, Arthur Stein.'

Ze gingen de werkzaal binnen. Toen later de heele schare in de slaapzaal verzameld was, werd Arthur van alle kanten niet vragen bestormd, dat hij niet wist, hoe hij ze allen zou beantwoorden. Ze vroegen, wie hij was, waar hij vandaan kwam, hoe lang hij dacht te blijven, wie hem gebracht had, en zoo schreeuwden ze allen door elkaar, totdat de 'wilde ever'

opeens zijn groote stem deed hooren en beval, dat ze allen onmiddellijk in hun bedden moesten kruipen. Doch nu wilde hijzelf alles van den nieuweling vernemen. Maar Arthur zei, dat als de anderen allemaal stil moesten zijn, dat zij dan toch ook niet mochten praten.

'Jij bent zoo lui als een ezel,' zei Everard boos en ging weg.

Den volgenden morgen vroeg vertrok de heer Veldman weer, na Arthur nog eens goed op het hart gedrukt te hebben, dat hij goed zou leeren, om spoedig zijn weg in de wereld te vinden.

Arthur werd nu in zijn klasse ingedeeld en moest met de anderen de regels van het huis volgen. Onder de lessen was hij heel oplettend, dat was hij vroeger ook altijd geweest. En dat was nu dubbel noodig, omdat hier veel dingen anders waren dan hij die bij zijn vader geleerd had. Nu kwam het er dus op aan om goed te werken, want Arthur wilde niet onder de laatsten zijn. Daarom bleef hij 's morgens, toen het pauze was, in het schoollokaal zitten, om dadelijk te beginnen met in te halen, wat hij nog niet geleerd had. Maar zoodra de jongens uit het lokaal waren, kwam de 'ever' terugloopen en schreeuwde:

'Naar buiten, slungel. Niemand mag binnen blijven, het is speeluur!'

En toen Arthur bleef zitten en geen aanstalten maakte om te gehoorzamen, greep de ander hem bij den arm en trok hem mee. Maar Arthur had geen zin om te spelen. Zoodra Everard hem los had gelaten, liep hij naar een stil hoekje en ging daar op een bank onder een boom zitten, waarvan de takken wel neerhingen, maar niet zoo laag als de lange, buigzame takken van den ouden wilg thuis. Hij dacht aan dat verborgen plekje, aan zijn huis en zijn tuin en zijn heele geboorteplaats kwam hem voor den geest. Daar kwam Everard weer aanloopen.

‘Kom mee!’ riep hij, ‘wij missen er juist één bij ons spel, wat hoef je hier te zitten?’

‘Ik heb geen zin om te spelen.’

‘Wat! geen zin in spelen? Flauwerik! Wil je wel eens dadelijk komen!’ schreeuwde Everard.

Daar luidde de bel weer, want 's morgens was de pauze maar kort.

‘Wacht maar, vanavond zal ik je wel leeren!’ riep hij hem nog na, terwijl hij wegliep.

Toen 's avonds de lessen afgeloopen waren en de jongens naar de speelplaats stormden, bleef Arthur in de zaal en ging naar het tafeltje, waar de leeraar nog schriften zat na te kijken. Deze zag niet op, toen de jongen naar hem toe kwam. Na een poosje gewacht te hebben, vroeg Arthur eindelijk bedeesd:

‘Vindt u het goed, dat ik hier blijf en niet buiten ga spelen? Ik wou graag wat werken, om gauw bij te komen.’

De leeraar keek op. ‘Zeker,’ antwoordde hij, ‘dat mag je wel doen; dat heeft nog nooit iemand mij gevraagd, maar het is heel braaf, dat je zoo'n ijver toont.’

Everard had Arthur in het oog gehouden. Nu zou hij meespelen, of hij wilde of niet, dat had hij zich voorgenomen. Maar hij zag, dat Arthur den leeraar gevraagd had en nu daar zat onder zijn bescherming.

‘Die lammeling! Hij wil zeker een wit voetje zien te krijgen,’ mompelde hij, ‘ik zal je wel krijgen, daar kun je van op aan.’

Maar nu ging hij heen, want de leeraar zat hem in den weg.

Arthur had een tijdlang gewerkt, toen de deur zachtjes geopend werd en een hoofd voorzichtig naar binnen keek. De leeraar was er niet meer; nu kwam George binnen.

‘Moet je nablijven?’ vroeg hij, ‘duurt het nog lang?’

‘Ik hoef niet na te blijven,’ antwoordde Arthur snel, ‘dat heb ik nog nooit hoeven te doen, ik zou mij eeuwig schamen.

t.o. 24

‘Kom mee!’

Maar ik wil de anderen inhalen; er is 'n boel, waarin ik achter ben.'

'Kom liever mee naar buiten, om pret te maken,' zei George, 'hier word je nog meer gedrukt dan je a! bent. We kunnen toch niet allemaal nummer één zitten, iemand moet toch de laatste zijn. Kom mee naar buiten, wij spelen roovertje.'

'Ik kan toch niet vroolijk zijn en als je later wat wilt zijn, moet je je uiterste best doen, dat heeft mijn vader altijd gezegd.'

'Ach, je weet toch nog niet, wat je worden zult,' vond George, 'wat zou jij het liefst willen?'

Arthur kreeg een donkeren blos over zijn gezicht. Zijn hartewensch was iets, zooals zijn voogd had gezegd, dat toch nooit vervuld kon worden. Toch voelde hij nog een kleine hoop, zonder dat hij die uitsprak. Als hij al zijn krachten eens inspande en de beste rapporten naar huis kon zenden, zou het dan nog mogelijk zijn? Maar nu, nu hij het wilde uitspreken, hoorde hij weer de besliste woorden van zijn voogd, dat er niets van kon inkomen.

'Ik wil toch liever blijven werken dan naar buiten gaan,' zei Arthur, terwijl hij voor zich keek. George zag zijn bedroefden medescholier medelijdend aan. Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er een mooien goudgelen appel uit.

'Daar, neem dien appel,' zei hij, 'hij zal wel lekker zijn, mijn moeder heeft mij een mandje gezonden.'

Daarop liep hij weg. Die woorden waren een dolksteek in Arthur's hart.

'Mijn moeder zou mij ook appels zenden en nog veel anders,' klonk het in zijn binnenste, 'als - als ze nog leefde.' Arthur begon te schreien en legde zijn hoofd op zijn arm, dat niemand het zou hooren.

'Ze hebben allemaal nog een vader en een moeder en een thuis, maar ik heb niemand en niets!' snikte hij zacht. Hij had alles vergeten door de groote smart, die over hem gekomen

was met een dubbele kracht, nu hij al die vroolijke jongens om zich heen zag, die geen van allen zulk een ongeluk kenden, zoodat hij zich eenzaam en verlaten voelde in hun midden.

Toen hij de luide stemmen van de andere jongens weer hoorde, die van de speelplaats kwamen, keek Arthur op en merkte, hoe lang hij daar gezeten had. Gauw probeerde hij de sporen van zijn tranen weg te wisschen, want nu moest hij aan tafel gaan in het gezelschap van leeraren en leerlingen.

Zoo gingen de eerste dagen op school voor hem voorbij, de eene na den ander. Vergeefs dreigde de groote Everard hem dagelijks met de hevigste straffen, als hij zoo flauw bleef om niet mee te spelen, want Arthur was grooter en flinker dan de meesten van zijn klasse en daarom wilde de ‘ever’ zich graag met hem meten in de gewone spelen. Maar het hielp niets, Arthur kon niet deelnemen aan de luidruchtige vroolijkheid van de andere jongens en hij gevoelde zijn gemis het ergst, als hij om zich heen hoorde juichen en jubelen. Als hij binnen rustig zat te werken, kon hij eerder vergeten, dat voor hem alles zoo anders was dan voor andere jongens. In de werkzaal liet ook de gevreesde Everard hem met rust, want daar kwam van tijd tot tijd wel eens een leeraar en die bleef hij maar het liefst uit den weg. Als de dag voorbij was en al de bewoners van het gebouw in diepe rust lagen, zat Arthur dikwijls nog wakker in zijn bed en al de herinneringen aan de vroegere dagen van geluk kwamen dan in hem op. Eerst kwam zijn moeder aan zijn bed en zeide een paar vriendelijke woorden of bad met hem, dan kwam zijn vader hem nog even goeden nacht zeggen; de deur bleef altijd half open staan en dan kon hij nog een schijn van het licht uit de huiskamer zien. Hij wist het heel goed, daar zaten zijn ouders nog te lezen en zoo dicht in hun beschermende nabijheid sliep hij dan in. Als hem dat weer voor den geest kwam, dan schoten zijn oogen vol tranen en hij smoorde zijn snikken in het kussen, opdat de

andere jongens het niet zouden hooren. Eindelijk sliep hij dan in van verdriet en vermoeidheid en als hij den volgenden morgen dan wakker werd, waren de anderen al bijna of heelemaal aangekleed.

Eens was het 's morgens heel laat geworden, voordat Arthur zijn oogen opsloeg. Opeens sprong hij verschrikt op; een koude waterstraal was in zijn gezicht gekomen. Tegelijk hoorde hij naast zich een geborrel, alsof iemand verdronk. Arthur sprong uit zijn bed. Hij zag, dat de ‘wilde ever’ George's hoofd onbarmhartig neerdrukte in de groote waschkom, dan even losliet en daarna opnieuw onder water hield, zoodat de water slikkende jongen erbarmelijk kuchte en schreeuwde, alsof hij op 't punt was te stikken.

Onmiddellijk sprong Arthur op hem toe, pakte Everard van achter beet en kneep zijn hals zoo toe, dat deze den armen George dadelijk losliet en het zelf zoo benauwd kreeg, dat Arthur hem ook liet gaan. Woedend keerde de ‘ever’ zich om en keek naar zijn aanvaller.

‘Wat, ben jij het, flauwerik, huichelaar!’ schreeuwde hij. ‘Wat gaat het jou aan, wat ik wil doen? Ik heb hier het toezicht en wil hebben, dat die aap zich goed wascht, en jij, luilak, jij staat heelemaal niet op, als je niet geroepen wordt. Maar, ik zal het je betaald zetten!’

Hij wierp zich woedend op Arthur, maar deze pakte hem weer beet en zei kalm:

‘Ik heb het om George gedaan, niet omdat je mij nat gegooid hebt. Beloof, dat je hem nooit meer iets zult doen, anders knijp ik je keel toe.’

‘Laat mij los! Laat mij los!’ hijgde Everard, maar daar Arthur's handen hem vasthielden als een ijzeren schroef, schreeuwde hij:

‘Ik zal hem niets meer doen, nooit meer! Laat mij dan los!’

Arthur deed het en zei:

‘Nu hebben ze het allemaal gehoord. Hij zal George nooit meer plagen. Als hij 't nu toch doet, dan is hij een woordbreker en dan zullen wij hem allen verachten!’

Arthur werd luid toegejuicht, want de sterke ‘ever’ had

Hij zag,....

veel geheime vijanden, maar hij was gevreesd; en het deed hun allen pleizier, dat iemand hem had durven aanpakken en hem de baas was geweest.

Everard hield zich nu stil, maar hij mopperde in zichzelf:

‘Die stille huichelaar! Wie zou gedacht hebben, dat die zoo sterk was! Maar wacht maar!’

George had de grootste bewondering en dankbaarheid voor Arthur. Voor een langen tijd toch, niet voor vandaag alleen, had hij hem van zijn vervolger bevrijd, want dat die krachtige vuisten van Arthur een diepen indruk op den ‘ever’ gemaakt hadden, dat was duidelijk gebleken. Maar dat diezelfde Arthur, die zoo stil was en altijd aan zijn werk zat, opeens nu zoo'n flinke vechtersbaas bleek te zijn, dat had in George een onbegrensde vereering voor zijn vriend gewekt.

Toen in den avond van dienzelfden dag op de groote slaapzaal al het lawaai al lang verstomd was en slechts diepe ademhalingen in de groote stilte te hooren waren, lag Everard nog wakker in zijn bed, want de groote teleurstelling van dien dag maakte, dat hij niet kon inslapen. Dat iemand hem had durven aanvallen en het zelfs gewonnen had, en dan nog wel hij, dien hij toch al niet lijden mocht, dat was te erg; hij moest zich wreken en zijn overwicht herstellen, maar hoe? De nieuweling had al een wit voetje gekregen bij de leeraars door zijn ijver en zijn eindeloos werken. Maar die trotsche lammeling moest eens flink gestraft worden, dat stond vast bij Everard, het was nu maar zaak, om den goeden weg te vinden, maar dat zou hem wel lukken. Allerlei plannen kwamen hem in de gedachte, het beste moest hij nu kiezen.

Opeens schreeuwde hij zoo hard als hij kon, dat verschillende jongens verschrikt overeind sprongen:

‘Wie ligt daar in zijn kussens te huilen als een nachtuil?’

Geen antwoord. Nog eens en nog luider riep hij woedend:

‘Ik vraag, wie hier grient! Laat hij het bekennen, de flauwe vent! Wil hij het niet zeggen? Goed, morgenochtend zal ik het wel aan zijn roode oogen zien. Dan zullen we hem allemaal uitlachen en wij zullen hem “nachtgriener” noemen.’

Daarop werd het weer stil. Zoodra den volgenden morgen

de bel luidde, sprong Everard uit zijn bed en liep dadelijk naar Arthur, die zich juist oprichtte. Hij keek hem onderzoekend in de oogen, maar Arthur sloeg ze niet neer, maar zette ze wijd open, alsof hij wou zeggen:

‘Voor jou ben ik niet bang en ik laat mij ook niet door je dwingen.’

Maar van tranen waren geen sporen te zien. Teleurgesteld ging Everard terug; hij had blijkbaar gehoopt in Arthur den jongen te zullen vinden, dien hij als een flauwerik en nachtgriener bij allen belachelijk zou kunnen maken.

Nu viel zijn oog op Arthur's buurman, den dikken George, zooals hij om zijn welgedaan lichaam algemeen genoemd werd. Zijn anders zoo tevreden gezicht zag er nu al heel droevig uit. De oogleden waren rood en zoo dik, dat hij zijn oogen bijna niet kon openmaken. Hij kon bijna zelfs zijn kleeren niet goed onderscheiden. Nu barstte Everard's woede los.

‘Jij bent 't dus geweest, onnoozele dwerg!’ schreeuwde hij den verschrikten jongen toe, ‘wat heb jij te huilen, zonder dat je kon zeggen, waarom. Zeg nu oogenblikkelijk, waarom je het gedaan hebt, anders gaan wij met jou bal spelen, net zoo lang, totdat je het weet.’

Een geschreeuw van instemming klonk van alle kanten. ‘Bravo! George als bal! Laten we maar beginnen! Gooi hem hierheen!’ schreeuwden ze hier en daar, terwijl de verschrikte George angstig keek, vanwaar de eerste aanval zou komen.

‘Laat hem los!’ klonk nu een luide stem, ‘George heeft koorts of zoo iets, hij heeft niet geschreid, ik heb het gedaan.’

Arthur was het, die dit riep, maar nu schreeuwde George:

‘Neen, dat is niet waar, ik heb het gedaan en door het harde wrijven zijn mijn oogen zoo dik geworden!’

‘Ik heb het gedaan!’ riep nu een derde, ‘bij mij is het nog veel erger, ik kan mijn oogen niet eens open doen!’

‘Nu, als het dat is, dan heb ik vreeselijk gehuild vannacht,’

klonk het weer van een anderen kant, ‘want mijn oogleden zijn zoo zwaar als twee daken!’

En nu volgde een lawaai en een spektakel, dat men geen woord meer kon verstaan, want iedereen wilde nu de ‘nachtgriener’ zijn en probeerde de anderen te overtreffen door de vreeselijkste beschrijvingen.

Everard was rood van woede. Die algemeene grap was niet naar zijn zin, daarom schreeuwde hij zoo hard als hij kon, om de rust te herstellen, daar hij het toezicht had. Maar het werd al doller en rumoeriger, totdat opeens de deur openging en een leeraar riep, dat de jongen, die toezicht moest houden, den heelen dag voor straf op de kamer moest blijven.

Opeens was er stilte. Alleen Everard sprak en wilde zich verdedigen. Maar omdat hij zelf eigenlijk de oorzaak van het tumult was door een daad, die hij liever niet wilde vertellen, praatte hij zich zoo vast, dat de leeraar hem met een wenk beduidde, dat hij er genoeg van begreep, waarna hij heenging.

Toen de jongens twee aan twee naar de ontbijtzaal gingen, fluisterde George in:

‘Nu kun je van den “ever” zeggen: “Wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in”.’

Even zacht fluisterde Arthur terug:

‘Kom in de pauze even bij mij onder den grooten boom, ik moet je wat vragen.’

Toen de eerste les begon, scheen de leeraar iets vreemds te zien; hij keek aldoor naar den eenen kant, zonder te beginnen; en eindelijk zei hij:

‘George, wat zie je er uit? Is er wat met je gebeurd?’

George keek heel verlegen. ‘Ik heb - ik heb - 't was van nacht -’ stotterde hij.

‘Je hebt zeker nare droomen gehad, dat je zoo geschreid hebt,’ zei de leeraar. ‘Ga nu maar even naar buiten en bet je oogen met koud water en kom dan maar niet terug, voordat

die twee dikke ballen op je gezicht weer de natuurlijke vorm van menschenoogen teruggekregen hebben.'

....totdat opeens,....

George verdween. Ook in de pauze was hij nog niet klaar met zijn oogen en Arthur kon hem nergens vinden. 's Avonds verscheen hij pas weer, toen 't de groote speeltijd was. En omdat hij 's ochtends zijn belofte niet had kunnen nakomen, ging hij dadelijk naar den afgesproken boom en bleef daar wachten.

Arthur zag hem dadelijk en kwam naar hem toe.

''t Is je nog aan te zien,' zei hij, terwijl hij naast hem op de bank ging zitten. 'Doen je oogen je nog pijn, George?'

'Niet zoo erg meer,' antwoordde deze.

'Zeg mij toch eens, wat je eigenlijk uitgevoerd hebt,' ging Arthur voort. 'Je hebt niet geschreid, dan zou ik je wel gehoord hebben, vlak naast mij. Maar ik had 't wel gedaan; 't was heusch waar, wat ik vanochtend tegen den "ever" riep, maar in den nacht had ik geen zin hem er rekenschap van te geven. Al heeft hij het toezicht, hij heeft er toch niets over te zeggen, of je mag schreien of niet.'

‘Je hebt gelijk, maar de “ever” beveelt wat hij wil en het bevelen is nog niet het ergste bij hem, dat kan ik je vertellen,’ verzekerde George ernstig knikkend. ‘Maar nu zal ik je ook vertellen, wat er gebeurd is, omdat je toch weet, dat ik niet gehuild heb. Vannacht, toen de “ever” zoo hard riep, werd ik wakker en hoorde alles. Ik begreep dadelijk, dat jij het was, die gehuild had, want je hebt het nog eens te voren gedaan en toen heb ik het gehoord. En die “ever” heeft toch al het land aan je: hij zou dus blij geweest zijn, als hij jou vanmorgen had kunnen betrappen. Daarom heb ik mijn oogen toen hard gewreven, opdat hij vanmorgen zou denken, dat ik het geweest was. En toen ik vannacht nog eens wakker werd, heb ik ze weer gewreven.’

‘Maar dat heeft je zeker pijn gedaan, George, en het zal nog wel niet over zijn,’ riep Arthur vol medelijden uit. ‘Je hebt het met de beste bedoelingen gedaan, maar ik wou, dat je het toch niet geprobeerd had. Wat 'n pijn moet je gehad hebben! En ik ben niet bang voor den “ever”.’

‘Ja, ja, Arthur, maar je weet nog niet, wat het is, als hij alle jongens tegen je opzet, om je dan te honen en te bespotten, zoodat ze je allemaal uitlachen en den heelen dag door dezelfde grap herhalen, die hij bedacht heeft en aldoor je voor den gek houden, zoodat je zoudt wenschen om maar dood te zijn.’

George zag er bij die herinnering aan doorgestaan lijden zoo ongelukkig uit, dat Arthur een gevoel kreeg, dat hij aan iets heel onaangenaams ontkomen was.’

‘Dat heb je nu voor mij gedaan, opdat ik die bespotting niet zou hoeven ondergaan,’ zeide hij dankbaar George's hand grijpend. ‘Ik zal het nooit vergeten. Ik wou, dat ik maar iets kon doen, om je oogen beter te maken.’

‘Laat die maar, die worden vanzelf wel weer beter,’ zei George. ‘Jij hebt iets voor mij gedaan, dat ik niet zal ver-

geten en ik wil je graag helpen, als ik kan, dat je niet meer zoo hoeft te huilen. Zeg maar wat ik doen kan.'

'Je kunt niets doen,' antwoordde Arthur op zoo'n treurigen toon, dat George toch wilde probeeren een enkel troostwoord te vinden.

'Weet je,' zei hij opeens, 'heb je soms heimwee? Dat heb ik ook gehad, heel erg, want thuis, bij mijn moeder, was het heel anders. Mijn moeder is zoo goed en lief, als je je maar kunt voorstellen. Zij kan heerlijke koekjes bakken en buiten schooltijd heb ik haar altijd geholpen en ik heb wel eens van het deeg geproefd en ook wel eens van het gebak: 't was allebei heerlijk. Ik wou ook banketbakker worden. Maar omdat mijn vader dood is, heb ik een voogd, mijnheer Kasteller. Die heeft aan moeder gezegd, dat ik geen banketbakker moest worden, maar onderwijzer of wat anders, als ik dat liever wilde: maar eerst moest ik naar de kostschool, om goed te leeren. En zie je, toen ik hier kwam, dacht ik, dat ik dood zou gaan van heimwee, en de andere jongens lachten mij maar uit en de "ever" noemde mij George Traanzak. Dat was een verschrikkelijke tijd, zoo verschrikkelijk, dat het niet erger kon. Maar in den zomer kwam de vacantie, dan ging ik naar huis! Dat was, of ik naar den hemel ging. Dan moet je natuurlijk weer terug naar school, maar dan is het niet meer zoo erg als de eerste maal. Nu moet je ook maar op de zomervacantie hopen, dat doe ik ook altijd en het duurt niet eens zoo lang meer, dat die komt. Dan ga ik weer naar mijn moeder, daar moet je maar alleen aan denken!'

'Ik heb geen moeder en geen thuis meer,' zeide Arthur, met moeite zijn tranen inhoudend.

In stommen schrik keek George den armen Arthur aan. Eindelijk vroeg hij onzeker:

'Maar je hebt toch nog een vader?'

Arthur schudde het hoofd. Nu wist George geen troost-

woorden meer. Hij keek bedrukt op den grond en dacht, hoe hij zich zou voelen, als hij geen thuis en geen moeder meer had. Maar door de gedachte aan zijn moeder, hoe goed zij was, ging er plotseling een licht op in zijn hart. Hij sprong opeens van de bank, waarop ze zaten.

'Nu weet ik wat, nu weet ik wat!' riep hij vroolijk uit, 'in de vacantie ga je met mij mee en als ik moeder zeg, dat jij een vriendje van mij bent, dan zal ze tegen jou even lief zijn als tegen mij. Je zult zien, wat een koekjes wij dan zullen eten. Maar stil! Van het jaar gaan wij naar mijn oom in de vacantie, dat heeft moeder geschreven. Oom is hoofd van 'n school op 'n dorp en midden in den zomer kan moeder er wel eens uit, want dan gaan de meeste menschen op reis en dan is het stil in de zaak; dan kan ze doen, wat ze wil, en de koekjes neemt ze mee. Morgen zal ik het aan haar schrijven.'

Maar Arthur kon zijn vroolijkheid niet deelen. Verschrikt zei hij:

'Neen, neen, George, daar kan toch niets van komen, je oom kent mij heelemaal niet; hoe zou ik zoo maar bij hem kunnen gaan logeeren? Schrijf daarover maar niet aan je moeder. Beloof mij, dat je het niet schrijven zult.'

George was heelemaal verbluft door Arthur's opvatting van de zaak, hij beschouwde ze heel anders. En hij wou niets beloven, maar zijn vriendje overtuigen, dat alles goed zou gaan.

Maar Arthur bleef bij zijn weigering en zei:

'Ach, doe mij het pleizier en beloof mij, dat je het niet aan je moeder zult schrijven; je oom zou wel denken, dat ik een bedelaar was, die een onderdak vroeg.'

'Dan zal ik dat niet schrijven, als je het zoo naar vindt,' stemde George toe, 'ik beloof het je. Maar wees dan nu niet meer bedroefd; het zal zich wel goed schikken in de vacantie, dat zul je zien.'

Nu ging de bel voor het avondeten, waardoor aan hun gesprek een eind gemaakt werd.

Zondag, toen de jongens bezig waren met hun brieven naar huis, telkens door gepraat gestoord, zat George voor een groot vel papier, dat hij met opzet had uitgezocht en schreef onafgebroken voort, niettegenstaande de plagerijen van de anderen, die nog nooit zoo'n schrijfijver in hem ontdekt hadden. Maar hij hield woord, hij schreef niet dat, waarvoor Arthur zoo bang was geweest, maar zoo'n langen brief had George toch zijn heele leven niet naar huis gezonden.

Hoofdstuk III.

Een nieuwe kennis.

De heer Kasteller had juist zijn kantoor in het groote bankgebouw verlaten en ging met snellen stap in de richting van het mooie park, waar boomen en bloemen in het schoonste lentegroen prijkten. Daar gekomen ging hij door een ijzeren hek den tuin in, die het flinke steenen huis omgaf. Hij liep de trap op. In de kamer stonden de oude meid en de jonge gouvernante, die bezig waren elkaar hun verschillende meeningen zoo opgewonden mee te deelen, dat ze geen van beiden den heer des huizes hadden zien aankomen.

Zijn dochtertje scheen ook wat met den twist te maken te hebben; zij stond tusschen de beide anderen in en in haar blauwe, anders zoo vroolijke oogen, schitterde een vuur van boosheid en het hoofdje met de verwarde krullen keek trotsch van de een naar de ander.

Daar zag het kind haar vader en kwam naar hem toeloopen. De gouvernante ging verlegen wat achteruit; zij scheen het niet pleizierig te vinden, dat zij in dien heftigen woordenstrijd verrast was. Suze, de steun van het huis, ging met krijgshaftige uitdrukking op haar gezicht haar meester tegemoet en zei driftig:

‘Neen, mijnheer, dat is hier nooit gebeurd, dat ons eenig, onschuldig kind om een enkel woordje zoo'n standje kreeg. Zoo'n kind kan het toch niet helpen, als het eens iets te veel

zegt, zonder er bij te denken; dat doen oudere menschen ook nog wel. En dan zoo'n arm schaap daar zoo hard over te

vallen! Neen, als je, zooals ik, er bij geweest bent, toen het kleine, hulpelooze wormpje op de wereld kwam en als je het dan in je armen hebt genomen en het bij het eerste geschreeuw gedragen hebt, totdat het stil was, neen, mijnheer, dan kun je zoo iets niet verdragen -'

Daar kwam een groote zakdoek te voorschijn. Suze hield hem voor haar oogen en zweeg; maar haar hooge witte muts sprak maar al te duidelijk, want de twee uiteinden gingen heftig heen en weer, alsof ze ook wilden zeggen:

'Dan kun je zoo iets niet verdragen.'

'Geen tranen, Suze,' zei de heer Kasteller, 'je weet, dat ik daarvan niet houd. En het is ook niet meer zoo'n klein, hulpeloos wormpje als toen en ze kan heel goed van zich af spreken.'

Intusschen was de gouvernante naar voren gekomen.

'Mijnheer, nu wou ik ook eens graag wat zeggen!' riep ze met onnoodig luide stem, want die aanklacht na den grooten strijd had haar heelemaal van haar stuk gebracht. 'Ze heeft heusch verdiend, dat ik haar eens flink de les gelezen heb, want ze had iets heel leelijks gezegd. Ik vertelde haar, dat de professor boven zijn vrouw en zijn kleinen jongen verloren had en dat hij nu eenzaam op zijn kamers moest blijven wonen. En wat zegt het kind daarop?

"Net goed voor hem!" 't Is heusch niet gemakkelijk een kind op te voeden, dat zulke leelijke dingen in haar karakter heeft.'

Nu maakte ook de gouvernante een beweging, die den heer Kasteller zeer verschrikte: ze haalde ook haar zakdoek te voorschijn en hield hem voor haar oogen.

‘Goede genadigheid, alweer tranen!’ riep hij verschrikt uit. ‘Squirrel, hoe kun je ook zoo ondeugend zijn en zulke leelijke dingen zeggen over dien ongelukkigen professor?’

‘Ja, ja, vader, maar het is van hem ook niets aardig!’ riep zijn dochtertje, die aldoor naast hem gestaan had en niet groote oogen eerst Suze en toen de juffrouw aangekeken had. ‘Als ik een potlood verlies, dan moet ik overal zoeken,

totdat ik het gevonden heb en die professor heeft een vrouw en een jongen verloren en zit maar kalm op zijn kamer zonder te zoeken. En de kleine jongen dwaalt misschien wel in het bosch, zonder dat hij den weg kan terug vinden; en hij kan wel bevriezen!’

Die gedachte vond Squirrel zoo vreeselijk, dat zij opeens in tranen uitbarstte.

‘Nu jij ook nog! Heb ik van mijn leven!’ riep de heer Kasteller uit. ‘Ga naar je moeder, Squirrel, en zeg haar, dat ik dadelijk kom, maar nu niet schreien! Er bevriezen geen jongens meer in de bosschen, maar ze eten aardbeien, als ze daar rondloopen.

Squirrel ging heen.

‘Juffrouw Malva,’ wendde hij zich nu tot de gouvernante, ‘ik moet u zeggen, dat ik in die uiting van het kind niet zooveel kwaad zie. U moest juist tevreden

zijn, dat uw taallessen zoo'n goed gevolg hebben, dat zij de woorden in hun juiste beteekenis opvat. Ik laat het aan u over, haar te verklaren, hoe de professor vrouw en kind verloren heeft; ik weet daar niets van, en het verwondert mij, dat u er iets van weet, want hij spreekt, zoover ik weet, nooit met iemand.'

'Ik heb hem ook niet gesproken,' antwoordde de gouvernante, 'maar de huishoudster heeft mij een portret laten zien van zijn vrouw met den kleinen jongen op haar schoot en ze vertelde, dat ze kort na elkaar gestorven zijn.'

'Goed, goed,' antwoordde de heer Kasteller, 'ik ga nu naar mijn vrouw en zal de kleine naar u toe sturen; dan kunt u haar het geval duidelijk maken, want dat is noodzakelijk. Ik heb ook iets te bespreken met mevrouw en zoolang moet Squirrel bij u blijven.'

De heer Kasteller ging daarop naar de kamer van zijn vrouw en spoedig kwam het meisje zingend en dansend er uit, want het leed van den jongen, die in het bosch kon bevriezen, was weer al lang vergeten.

Mevrouw Kasteller lag nu al twee jaren lang te bed; hoogstens mocht ze soms in haar slaapkamer op een rustbank liggen, maar altijd moest ze zich rustig houden. Dikwijls had ze erge pijn, soms was ze er wel vrij van, maar nooit gaf de dokter haar verlof, om de slaapkamer te verlaten, behalve 's zomers, als ze naar een badplaats ging. Haar man was bij haar bed gaan zitten en vertelde lachend, door welk misverstand hun dochtertje juffrouw Malva en Suze erg boos gemaakt had en hem zelf den schrik van drie huilpartijen op den hals gehaald had. 'En nu heb ik nog wat met je te bepraten,' ging hij voort, 'maar je moet beloven, dat je kalm zult blijven.'

'Is het dan wat ergs?' vroeg zijn vrouw ongerust, want die inleiding vond ze wat verdacht.

'Volstrekt niet, volstrekt niet,' stelde haar man haar gerust.

‘Die goede juffrouw Nestel is vandaag bij mij geweest en heeft mij een lang bezoek gebracht. Zij wilde mij het rapport van haar zoon laten zien, een langen brief van hem voorlezen en mij om raad vragen. Haar zoon George, mijn pupil, zooals je weet, schrijft haar over een vriendje, waarmee hij op school kennis heeft gemaakt, een voorbeeld van vlijt en deugd en een besten jongen. Die nieuweling nu en zijn vriendschap en de bescherming, die hij George verleent, worden door hem met zoo'n geestdrift beschreven, drie zijdjes lang, dat zijn moeder er tranen over geschreid heeft. Ik heb vandaag heel wat water zien vloeien!’ zuchtte de heer Kasteller, daarop ging hij voort:

‘Juffrouw Nestel heeft nu plan gemaakt om de vacantie buiten bij haar broer door te brengen, om zijn vrouw, die ziek is, en haar kindje, op te passen. Maar nu leest ze verder in den brief, dat het haar hooge plicht en het beste bewijs van haar moederliefde is, om den nieuwen vriend van haar zoon in de vacantie te logeeren te vragen. Ze moest het bezoek bij oom dan maar opgeven, want voor zoo'n vriend moest alles gedaan worden, en vooral in dit geval; want de jongen had geen ouders of familie en zou dus met een paar andere ongelukkigen de heele vacantie op school moeten doorbrengen.

Deze brief heeft de moeder in zwaren strijd gebracht. Haar broer heeft haar hulp noodig en ze kan het ook niet over zich verkrijgen om haar George teleur te stellen. Daarom vroeg ze mij om raad. En toevallig wist ik er dadelijk wat op te vinden, maar eerst heb ik jou toestemming daarvoor noodig. Ik heb juffrouw Nestel gezegd, om morgen terug te komen. George's nieuw vriendje is een jonge Zwitser, wiens naam, in verband met zijn vroegere woonplaats, bij mij allen twijfel wegneemt, dat hij niet tot die domineesfamilie hoort, waar ik als kind een tijdje gelogeerd heb om op te sterken, toen ik zwaar ziek geweest was. Dat heb ik je toch wel eens verteld. Mijn moeder

kon niet met mij mee naar buiten en daarom hebben ze toen een familie gezocht, waar ik goed verzorgd zou worden; en die vonden ze daar in die Zwitsersche pastorie.

Ze hadden daar maar één zoon, die school ging in de stad. Ik heb toen een tijdlang zijn plaats ingenomen en ben zoo goed verzorgd, dat ik later nooit meer ziek ben geweest. Die jonge Stein zal wel hun kleinzoon zijn en ik vind het nu een soort plicht, om dien jongen in de vacantie een paar weken bij ons te vragen. Voor juffrouw Nestel is dat een goede oplossing en tegelijk is het voor mij een prettig gevoel, dat ik al het goede, dat ik in die heerlijke pastorie indertijd genoten heb, nu eens kan vergelden. Wat denk je daarvan?'

Zijn vrouw keek hem verschrikt aan.

'Maar, beste Herman, heb je ook wel bedacht, in wat voor een huis je dien jongen te logeeren wilt vragen?' vroeg ze ongerust. 'Het gaat bij ons alles zoo ongeregeld; wij mogen de verantwoordelijkheid niet op ons nemen, al is het maar voor korten tijd; het is niet goed voor hem en wie zal zich met hem bemoeien? Je kent Squirrel, ze is vol fantasie en ondernemingsgeest, maar ze is erg ongehoorzaam, wordt opgewonden over de minste kleinigheden; ze zal den jongen tot allerlei dingen verleiden of met hem kibbelen.'

'Neen, neen,' viel haar man haar in de rede. 'Nu stel je je het te erg voor. Wij kunnen den jongen met liefde hier bij ons nemen, dat heeft dikwijls een beteren invloed dan bevel en wet. Ik zal met Squirrel eens ernstig praten: ze heeft een goed hart en zal hem wel bezig kunnen houden. Je zult zien, zoo'n jongen, die wat ouder en verstandiger is, zal juist goed passen bij zoo'n klein, onbezonnen meisje.'

'Dan maak ik mij ook bezorgd over de nieuwe gouvernante,' klaagde mevrouw Kasteller weer. 'Ze is vol ijver bij het onderwijs, maar ze heeft er geen slag van om met het kind om te gaan en het algemeen te ontwikkelen. Als Squirrel

onaardig is, wordt ze boos en twist met haar, in plaats van bedaard en als meerdere tegen haar op te treden. Misschien is ze nog wat te jong, ik ben bang, dat wij ons te veel hebben laten inpakken door het goede getuigenis van haar leermeester. Maar les geven en kinderen opvoeden, dat zijn twee heel verschillende dingen!'

'Lieve Marie, maak je daarover maar geen zorgen,' antwoordde haar man geruststellend, 'het is een voorrecht van jonge meisjes, dat ze elken dag ouder worden en ze zijn allemaal geboren met het talent van opvoeden. Laat de meisjes maar den tijd, dat ze dat talent kunnen ontwikkelen; Squirrel is voor haar juist een geschikt voorwerp, om haar krachten aan te beproeven.'

'Ja, Herman, jij weet altijd troost voor alles, maar voor het ergste hier in huis is er toch wel geen te vinden. Zie, mijn beste man, ik lig maar altijd in bed, ik kan niets voor mijn huishouden zijn, ik kan niet zorgen voor mijn kind, zooals dat de plicht en het geluk van een moeder is, ik kan jou niet terzijde staan in het leven en je wenschen voorkomen of vervullen. Ach, er kon geen grooter ongeluk over ons huis gekomen zijn dan dit door mijn ziekte.'

'O, daar vergis je je heelemaal in,' viel haar man haar levendig in de rede, 'integendeel, er kon nog heel wat ander ongeluk in mijn huis zijn. Verbeeld je eens, dat je b.v. dokter was; dan kwam ik 's avonds moe van mijn kantoor thuis en vol plannen, die ik met je wilde bespreken. Maar dan zou Suze zeggen: "Mevrouw is uitgehaald, er is een dringend geval." Ik zou gaan zitten en wachten tot één, twee uur in den nacht en in dien tijd zou jij door allerlei stegen in de stad loopen en ten laatste gestolen worden.'

Mevrouw Kasteller moest lachen. 'Ja met zoo'n toestand vergeleken, moet ik toegeven, dat de onze nog beter is. En met Gods hulp wil ik ook geduldig op mijn

post blijven, als de anderen maar niet door mij hoeven te lijden.

‘Wel, wij zullen heelemaal niet lijden, maar er ons op verheugen, dat wij een armen jongen zonder ouders pleizier kunnen aandoen. En dat vind je natuurlijk ook goed, dat weet ik best.’

Hij nam de hand van zijn vrouw in de zijne en zij zeide met een zucht:

‘De lieve God zal wel helpen, als wij iets verkeerds doen, Hij ziet tenminste onzen goeden wil.’

Nu ging de heer Kasteller weer naar de groote huiskamer en riep Squirrel bij zich. Zoodra ze kwam, zette hij haar voor zich en begon op ernstigen toon:

‘Squirrel, nu moet ik eens met je praten. We zullen een logé krijgen, een jongen, die wat ouder is dan jij. Wil jij me nu beloven, dat je lief en verstandig zult zijn, dat je nooit met onzen gast zult kibbelen, maar dat je integendeel je best zult doen om het hem zoo aangenaam en zoo prettig mogelijk te maken, zoolang hij hier is?’

Al driemaal had zij haar vader in de rede willen vallen met ‘ja, dat beloof ik!’ om alle vragen te kunnen doen, die in haar opkwamen in het vooruitzicht van zulk een bezoek; en zoodra ze haar belofte had gedaan, vroeg ze onmiddellijk verder:

‘Hoe heet hij, vader? Is hij groot? Kan hij domineeren? Krijgt hij ook les bij de juf? Waar moet hij slapen en mag hij aan tafel naast mij zitten?’

‘Dat zullen we alles zien, als hij er is,’ antwoordde haar vader opstaande, ‘maar vergeet nu niet, Squirrel, wat je mij beloofd hebt.’

‘Neen, neen, ik zal het niet vergeten en - wacht, vader, luister nog eens: ik zal vast beginnen te bedenken, wat wij zullen doen, als hij er is!’ riep ze hem nog achterna, toen hij de trap al afging.

Drie dagen na deze besprekingen kreeg George Nestel een dikken brief. Vol verwachting scheurde hij het couvert er af.

‘Daar zit er ook een voor jou in,’ zei hij tot Arthur, die naast hem stond, ‘kijk, met een groot lak.’

‘Ach, dat kan niet,’ antwoordde Arthur, ‘ik ken toch niemand bij jelui.’

‘Lees het adres dan!’ riep George en hij hield Arthur den brief zoo dicht voor zijn oogen, dat hij geen letter kon onderscheiden. Hij nam hem nu in zijn hand en zag werkelijk zijn naam op de enveloppe staan. Toen maakte hij hem open.

‘Lees toch eens hardop,’ zei George, ‘ik ben doodnieuwsgierig, van wien die brief komt.’

Arthur gehoorzaamde en las:

‘Mijn beste, jonge Stein,

‘Ik ben een oude kennis van je grootouders, bij wie ik indertijd prettige dagen heb doorgebracht. Daarom is het mijn wensch, dat jou in mijn huis hetzelfde ten deel zal vallen en nu noodig ik je uit, om de eerste veertien dagen van je vacantie bij ons te komen logeeren. Je vriend George Nestel zal je wel bij ons brengen.

Na vriendelijke groeten,

Herman Kasteller.

‘Hoezee!’ riep Gerorge met groote, verwonderde oogen, ‘dat is mijn voogd, en die vraagt jou te logeeren. Daar zul je het goed hebben; die woont in een veel mooier huis dan wij. Er loopt een groote tuin om het heele huis en er zijn twee pauwen, en achter in den tuin zijn kippen en fazanten. Ja, je zult zien, dat het je daar wel zal bevallen. Maar nu moet ik toch den brief van moeder eens lezen, om te zien, of zij het ook weet.’

Snel las hij zijn eigen brief door en zag, dat zijn moeder ook erg blij was over die uitnoodiging; ten eerste, omdat de beste vriend van haar jongen die wel verdiende, en ten tweede, omdat haar plannen in de vacantie nu konden doorgaan en zij nu bij haar broer zou kunnen doorbrengen.

Snel las hij zijn eigen brief....

George straalde van blijdschap, dat Arthur zoo onverwachts een heerlijke uitnoodiging had gekregen. Hij liep van den eenen jongen naar den anderen en vroeg trotsch:

‘Heb je al gehoord, bij wien Arthur te logeeren gevraagd is in de vacantie?’

Toen kwam hij weer bij Arthur terug, die stil op dezelfde plaats was blijven zitten.

‘Kun je nog stil zitten van pleizier,’ vroeg Gerorge hem, ‘waarom spring je niet met allebei je beenen in de lucht?’

‘Maar ik ken mijnheer Kasteller heelemaal niet en niemand in zijn huis,’ antwoordde Arthur aarzelend. ‘Misschien vindt mijn voogd het niet eens goed, dat ik ga; ik moet het hem tenminste eerst vragen.’

‘Dat is onnoodig!’ riep George ongerust uit. ‘Wat mijnheer Kasteller zegt, dat mag iedereen doen: Schrijf maar aan je voogd, die zal je wel vertellen, wie mijnheer Kasteller is.’

Met zijn maandrapport zond hij aan zijn voogd een brief, of hij de uitnoodiging mocht aannemen. En George had goed voorspeld. De heer Veldman schreef terug, dat Arthur het niet beter had kunnen treffen en dat hij mocht gaan.

Toen George dat hoorde, gooide hij zijn pet in de lucht en schreeuwde:

‘Hoera! Nu hoef je niet meer bedroefd te zijn. Nu denken we alleen aan de vacantie bij de Kastellers. Nu zal niemand Arthur meer hooren schreien. En dan kom je mij opzoeken bij mijn oom en dan doen we daar, waar we zin in hebben! Nu zul je wel gauw vroolijk worden, Arthur!’

Niemand hoorde Arthur nu meer schreien. Maar toch deed hij het nog wel eens, als de anderen sliepen, heel zacht, in zijn kussen, zoodat niemand 't kon hooren.

Hoofdstuk IV.

Bij de familie Kasteller.

De speelkamer bij de familie Kasteller was gelijkvloersch. Door groote deuren, die in den zomer altijd open stonden, kon je ver in den tuin zien, tot aan den moestuin toe, waar het huisje van den tuinman stond. Dat was prettig voor Squirrel; nu was ze altijd dadelijk in den tuin en kon ze ook gemakkelijk naar den tuinman loopen, wat ze heel prettig vond, omdat ze met de vier jongens daar, die haar beste vrienden waren, altijd heel wat had af te handelen en ook dikwijls hun hulp moest inroepen. Want allerlei noodzakelijke dingen konden alleen met hun medewerking geschieden.

Ook nu liep Squirrel heel druk van den tuin in de kamer en uit de kamer in den tuin. De vier jongens stonden buiten aan de deur met vier groote manden met klimop en andere takken.

'Suze! Suze!' riep Squirrel nu zoo hard als ze kon, en het duurde niet lang, of haar steeds gereed staande, behulpzame beschermster kwam aanloopen, om te zien, wat haar lieveling noodig had.

Daar sloeg de groote klok in de gang negen uur. Squirrel trok haar goede vriendin mee naar buiten naar de jongens en sprak in de grootste opgewondenheid over allerlei werk, dat nog gedaan moest worden.

Maar Suze stopte dien woordenvloed en zei:

'Nu niet, Squirrel, straks; het heeft juist negen geslagen en

de juffrouw is al in de leerkamer boven. Ga er nu gauw heen en leer maar goed; dan laat ze je om elf uur vrij en je hoeft niet na te blijven. Kom daarna heel gauw beneden, ik zal dan maken, dat ik met mijn werk klaar ben en dan zal ik je helpen.'

'Ja, maar de bloemen, ik moet het de jongens toch nog even zeggen,' zei Squirrel nog en zij wilde weer naar hen toeloopen.

Maar dat wilde Suze niet hebben: 'Gauw, gauw, Squirrel, anders krijg je straf; ik zal alles voor je klaar maken, bloemen en alles. Ga maar gauw, dan ben je op tijd terug en we kunnen om elf uur alles klaar maken.'

Nu liep Squirrel vlug naar boven en kwam de leerkamer binnenvallen. Juffrouw Malva zat al op haar plaats, de boeken en cahiers lagen al klaar.

'Ben je daar eindelijk! De ijver om te leeren is nooit heel groot,' zei ze, terwijl ze Squirrel het boek toeschoof, opdat ze zou gaan lezen.

Maar vandaag scheen een nieuwe geest het meisje te bezielen. Zij begon haar leesoefening en las door zonder ophouden, zonder ook maar eens naar de zoemende vliegen aan het raam of naar de aldoor tikkende klok aan den muur te kijken; zonder een enkele vraag tot de juffrouw te richten, die niet te pas kwam, wat anders niet zelden voorkwam op de meest ongeschikte oogenblikken, en zonder ook maar een enkele maal te zuchten, om haar drukkend lot kenbaar te maken. De juffrouw keek een paar maal verwonderd naar haar.

Toen het lezen voorbij was, begon het schrijven en Squirrel ging dadelijk aan den gang, of het haar lievelingswerk was.

'Langzaam aan, niet overhaasten,' vermaande de juffrouw, maar Squirrel ging maar door, alsof ze er niet genoeg van kon krijgen. Een keer keek ze op naar de klok. Tien minuten voor elf wees hij. De pen prikte van ijver gaatjes in het papier.

‘Kom,’ zeide de juffrouw opeens, ‘vandaag ben je nu goed op weg, zooals het hoort. Bij jou moet ik het ijzer smeden, terwijl het heet is; we zullen dus nu ook nog wat taal doen van morgen.’

‘O neen, neen, geen taal!’ riep Squirrel, ‘het is dadelijk elf uur en bij de taal moet ik altijd duizendmaal hetzelfde zeggen, omdat ik het nooit begrijp, en dat duurt dan zoo vreeselijk lang.’

‘Schaam je toch, dat je niets wilt leeren,’ zeide de gouvernante boos. ‘Je bent nu oud genoeg om te kunnen begrijpen, dat het een voordeel is te leeren en dat het pleizierig is om vorderingen te maken. Jij bent al acht jaar, en ik heb een jongen gekend, die was nog geen negen -’

‘Ja, dat weet ik al, die heette Adolf; dat hebt u mij al driemaal verteld,’ riep Squirrel snel, alsof ze daardoor gauwer klaar zou komen.

‘Niet zoo brutaal zijn, Squirrel! - en dat vertel ik je,’ ging de juffrouw voort, ‘zijn taallessen kende de kleine Adolf net zoo goed, als jij het A.B.C. kent; en daarover mocht jij je wel schamen. Kom, nu moet je eerst nog eens opzeggen, wat je gisteren geleerd heb.’

‘O, daar slaat het elf uur!’ riep Squirrel buiten zichzelf, ‘en nu moet ik nog beginnen en dan moet ik het altijd nog eens zeggen; en nu staat Suze op mij te wachten en dan komen wij niet meer klaar! Ach, vandaag niet, morgen dan maar!’

Squirrel was van haar stoel gesprongen, naar de deur geloopen en deed die open. Maar de gouvernante greep haar bij de open deur en trachtte haar aan het verstand te brengen, dat het voor haar eigen bestwil was, dat zij haar best deed om haar wat te leeren; de gouvernantes deden dat om de leerlingen knapper te maken, niet voor haar eigen pleizier en daarom moest Squirrel dankbaar zijn en niet zoo onvriendelijk. Maar Squirrel dacht alleen maar aan haar plan, en de leertijd

was voorbij; zij riep al luider en luider, dat ze moest gaan, want anders kon ze niet klaar komen.

Daar kwam Suze naar boven; beneden had ze het lawaai gehoord en dadelijk begrepen, wat er aan de hand was, omdat het al over elven was en Squirrel niet verscheen.

‘Suze, kom mij toch halen,’ riep Squirrel haar tegemoet, ‘de les is uit en nu moet ik nog taal leeren!’

‘Dit is een zaak, waarmee je niets te maken hebt,’ zei juffrouw Malva kortaf, toen Suze vastbesloten nader kwam.

‘De tijd van de les is toch voorbij en daarna mag ieder kind toch wel een tijdje hebben voor zijn pleizier,’ begon Suze langzaam en kalm, want zij wilde de pret niet bederven.

Maar de gouvernante duldde geen inmenging in een zaak, die zij toch het best kon weten. Uit de hoogte antwoordde zij:

‘Als er sprake is van de wasch of van kamerdoen, dan kun jij met je meening voor den dag komen, maar het onderwijs, dat is mijn gebied. Jij weet waarschijnlijk niet eens, wat taalonderwijs eigenlijk te beteekenen heeft.’

‘'t Is best mogelijk en toch ben ik met eere zes en zestig jaar geworden,’ vloog Suze nu op, terwijl ze de armen in de zijde zette, om te toonen, dat zij heelemaal niet bang was. ‘En weet u, juffrouw, er zijn nog zooveel andere dingen, die een mensch moet leeren en kennen, om goed door de wereld te komen; en dat gaat boven de taalles, want als dat, wat u zegt, het allereerste en allergewichtigste voor de menschen was, dan zou er in den Bijbel staan: “In den beginne schiep God de taalles.” Maar dat staat er niet.’

Daarop keerde Suze zich om en ging weer naar beneden; zij had genoeg gezegd. Bovendien had ze beneden een stap gehoord, die haar hoop gaf, dat de zaak nu ook wel zonder haar geschikt zou worden. Want de heer des huizes kwam de trap op.

‘Wat is er nu weer aan de hand?’ vroeg hij. ‘Wel Squirrel,

wat kijk je boos! Als 't donker was, zouden wij de vonken zien schieten.'

Nu barstte Squirrel las: 'Ja, vader, hoort u het? Daar slaat het al half twaalf en om elf uur was de les afgeloopen en ik wou heengaan, omdat ik nog zooveel te doen had vóór het

....en weet u juffrouw,....

eten. En toen moest ik opeens taalles hebben; maar ik wil nog wel even opzeggen, wat ik gisteren geleerd heb, als ik dan maar dadelijk mag gaan: de goede mensch, der goeden mensch -'

‘Daar heb je het nu,’ viel de gouvernante haar in de rede, ‘nu kan je vader zelf eens hooren, hoe zijn dochtertje verbuigingen opzegt, die ze al wel twintig maal gehad heeft.’

Het kind stond te trappelen als een klein paardje, dat niet kan stilstaan.

‘Squirrel, je verbuiging gaat nog verschrikkelijk slecht,’ zeide haar vader zoo ernstig mogelijk, ‘zorg, dat het een volgende maal beter gaat. En ga nu maar gauw spelen!’

Als een pijl uit den boog vloog Squirrel weg.

‘Mijn waarde juffrouw Malva,’ ging de heer Kasteller nu voort, ‘als ik in uw plaats was, zou ik het kind eerst wat van goede menschen vertellen en ze haar toonen, zoodat zij ze lief krijgt. Dan kan vanzelf in haar begrip zich ontwikkelen, dat de goede mensch ook verbogen moet worden en dan zal dat werk wel beter gaan.’

Daarop ging hij naar de kamer van zijn vrouw.

De gouvernante keek hem verbaasd en wat medelijdend na. Dat iemand zonder opvoeding, zooals Suze, zoo praatte, dat vond ze geen wonder: wat begreep die van weten en studeeren? Maar dat de heer Kasteller over een gewichtig deel van het onderwijs zoo onverschillig kon denken, dat ging boven haar verstand. 't Kwam zeker, doordat hij zelf al zoo lang van school was en later zich zoo zelden met wetenschap had beziggehouden, dat hij de waarde der verschillende vakken niet recht meer kon beoordeelen; zoo alleen kon zij zich zijn luchtigheid verklaren.

Squirrel kwam met vuurroode wangen aan tafel, ze had zeker heel hard gewerkt.

‘Kind,’ zei haar vader, toen ze aan het eten waren, ‘je zult er toch aan denken, dat vandaag onze gast komt; na drie uur kan hij ieder oogenblik komen. Jij moet hem ontvangen en juffrouw Malva zal er bij zijn, want ik kan pas tegen den avond thuiskomen. Zul je niet vergeten wat je mij beloofd hebt?’

‘O, neen, papa, en nog veel andere dingen ook niet,’ antwoordde Squirrel gewichtig.

Haar vader lachte.

‘Mooi zoo, ga zoo voort, mijn dochter,’ zei hij, ‘altijd meer doen dan je beloofd hebt en nooit meer beloven dan je kunt doen; dat is een goede regel, waaraan je je moet houden.’

Na het eten ging hij nog even naar de kamer van zijn vrouw, om, voordat hij uitging, haar nog eens gerust te stellen over de komst van hun gast.

Zoodra de gouvernante, zooals haar gewoonte was op dit uur van den dag, naar haar kamer was gegaan, werd het een groote drukte in de eetkamer en Squirrel en Suze liepen heen en weer, naar buiten en naar binnen, trap op en trap af, alsof het heele huis ten onderste boven moest gekeerd worden.

Daarna volgde rust en Squirrel ging naar boven, om haar moeder een oogenblik gezelschap te houden. Ze ging op een stoeltje zitten naast het bed, legde haar handen in haar schoot en bleef zwijgend en onbewegelijk zitten.

‘Wat scheelt er aan, kind?’ vroeg haar moeder ongerust, ‘zoo zit je anders nooit, heb je het je ook te druk gemaakt?’

‘O, neen, moeder,’ antwoordde Squirrel op een toon, alsof dat onmogelijk was, ‘maar ik moet zoo denken: nu kan onze gast elk oogenblik komen en niemand weet, hoe hij er uitziet.’

‘Wel, ik wou, dat het dan nog maar een poosje duurde, voordat hij kwam,’ zei haar moeder met een glimlach, ‘omdat dit wachten je zoo rustig en kalm maakt. Als zijn aankomst nu maar niet de oorzaak wordt, dat je opeens heelemaal omslaat en je nog drukker wordt dan anders.’

‘Neen, neen, daarvoor hoeft u niet bang te zijn,’ stelde Squirrel haar gerust, ‘vader heeft gezegd, dat het misschien wel een heel aardige jongen is en de juf zei, dat hij zeker aardiger zou zijn dan ik.’

‘Maar als hij zoo druk is als jij en nog meer leven maakt,

omdat hij een jongen is, hoe zal ik het dan uithouden?'

'Als hij dat doet, moeder, zoodat u er hoofdpijn van krijgt, dan zal ik hem zeggen, dat dit bij ons niet mag. Wees maar gerust, moedertje, ik zal wel voor u zorgen.'

'Maar als je toch zoo goed weet, wat niet mag, mijn lieve kind, waarom ben je zelf dan dikwijls zoo onrustig en zoo rumoerig, dat ik wel eens bang ben, dat je nooit een verstandig, lief, gehoorzaam meisje worden zult?'

'O, dat komt, omdat ik altijd vergeet, hoe ik zijn moet,' riep Squirrel uit, 'maar als ik er maar eens aan denk, dan zult u zien, hoe zoet ik ben.'

'En wanneer zal de tijd komen, dat mijn kleine Squirrel daaraan begint te denken?' vroeg haar moeder lachend.

Daar klonk de bel. Squirrel sprong op en vloog de deur uit. Suze kwam de trap op en maakte een paar geheimzinnige teekens. Squirrel ging wat op zij staan, opdat de deur van de huiskamer heelemaal vrij gezien zou worden.

Daar kwamen twee jongens de trap op, Arthur vooraan en George achter hem aan. Vol verwondering bleven ze voor de groote dubbele eikenhouten deur van de huiskamer staan. Een reusachtige guirlande van klimopbladeren met allerlei kleurige veldbloemen hing om de deur heen. Daar keken de blauwe korenbloemen en de roode papavers tusschen de donkergroene bladeren uit. Verbaasd en verstomd stonden de jongens er naar te kijken en elkaar aanstootend, wezen ze elkaar op een groot wit papier, dat midden boven de deur hing en waarop met groote, onzekere letters geschreven stond:

> 'Kom binne en verheug je zeer,
> School tog is het 'hier niet meer.'

Toen ging Squirrel wat dichterbij, want ze wilde toch zien, welken indruk haar toebereidselen op de nieuw aangekomenen

maakte. De jongens stonden nog naar het opschrift te kijken, want ze wisten eigenlijk niet, wat ze zouden doen. Toen zagen ze opeens het kleine meisje, dat nieuwsgierig naar hen keek. Arthur ging dadelijk naar haar toe en gaf haar de hand. George maakte eerst een buiging, want zijn moeder had hem gezegd, dat hij bij de familie Kasteller altijd een buiging moest maken, bij het komen en ook bij het weggaan - daarop zei hij:

'De groeten van mijn moeder aan mijn voogd. Is hij niet thuis?'

'Neen,' antwoordde Squirrel kortaf, want de kalme houding van de jongens viel haar wel wat tegen. 'Maar ben jelui dan niet blij, dat het nu vacantie is en dat je geen school meer hebt?'

Intusschen was juffrouw Malva ook op het tooneel verschenen en zag het opschrift en al het groen.

''t Verwondert mij,' zei ze, 'dat je maar twee fouten in je gedicht gemaakt hebt en niet één in elk woord.'

'Dat had ik ook wel gedaan,' antwoordde Squirrel, 'maar Suze heeft mij geholpen en zij heeft het gedicht ook gemaakt.'

'Het is er dan ook naar,' zeide de gouvernante, terwijl ze de deur opende, opdat de gasten de kamer konden binnengaan, waar koekjes en chocolade voor de ontvangst klaar stonden.

Het gesprek bij het maal was eentonig. Squirrel kwam telkens weer terug op de nog onbeantwoorde vraag, of de jongens niet vreeselijk blij waren, dat het nu vacantie was en dat ze een heelen tijd lang niets van de school zouden hooren. Maar telkens volgde zulk een strenge, bestraffende blik van de gouvernante, dat de jongens de waarheid niet durfden zeggen, en een ander antwoord wilden ze niet geven. Zoo zaten ze voor hun kopjes en dronken die langzaam uit, alsof het een taak was, die volbracht moest worden.

Een tijdje later kwam de heer Kasteller binnen, hij bracht

Toen ging Squirrel wat dichterbij....

versche lucht mee, die ieder welkom was. Squirrel moest dadelijk zeggen wat haar op het hart lag.

‘Het is maar goed, dat u komt, vader,’ zei ze opgelucht, ‘het was net een taalles, waarop je voor je boek zit en geen antwoord weet te geven.’

‘Gelukkig zijn niet alle kinderen zooals jij, voor wie een taalles het beeld van alle verveling is,’ zeide de gouvernante scherp.

‘Ja, ja, dat ben ik met u eens,’ zeide de heer Kasteller, ‘als de wereld alleen uit Squirreltjes bestond, wat zou er dan van de verstandige menschen terechtkomen? Nu, jongens, nu moeten wij eens kennis maken. Met George hoef ik ze alleen maar te hernieuwen, maar onzen gast, Arthur Stein, ken ik nog heelemaal niet. Eerst moet George ons nu eens vertellen, hoe het op school gaat, wat ze daar leeren en hoe ze hun vrijen tijd doorbrengen en daarna heb ik Arthur van alles te vragen. Maar voor alles moet ik ook een kopje chocolade meedrinken, en doen jelui maar flink mee.’

Toen gaf de heer Kasteller hun allen van de heerlijke koekjes, die nog onaangeroerd op tafel stonden en nu werd het onder zijn invloed en door zijn medewerking heel wat vroolijker dan in het begin. George vertelde nu eerst alles, wat zijn voogd wilde weten. Daarna begon deze Arthur te ondervragen. De jongen moest hem een duidelijke beschrijving geven van de pastorie op Lärchenhöh en van den tuin en van de kerk en van de heele omgeving. Dat vond Arthur wel pleizierig en bij het vertellen werd hij zoo levendig, dat George hem verwonderd aankeek, want zoo had hij zijn vriendje nog nooit gezien. Maar opeens schoten Arthur's oogen vol tranen en kon hij niet verder.

‘'t Is genoeg, mijn jongen,’ zeide de heer Kasteller vriendelijk, ‘je hebt mij alles zoo duidelijk beschreven, dat ik het mij weer uitstekend herinner. Er is geen twijfel aan, dat ik in die-

zelfde pastorie, bij jou grootouders indertijd een heerlijke vacantie heb doorgebracht. Ik ben blij, dat jij nu ook eens in mijn huis zult logeeren en ik hoop, dat je het er prettig zult vinden. Maar nu moet je mij nog één ding vertellen: den zoon des huizes, die dus jou vader was, heb ik niet gekend; die was er toen niet, hij was toen in de stad op school en later op reis. Maar er was een klein meisje, dat kwam bijna elken dag in de pastorie om met mij te spelen en als ik ze dan thuis bracht, dan kreeg ik van de moeder van mijn vriendinnetje een mooie, groote, gele peer. De weg naar dat huis ging van de pastorie naar beneden door een bosch; beneden bruist een bergbeek en daar stonden twee gebouwen, een fabriek en een woonhuis. Daar woonde mijn vriendinnetje, ik geloof, dat ze Ella heette. Kun jij mij ook zeggen, wie dat waren en wat er van dat meisje geworden is?'

Arthur had van opwinding een hoogroode kleur gekregen.

'Ja, mijnheer, dat huis en die fabriek ken ik heel goed,' 'die waren van mijn grootvader en mijn moeder heeft daar als kind gewoond, zij heette Ella.'

'Kijk eens aan!' riep de gastheer verheugd uit, 'dan ben je een dubbele bekende van mij, de kleinzoon van twee mij bekende families. Dan is mijn vriendinnetje later in de pastorie komen wonen en jij bent zeker de eenige zoon?'

'Ja, mijnheer,' antwoordde Arthur, maar zijn lippen begonnen weer te trillen, zoodat de heer Kasteller het beter vond het gesprek nu af te breken. Hij wendde zich nu tot zijn dochter en zei:

'Kijk eens, Squirrel, hoe aardig voor jou. Zooals Arthur's moeder vroeger mijn vriendinnetje was, zoo kun jij nu misschien het zijne worden en hem al het vriendelijke terugdoen, wat zijn moeder mij heeft aangedaan.'

Squirrel knikte toestemmend. George stond op om afscheid te nemen.

‘Kom je mij nu ook eens opzoeken bij mijn oom?’ vroeg hij, terwijl hij hem de hand gaf.

Arthur keek den heer Kasteller vragend aan en deze antwoordde:

‘Dat kan Arthur niet zoo maar aannemen, want bij je oom zijn zieken en daarom past het hun allicht niet, dat er bezoek komt; maar de vacantie duurt toch niet zoo heel lang en dan zien de vrienden elkaar weer op school; en daar zullen ze nog een heelen tijd samen blijven. Squirrel zal Arthur zoolang wel bezig houden, totdat jij er weer bent.’

Daarop vertrok George en de heer Kasteller ging naar zijn vrouw, om haar te vertellen, dat de eerste indruk, dien hij van Arthur gekregen had, heel gunstig was. Hij zei, dat hij hem voor een bedaarden, ernstigen jongen hield, juist het tegenovergestelde van Squirrel, en dat hij dus misschien wel een goeden invloed op hun kind zou hebben.

Maar zijn vrouw zag de zaak niet dadelijk van zoo'n gunstige zijde. In het begin waren alle kinderen kalm en ernstig in een vreemd huis, zei ze, zoolang ze onder den eersten indruk waren, maar later, als ze zich gewend hadden, werden ze soms heel anders.

‘Als deze kalmte maar niet de voorbode is van een later losbarstenden storm en Squirrel samen met haar vriendje nog veel wilder wordt dan vroeger,’ eindigde zij met een zucht.

‘Nu, nu, daar ziet het nog niet naar uit,’ zei haar man bemoedigend, ‘en wij moeten toch ook bedenken, dat wij iets goeds doen, met een oude schuld aan dien alleenstaanden jongen af te betalen.’

‘Ach ja,’ stemde mevrouw toe, ‘dat is ook het eenige, waardoor ik mij over dien angst kan heenzetten, als ik bedenk, dat God niet zonder reden dien armen wees zoo tot ons gebracht heeft, zonder dat wij iets van hem wisten.’

....die op een stoel stond....

Daar klonk opeens een heftig praten, schelden en schreeuwen buiten.

‘Hoor je 't, hoor je 't,’ zeide mevrouw Kasteller verschrikt, ‘daar heb je 't nu al, en nog al op den eersten dag.’

De heer des huizes ging gauw naar buiten. Daar was een groote verwarring en Squirrel schreeuwde uit alle macht:

‘Vader, vader, ze trekt er de hoofdjes af!’

Suze kwam naar hem toe en zei op minachtenden toon:

‘Ze weet niet beter; dat men bloemen vastbindt om er een krans van te maken en dat men ze er dan niet weer zoo kan uithalen, als vliegen uit de soep, dat begrijpt ze niet, al ziet ze het voor zich, want dat staat niet in de leerboeken.’

Squirrel schreeuwde nog eens:

‘O, die mooie blauwe bloemen, die mooie blauwe bloemen! de hoofdjes zijn er afgebroken!’

Nu pas zag hij de gouvernante, die op een stoel stond en aan de guirlandes stond te trekken. In haar ijver had ze zeker mijnheer niet hooren komen.

'Maar, juffrouw!' riep hij uit, 'wat hebben die blauwe bloemen u gedaan, dat u er zoo aan trekt!'

De gouvernante sprong op den grond. Ze hield een paar afgetrokken korenbloemen in de hand, andere lagen op den grond.

'O, mijnheer!' riep ze opgewonden, 'ik hoopte, dat ik nog zou kunnen goedmaken, wat Squirrel weer gedaan heeft, verbeeld u eens: daar is juist de huishoudster van den professor boven hier geweest, om te vragen, of iemand hier ook wist, waar de korenbloemen gebleven waren, die hij van een groote wandeling had meegebracht en in den tuin bij de fontein had neergelegd, opdat ze in den stofregen weer frisch zouden worden. De professor is toch al een menschenhater en zulke dingen trekt hij zich veel meer aan dan andere menschen, omdat hij denkt, dat het gebeurt om hem te plagen. En wij wisten dat niet en toen kwam Squirrel aanloopen en schreeuwde, alsof zij iets bijzonders had gedaan, dat zij die bloemen allemaal in de guirlande had gebonden. Nu probeer ik ze er uit te halen om ze aan den professor terug te geven, maar ze zitten zoo vast, dat ze alle breken.'

'Dat is een leelijk ding,' zeide de heer Kasteller. 'Ik vind het wel aardig van Squirrel, dat zij eerlijk bekend heeft, want dat is altijd het beste, als iemand iets verkeerds gedaan heeft. Maar kind, hoe kom je er nu toe, om zoo iets te doen? Je weet toch wel, dat je geen bloemen mag nemen, die van een ander zijn, om er guirlandes van te maken voor je vrienden!'

'Ja, vader, ze zagen er heelemaal niet uit als bloemen, die aan een ander hoorden. Zij lagen zoo maar op den grond te verleppen en er was niemand bij.'

'Ja, ja, dat begrijp ik wel, dat je ze niet van iemand hebt

weggenomen, die ze in zijn hand vasthield; maar als je zoo iets op den grond ziet liggen, waarvan je denkt, dat het kan bederven, dan mag je het niet zoo maar voor jezelf gebruiken, maar dan moet je iedereen, dien je kent, vragen of hij het niet verloren heeft. Dan kun je den eigenaar terugvinden en je maakt de menschen niet boos. En juffrouw Malva, ik zou de bloemen verder nu maar laten zooals ze zijn en liever even bij den professor aanloopen, om hem het geval te verklaren en hem mijn verontschuldigingen aan te bieden, dat alles zoo geloopen is; want dat hij die bloemen, die u daar in de hand hebt, nog zou willen hebben, dat vind ik niet heel waarschijnlijk.'

De gouvernante antwoordde niet meer, maar ging met een onmerkbaar schouderophalen naar binnen.

Al dien tijd had Arthur zoo stil in een hoekje gestaan, dat ze hem geheel en al vergeten waren. Opeens viel de blik van den heer Kasteller op de groote, ernstige oogen van den jongen.

'Ah, daar hebben we Arthur, onzen logé,' zei hij, den jongen vriendelijk op den schouder kloppend. 'Dat is geen prettig begin, hè, maar morgen zal het beter zijn. Je bent toch niet bedroefd? Toch geen heimwee of zoo? Kom Squirrel, ga met je vriendje maar eens een vreedzaam spelletje domineeren, dat zal den tijd vullen tot aan het avondeten.'

Dat vond Squirrel een goed plan. Ze nam Arthur bij de hand en holde met hem de trap af naar de kinderkamer. Toen ze die kamer binnenkwamen, wist Arthur niet, wat hij zag. Het was alsof hij midden in een groot prentenboek stond; aan alle kanten schitterden honderden en honderden prentjes in de vroolijkste kleuren van allerlei grootte en vorm. Dat was Squirrel's rijk, waar zij heerschte en alles regelde, zooals het haar wensch was. Nu hield ze heel veel van allerlei prentjes, maar de gekleurde stak ze, als ze er een gekregen en goed bekeken had, met een speld op het behang.

‘Vind je de prentjes mooi? Welke vind je de allermooiste?’ vroeg ze Arthur, die onbewegelijk in verbazing naar al dat moois stond te kijken en wien het te moede was, alsof hij in een sprookje leefde, midden in goud, rood en blauw, dat van alle kanten schitterde. Hij zag er mooie bonte bloemen en vruchten, rose en gele, leeuwen met gouden manen, witte zwanen, die op blauwe meren zwommen, kleurige vogels en boomen met gouden appels, rozen en lelies, kersen en bessen aan groene takken. Arthur stond als aan den grond genageld.

‘Ik kan wel zien, dat je ze mooi vindt,’ zeide Squirrel, ‘maar de juf zegt, dat het een rommel is zonder orde en dat die prenten eigenlijk in boeken hooren. Maar ze zijn toch zoo mooi! En weet je, in de boeken zie je ze niet altijd en dan vergeet je ze weer, of je weet niet meer, waar ze staan, als je ze eens wilt zien, maar hier heb je ze alle bij de hand en vader zegt, dat ik mijn kamer net mag hebben, zooals ik 't liefst wil. Jij vindt mijn kamer ook mooi, dat zie ik wel en als je thuis bent, maak jij je kamer ook zoo.’

Opeens kwam een droevige uitdrukking in Arthur's oogen, zoodat Squirrel het dadelijk merkte.

‘Kom,’ zei ze, terwijl ze hem bij de hand nam, ‘we zullen gauw gaan domineeren, misschien maakt het je bedroefd, dat jou kamer niet zoo is, maar jij kunt hem zoo maken, omdat je nu gezien hebt, hoe het 't best kan.’

In den hoek bij het raam stond een laag tafeltje met twee gezellige stoeltjes er bij. Arthur liet zich graag daarheen brengen en ging op Squirrel's bevel op 't eene zitten, terwijl zij uit een laadje het dominospel haalde en de steenen begon te deelen.

‘Waarom zeggen ze Squirrel tegen jou?’ vroeg Arthur, die zich al lang over dien vreemden naam had verwonderd.

‘Ik kan jou even goed vragen, waarom ze tegen jou Arthur zeggen,’ antwoordde het meisje.

‘Neen, dat is niet hetzelfde,’ verklaarde Arthur nu. ‘Zie je, Arthur is een naam, die in den kalender staat en veel menschen heeten zoo, maar jou naam heeft niemand anders en hij staat ook zeker niet in den kalender.’

‘O, ja, nu herinner ik 't mij weer,’ zei Squirrel, ‘ik zal het je verklaren. Zie je, vader is vroeger eens in Rome geweest en daar heeft hij een kind gezien, dat zoo aardig was, dat hij vond, dat ik zoo moest heeten. Maar toen hij thuis kwam, zei moeder, dat ik net moest heeten als andere kinderen en zooals mijn grootmoeder geheeten had. Toen heb ik allebei die namen gekregen en bij elkaar werd het Squirrel.’

‘Dat geloof ik niet,’ zei Arthur op een beslisten toon, zoodat Squirrel zelf ook begon te twijfelen.

‘Dan weet ik het misschien zoo precies niet meer, maar vader zal het je vanavond wel uitleggen, als je het niet begrijpt. Maar laten wij nu gaan spelen.’

Ze legde een steen neer.

‘Verbeeld je, Arthur,’ begon zij dadelijk weer, ‘boven ons woont zoo'n akelige man, een professor; hij is een menschenhater, dat heb ik vandaag van juf gehoord. Wat is een menschenhater, weet jij dat?’

‘Ik denk iemand, die een haat tegen alle menschen heeft, die hij niet lijden mag,’ verklaarde Arthur.

‘Is hij dan een vijand van hen, zooals in den oorlog en maakt hij ze dood, als hij ze ziet?’ vroeg Squirrel verder.

‘Neen, dat geloof ik niet, want dat mag hij niet,’ verzekerde Arthur, maar Squirrel scheen niet overtuigd.

‘Ik mag ook dikwijls iets niet doen, maar dan doe ik het toch; misschien doet hij dat ook,’ zuchtte zij. ‘Verbeeld je, Arthur, wij kunnen hem elken dag op de trap tegenkomen, als hij beneden komt en hij heeft een vreeselijken baard.’

Nu volgde de tweede steen van Squirrel, maar ze had nog

niet alles gezegd, wat haar op het hart lag, ze had nog zooveel te vragen.

‘Hoe oud ben je, Arthur?’

‘Twaalf, in het najaar word ik dertien.’

‘Heerlijk, dan ben je gauw groot. Ik ben pas acht en word in den herfst negen. En zie je, de juf heeft eens een jongen gekend, die heette Adolf en omdat die, toen hij negen was, altijd zoo goed zijn taallessen kende, zegt ze, dat ik dom en stout ben, omdat ik niets van die verbuigingen begrijp; he, die taal is het akeligste van alles, wat er op de wereld is.’

Daar klonk de etensbel. Gauw werden de niet gebruikte dominosteenen weer ingepakt, en toen gingen de twee kinderen naar boven, naar de eetkamer. Aan tafel was voor de eerste maal in langen tijd de plaats tegenover

Squirrel, waar vroeger haar moeder zat, weer bezet; Arthur zat er nu. Dat was voor Squirrel iets nieuws, dat een grooten indruk op haar maakte. Terwijl de anderen al begonnen waren, zat zij met haar lepel in de hand te kijken, hoe netjes Arthur zonder moeite en zonder morsen zijn soep at. Omdat door dit gerecht haar belangstelling in den maaltijd nog niet erg opge-

wekt werd, kon ze des te ongestoorder de bewegingen van haar logé volgen.

‘Squirrel! Squirrel’ zeide opeens haar vader op vermanenden toon. ‘Ieder eet nu zijn soep en zit niet te soezen, totdat de soep koud geworden is en men ze niet lekker meer vindt.’

Die dubbele aanroeping bracht het meisje plotseling op een andere gedachte.

‘Hoor, eens, vader,’ zei ze, ‘Arthur wil niet gelooven, dat uit de twee namen, die ik heb, tezamen Squirrel is gekomen.’

‘Dat begrijp ik best, als je het hem zoo verklaard hebt. Weet je niet beter, Squirrel?’

‘Vertel het nog eens, vader, dan weet ik het ook weer, want ik ben het heusch vergeten.’

‘Kijk eens, Arthur, dat zit zoo in elkaar,’ begon de heer Kasteller zijn verhaal; ‘toen ik nog jong was en een reis maakte naar Rome, kreeg ik daar een klein vriendinnetje, het dochtertje van de juffrouw, waar ik een kamer gehuurd had; 't was een klein, lief meisje en ze heette Quirita. Toen ik een jaar of wat later getrouwd was en daarna een meisje kreeg, zei ik: ‘Die moet Quirita heeten, evenals mijn vriendinnetje in Rome. Maar mijn vrouw vond, dat het kind een echten Duitschen naam moest hebben en liefst dien van haar grootmoeder, ze zou dan Elza heeten. Toen zijn wij overeengekomen om haar allebei namen te geven en ze werd dus Elza Quirita gedoopt. Maar toen zij begon te praten en aan de menschen wilde vertellen, hoe ze heette, maakte zij van Elza Quirita den naam Squirrel en niets kon er haar toe brengen haar naam anders uit te spreken. Toen hebben wij haar ook maar zoo genoemd, vooral omdat die naam niet verkeerd voor haar was, want in het Engelsch beteekent squirrel eekhoorn en onze kleine kon net huppelen en springen als een eekhoorntje. Maar eigenlijk was het toch beter om den echten naam weer in eere te herstellen en je

overeenkomstig den wensch van je moeder van nu af weer Elza te noemen.'

'Neen, neen, vader!' riep Squirrel doodelijk verschrikt uit, 'dan ben ik mijzelf niet meer, o, dan weet ik niet eens meer wie ik ben!'

'Praat toch niet zoo'n onzin!' zeide juffrouw Malva nu, 'je blijft toch hetzelfde kind, hoe je ook genoemd wordt.'

Maar Squirrel begon half schreiend haar vader opnieuw te smeeken.

'Nu niet dadelijk zoo kinderachtig schreien, Squirrel,' vermaande deze haar. 'Toch, juffrouw, geloof ik, dat het beter is om voorloopig 't nog maar bij den ouden naam te houden; het is net, of de verandering iets griezeligs voor het kind is. U weet, kinderen hechten erg aan gewoonten. Ik geloof dan ook, dat men ze nooit plotseling het oude bekende moet ontnemen en het door iets nieuws en onbekends vervangen. Want òf het doet hun onaangenaam aan, òf ze worden er zelf veranderlijk door en hechten aan niets meer. En dan nog al je eigen naam! Neen, ze mag hem houden. Eens zal Squirrel een jonge dame worden en dan kunnen wij zien, of ze zich dan misschien in een nieuwen naam zal kunnen schikken. En nu zal Suze Arthur naar zijn slaapkamer brengen, waar ik hoop, dat hij lekker zal slapen. Morgen zullen wij hem dan eens aan moeder voorstellen. Voor jou, Squirrel, hoop ik, dat het morgen een kalmer dag zal zijn dan vandaag; anders zal onze logé denken dat lawaai en geschreeuw de voornaamste bezigheden in ons leven zijn.'

Arthur had zooveel nieuws beleefd, dat hij, nadat Suze op zijn slaapkamer alles in orde had gebracht en hem daarna alleen gelaten had, met wijd geopende oogen in bed liggend, alles nog eens moest overdenken. Op het laatst kwam hem de belofte van den heer Kasteller in den zin, dat hij morgen aan mevrouw zou voorgesteld worden. Nu kwam het beeld

van zijn eigen moeder weer voor zijn geest. Snel vouwde hij zijn handen en bad hardop, zoo lang en zoo van harte, dat Suze, die haar kamer daarnaast had, in zichzelf zeide:

‘Al heeft die jongen zijn ouders verloren, ze hebben hem wat goeds nagelaten: want hij kent zijn Vader in de Hemelen, die geen van Zijn kinderen tevergeefs om troost en hulp laat bidden.’

Hoofdstuk V.

Nieuwe onrust bij de familie Kasteller.

De heer Kasteller was opgestaan van de ontbijttafel, waaraan juffrouw Malva met de kinderen nog zat; 's morgens had hij altijd haast.

‘Nu moet jullie maar prettig spelen en niet kibbelen, totdat ik terugkom,’ zei hij, terwijl hij de kinderen de hand gaf, ‘en jij, Squirrel, moet niet vergeten, wat je mij beloofd hebt, onze logé mag geen heimwee krijgen.’

‘O, ik zal het niet vergeten!’ verzekerde zijn dochtertje.

De heer Kasteller ging eerst naar zijn vrouw.

‘Nu kan ik je volkomen geruststellen, mijn lieve vrouw,’ zei hij, ‘dat onze logé een heel bedaarde jongen is en dat hij heel goede manieren heeft; je vrees heeft dus niet den minsten grond. Ik ben zelfs overtuigd, dat zijn aanwezigheid goed zal werken op onze drukke Squirrel. Wij moeten ook blij zijn, dat hij er is, dat zul je zelf zien, als hij na het ontbijt je een bezoek komt brengen. En ik denk, dat hij ook een goeden invloed op juffrouw Malva zal hebben, want hij is zeker een brave, oplettende scholier, die zijn taallessen prompt leert; en als zij dat merkt, zal hij haar al het harteleed vergoeden, dat onze hardleersche Squirrel haar bezorgt. Ik verwacht dus een tijd van rust en kalmte, zooals wij hier nog niet gekend hebben. En nu ga ik naar mijn kantoor; dag lieve vrouw, tot straks!’

Daarop vertrok hij. En spoedig daarna kwam Arthur aan

Squirrel's hand binnen. Op haar verzoek ging hij bij de rustbank zitten, waarop zij lag en hij was werkelijk in zijn spreken en doen zoo rustig, dat mevrouw Kasteller al dadelijk ingenomen met hem was. Zij had ook pleizier in z'n ernst, toen hij haar vertelde van zijn kalm leventje bij zijn ouders in de vreedzame pastorie. Spoedig mochten de kinderen weer gaan om te spelen, maar ze was van plan Arthur dikwijls bij zich te roepen om wat met hem te praten. Ze dacht juist, dat haar man misschien wel gelijk kon hebben en dat er een tijd van vrede en stilte in haar huis zou aanbreken, toen ze opeens een geweldig lawaai hoorde, dat al maar aanhield en zelfs erger werd, of het huis zou instorten, zoo dreunde het door de gangen.

'Waar is het dan, waar is het toch!' hoorde zij de gouvernante verschrikt roepen. Nu volgde een geloop trap op, trap af, daarna opnieuw dat vreeselijke lawaai, begeleid door een dof onderaardsch geschreeuw. De gouvernante was naar boven komen hollen, Suze liep naar beneden.

'Een mooi begin van de rust en vrede!' zuchtte mevrouw Kasteller op haar rustbank, die ze niet mocht verlaten om ook eens te gaan kijken, wat er gebeurd was.

Arthur kwam uit de kinderkamer aanloopen; verschrikt liep hij de trap op en toen weer naar beneden. Spuirrel was nergens te zien.

'Ik geloof, dat het Squirrel is,' riep Arthur, toen het doffe geschreeuw weer klonk als van iemand, die in den kelder zit opgesloten.

'Ik weet al, waar ze zit!' riep Suze, die al naar beneden was geloopen.

Onmiddellijk daarna klonk Squirrel's stem, nu bevrijd maar met des te luider geschrei en gesnik, nu het kind op den doorgestanen angst terugzag. Suze trachtte haar met allerlei troostwoorden tot kalmte te brengen, dat alles nu toch voorbij was. Maar Squirrel riep aldoor:

‘O, als ik toch gestikt was!’ en bij de gedachte aan die mogelijkheid barstte ze opnieuw in tranen uit.

Nu kwam juffrouw Malva aanloopen.

‘Wat is er dan? Wat heb je toch uitgevoerd?’ riep ze half verschrikt en half boos, nu ze zag, dat Squirrel ongedeerd voor den dag kwam.

‘Ja, ja, als u maar wist, wat het geweest is!’ snikte Squirrel. ‘Ik wou de trap afgaan en toen kwam opeens de professor naar beneden en de oude kast stond open en toen, o! o!’ begon Squirrel weer te schreien bij de herinnering.

‘Toen heeft hij je zeker in de kast opgesloten, maar dan zul je het er wel naar gemaakt hebben, je hebt hem zeker be -’

‘Hij heeft mij niet opgesloten!’ snikte Squirrel. ‘Ik heb den professor -’

‘Wat, heb jij den professor opgesloten? Jij bent toch een onbegrijpelijk brutaal ding! Hoe heb je dat dan gedaan?’

Die gedachte bracht Squirrel plotseling tot bedaren en de schrik verdween geheel van haar gezicht.

‘Ja, dat zou mooi zijn, als de professor -’

‘Ach kom, geen mensch kan jou ooit begrijpen, als je wat vertelt,’ zeide juffrouw Malva boos. ‘Kom maar mee naar je moeder; die wil graag weten, wat er gebeurd is.’

Squirrel gehoorzaamde; en in de kamer van haar moeder kwam nu uit, wat zij gedaan had. Op het portaal tusschen de twee trappen stond een groote, ouderwetsche kast, waarin Suze allerlei rommel en weinig gebruikte dingen opborg. Zij was er juist bezig geweest en had de deur aan laten staan. Toen Squirrel den professor hoorde aankomen, vloog ze in haar angst in de kast en trok de deur aan; maar toen viel deze in het slot en Squirrel zat opgesloten in de donkere, nauwe ruimte. Een vreeselijke angst kwam toen over haar, dat niemand ze zou kunnen vinden en dat zij in die donkere kast nu zou moeten stikken. En in haar wanhoop had ze toen met haar

laarzen tegen de deur geschopt, wat een vreeselijk geraas maakte door de groote gangen. Daarbij had ze uit alle macht geschreeuwd, want haar angst werd al grooter, totdat Suze kwam en haar bevrijdde.

'Waarom doe je toch zoo dwaas, Squirrel?' zei haar moeder, toen ze alles verteld had. 'Je hoeft immers niet bang te zijn voor den professor; als jij geen kwaad gedaan hebt, zal hij je niets doen. Hij heeft je misschien niet eens gezien.'

....totdat Suze kwam....

'Ja, moeder, maar u weet het misschien niet,' antwoordde Squirrel ernstig, 'de professor is een menschenhater, dat heeft de juf verteld.'

'O, dat heeft de juffrouw zeker niet zoo bedoeld, als jij het begrepen hebt,' viel haar moeder snel in, om de uitbarsting van drift, die zich op het gezicht van de gouvernante toonde, te voorkomen. 'Ga nu maar gauw naar Arthur, die op het oogenblik heelemaal alleen is, dan zal de juffrouw mij wel zelf vertellen, wat ze van den professor weet.'

Squirrel ging naar beneden. Arthur zat in de kinderkamer met zijn hoofd op zijn hand geleund naar een plaatje op den muur te kijken.

'Welk vind je zoo mooi?' vroeg Squirrel, toen ze binnenkwam en hem aandachtig zag kijken.

'Dat met die boomen,' zei hij. 'Dat lijkt net zooals het bij ons was. De beuken en de larken stonden boven op en dan

kwamen de beken naar beneden stroomen met een heerlijk geklater. En als het dan lente was, dan liep ik den tuin in en dan naar het bosch op den heuvel, o, dat was zoo mooi!'

Arthur legde zijn hoofd op zijn arm en zuchtte.

'Je moet niet schreien, Arthur, ik kan maken, dat je het hier ook hoort,' zeide Squirrel op een beschermenden toon, 'wees maar niet bedroefd. Wacht maar, ik zal je wel weer vroolijk maken, geloof mij!'

Nu haalde Squirrel een groot prentenboek voor hem.

'Kijk, hier staan ook mooie platen in en dan kun je de verhaaltjes er bij lezen. Ik zal er eens een voor je opzoeken.'

Squirrel bladerde ijverig heen en weer en riep eindelijk verheugd:

'Kijk, heb je deze al gezien?'

Arthur had zijn tranen afgewischt en bekeek het plaatje.

'Niet op een plaatje,' antwoordde hij, 'maar zoo was het bij ons in den herfst. Elken avond kwamen de jongens, die de koeien op de weiden hadden laten grazen, terug en elke koe had zoo'n bel en dat klonk zoo mooi, zoo mooi!'

'Kijk, nu word je al weer bedroefd; dan moet je andere prentjes bekijken, die je niet zoo treurig maken. Zoek maar eens. Want ik heb nu iets te doen; kun je wel een poosje alleen zijn?'

'O ja, ga je gang maar,' antwoordde Arthur, die verder bladerde.

Squirrel verdween. Ook 's middags had zij dringende bezigheden te verrichten. Maar opdat Arthur haar niet te veel zou missen, bracht ze hem nog drie andere boeken, een spel met balletjes en een muziekdoos, opdat hij zich op verschillende manieren zou kunnen bezighouden. Eindelijk kwam Squirrel terug, stralend van vreugde.

'Kom nu eens mee, Arthur!' riep ze hem toe, 'kom nu

eens gauw mee, dan zul je zien, of het noodig is bij ons heimwee te hebben!'

Arthur volgde haar in gespannen verwachting.

Zij ging hem voor de trap op. Heel zachtjes, op de teenen loopend ging ze voorbij de groote glazen deur boven aan de trap.

'Daar woont de professor,' fluisterde zij, 'de menschenhater, pas op, dat je schoenen niet kraken.'

Ze gingen nog een trap hooger en toen kwamen ze op een mooi, ruim portaal, zoo groot, dat je zin zou krijgen om er krijgertje te spelen. Maar dat wilde Squirrel nu niet.

'Kijk,' zei ze, 'daar is nog een hooge trap, maar daar moet je niet op, ik alleen en dan moet jij hier blijven. Ga maar op die kist zitten, en dan moet je wachten, dan komt het opeens.'

'Wat komt dan?' vroeg Arthur, maar Squirrel was de trap al opgeloopen en gaf geen antwoord meer. Arthur ging gehoorzaam op de kist zitten. Maar er kwam niets.

Terwijl hij nu zoo stil zat te wachten, schreeuwde Squirrel eindelijk van boven:

'Hoor je nog niets?'

'Neen!' riep Arthur terug, terwijl hij de ooren spitste. 'Ik geloof, dat de dakgoot lekt, dat is het eenige wat ik hoor.' Het druppelen werd sterker; nu klonk het, of er wat in ander water viel. Arthur verwonderde zich, dat het boven nooit inregende; maar hij bleef stil zitten.

'Hoor je nog altijd niets?' riep Squirrel ongeduldig.

'Niets bijzonders, misschien regent het wat; dat hoor ik.'

'Wacht dan, nu komt het,' schreeuwde Squirrel.

Plotseling - he! he! Arthur vloog weg naar den versten hoek van den zolder. Een stroom water kwam van de trap af en spatte op de treden. Een teil kwam met veel lawaai achteraan rollen.

'Heeft het je geraakt?' riep Squirrel verschrikt.

‘Neen, maar waar komt dat water vandaan?’ klonk het antwoord uit den versten hoek.

Squirrel kwam nu voorzichtig de trap af. 't Water stroomde daar als een klein beekje.

‘Kom, nu gaan wij naar Suze, die maakt alles weer klaar. Kom maar uit dien hoek, het is niets verschrikkelijks. Beneden zal ik je dan vertellen, wat het geweest is.’

Nu gingen de twee kinderen weer naar de speelkamer, waar het geval aan Suze verteld werd. Zij ging dadelijk naar boven. Spoedig moesten de kinderen aan tafel komen; het was laat geworden door de bezigheden op den zolder. De heer Kasteller was al thuis gekomen en zijn vrouw had hem verteld, wat het begin van den morgen was geweest.

‘Daar kan de logé niets aan doen,’ zeide hij, als hij er niet geweest was, had Squirrel hetzelfde gedaan, omdat ze nu eenmaal dien dwazen angst voor den professor heeft; dien heeft juffrouw Malva haar bezorgd door dien naam van menschenhater.’

‘Hoe komt hij toch aan dien bijnaam?’ vroeg zijn vrouw, ‘ziet hij er dan zoo barsch uit?’

Een stroom water....

‘Dat niet, maar hij is niet erg toeschietelijk. Dat hij een menschenhater is, is een uitvinding van zijn huishoudster en die heeft het aan juffrouw Malva verteld. En deze heeft ongelukkig dat woord genoemd in tegenwoordigheid van Squirrel

en daardoor komt het nu. Ik heb nog geen woord met hem gewisseld, sinds hij hier woont; dat wil zeggen, hij niet met mij: elke ontmoeting ontwijkt hij zooveel mogelijk. Op een in het oog vallende manier gaat hij mij uit den weg, als ik eens probeer een praatje met hem te maken. Ik vind het maar het best, dat wij ons zoo min mogelijk met hem bemoeien, omdat hij zoo stug is.'

Daarop ging hij naar beneden, om met de kinderen aan tafel te gaan. Zij moesten hem vertellen, hoe ze den dag doorgebracht hadden en of Arthur al wat begon te wennen.

Toen kwam er een boodschap van den professor; juffrouw Malva ging hooren, wat er was en kwam verschrikt binnen.

'De professor laat u vragen, mijnheer, om wat beter orde te stellen in uw huis. Want hoewel het heelemaal niet geregend heeft, is het in zijn kamer zoo beginnen te lekken, dat enkele boeken en schriften heelemaal bedorven zijn.'

Terwijl ze de boodschap meedeelde, wierp ze op Squirrel een zijdelingschen blik, die niet onduidelijk te kennen gaf, bij wie zij vermoedde, dat de oorzaak te zoeken was.

'Weet jij daar wat van, Squirrel?' vroeg haar vader ernstig.

'Ja, vader, maar het is mijn schuld niet, dat het zoo erg geworden is. Als het niet zoo geloopen was, dan was alles geweest, zooals het moest; en u hebt toch gezegd, dat ik moest zorgen, dat Arthur geen heimwee kreeg. Nu dat alleen heb ik gedaan, anders niet,' verzekerde Squirrel.

'Ik begrijp er niets van, vertel mij nu eens duidelijk van het begin af, wat je gedaan hebt,' beval haar vader.

Nu werd het geval duidelijk. Squirrel had Arthur het pleizier willen doen, dat hij de beken van zijn vaderland zou kunnen hooren ruischen. Suze had geholpen. Zij had een groote teil met water gevuld en die op een koffer gezet. Op den grond stond een andere leege teil. Nu was de volle teil zoo schuin gezet, dat voortdurend water in de leege overliep. Op den duur moest

zij dan de teil wat voorover duwen, dat had Suze haar gezegd. En het was heel goed gegaan, maar hoe zij haar best ook deed, Arthur bleef maar even kalm en raakte volstrekt niet in vervoering door het bekende ruischen. Toen wist Squirrel raad: het was te zacht geweest, het ruischen moest harder zijn. Ze was tegen den schoorsteen gaan staan en had toen met alle kracht met haar voet tegen de teil geduwd, opdat het water sneller zou stroomen. Toen was deze teil omgeslagen en de heele watermassa was tegelijk neergekomen.

'Maar wie komt nu op het denkbeeld om in huis een beek te willen namaken, wat is dat voor een onmogelijk plan van je, Squirrel,' riep haar vader uit, toen zij het verhaal gedaan had. 'Jij hebt het goed bedoeld, maar zulke domme streken moet je niet meer uithalen. Juffrouw Malva, wilt u even naar boven gaan, om den professor mijn verontschuldigingen aan te bieden en hem te verklaren, hoe liet gekomen is en zeg hem, dat ik alle schade gaarne wil vergoeden.'

De gouvernante ging en kwam terug met de boodschap, dat zij den professor zelf niet gezien had, maar dat hij door de huishoudster had laten zeggen, dat het eenige, wat hij wenschte was, dat zulke dingen niet weer zouden voorkomen.

Toen de heer Kasteller den volgenden morgen weer naar zijn kantoor ging, las hij Squirrel nog eens goed de les, dat ze wel Arthur aangenaam mocht bezig houden, maar dat ze niet meer zulke natte spelletjes mocht bedenken. 'Niets van dien aard,' eindigde hij. 'Jelui moet zelf op het droge spelen en zoo spelen, dat anderen ook droog kunnen blijven.'

Squirrel verzekerde ernstig, dat het vandaag heel anders zou zijn dan het gisteren geweest was. Maar toen hij 's avonds thuis kwam, kon hij niet eens naar de kamer van zijn vrouw gaan, wat anders altijd zijn eerste werk was, als hij van het kantoor kwam. Nu echter kwam de gouvernante hem al tegemoet loopen en riep:

‘'t Is toch vreeselijk, mijnheer, nu is er weer een boodschap van den professor gekomen, of u eens even bij hem aan wilt loopen om mee te genieten van het helsche lawaai boven zijn hoofd. En dat is al weer die Squirrel, dat verschrikkelijke kind, dat niemand kan temmen! Zij is voor niets bang; alle bedreigingen glijden van haar af als olie van water; 't is trouwens geen wonder, als ze toch nooit uitgevoerd worden.’

‘U hebt gelijk, juffrouw, ijdele bedreigingen kunnen geen indruk maken. Ik houd heelemaal niet veel van bedreigingen, maar ik zal wel een straf bedenken, waar Squirrel bang voor is en dat weet ik, ze zal het den professor niet meer lastig maken. Wat heeft ze nu weer gedaan? O, daar komt ze aan; nu kan ze het mij zelf vertellen, want zij weet zelf het beste, wat voor spektakel ze gemaakt heeft.’

Squirrel kwam wel wat verlegen aanloopen.

‘Het was niets nats, vader, ze waren allemaal droog en de professor ook,’ zei ze, maar wel wat beduusd.

‘Kom, vertel mij maar, wat je gedaan hebt,’ zei haar vader, terwijl hij haar meenam in de kamer, waar Arthur verschrikt in een hoek zat.

Squirrel was weer wat op haar verhaal gekomen, want 't gezicht van haar vader stond niet zoo boos als de juffrouw gedreigd had. Hij was gaan zitten en zij ging voor hem staan.

‘Vader,’ begon ze, ‘ik zal u alles vertellen, dan kunt u zelf zien, hoe het gekomen is. Weet u, Arthur werd telkens weer bedroefd, maar ik had met de jongens van den tuinman al wat klaar gemaakt, ik hoefde ze maar te halen. En toen we gedomineerd hadden, zat Arthur weer zoo treurig naar den muur te kijken, omdat daar plaatjes hangen met boomen, die er net uitzien als bij hem thuis. Toen heb ik de jongens gehaald en ze brachten nog vier vriendjes mee. En wij zijn met ons allen naar den zolder gegaan en Suze heeft ons geholpen. Ze had allemaal oude bellen bij elkaar gezocht, één groote oude van

de voordeur en voor mij een langen stok, want ik was de herdersjongen. Daarna hebben wij elk van de jongens een bel om den hals gebonden en Arthur moest beneden aan de trap zitten wachten. Toen kwamen wij van de trap af, vader, weet u, zooals de koeien van de bergweide en de koeienjongen achteraan.

'Arthur zette groote oogen op. Beneden zei ik toen: "Nu mag jelui hier in de mooie weide wat grazen," want daar was een goede ruimte en dan kon Arthur die mooie bellen nog eens hooren. En daar kregen de jongens het in hun hoofd net te doen als de koeien in de weide, die springen en met de koppen tegen elkaar stooten; en de bellen klonken zoo heerlijk door elkaar en dan klommen ze op de hooge kisten, dat waren de rotsen en dan sprongen ze tegen elkaar op, want daar boven waren de koeien wild geworden en ze sprongen over elkaar heen. O, het was leuk, zooals ze deden!'

En Squirrel barstte in een luid gelach uit, de herinnering aan die sprongen was haar te machtig.

'Ik kan mij den professor voorstellen,' zei de heer Kasteller, die met moeite zich ernstig had kunnen houden, gedurende de beschrijving. 'Maar heb je er heelemaal niet aan gedacht, hoe de professor dat gebel en gespring zou vinden, die zijn studeerkamer daar vlak onder heeft?' vroeg hij, toen Squirrel weer kalm was geworden.

'O, neen, daar had ik heelemaal niet aan gedacht, want het was zoo vreeselijk aardig om te zien. O, vader, als u er bij geweest was!'

'Nu, daarnaar heb ik juist geen groot verlangen. Maar zie je, terwijl je Arthur pleizier hebt willen doen, heb je zoo'n moordend lawaai aangericht boven het hoofd van den professor, dat je nu zelf naar hem toe moet gaan om hem te vragen, of hij voor ditmaal 't je nog eens wil vergeven, maar juffrouw Malva mag 't niet voor je doen, zooals gisteren.'

Squirrel keek haar vader doodelijk verschrikt aan. Nu kwam Arthur uit zijn hoek te voorschijn en ging met een berouwvol zondaarsgezicht voor mijnheer Kasteller staan en zei:

‘'t Spijt mij erg, maar ik heb ook erg gelachen en ook niet aan den professor gedacht.’

‘Neen, neen, Arthur, zoo is het niet gemeend,’ zeide deze vriendelijk. ‘Dat je gelachen hebt, is niet meer dan natuurlijk; ik zou denkelijk ook hebben moeten lachen; maar jij hebt 't spelletje niet op touw gezet.’

‘O, vader, u had ook zeker moeten lachen,’ zei Squirrel dadelijk, ‘verbeeld u maar eens die sprongen en die wilde koeien en dat vreeselijk gebel!’

‘Wil je nu je mond wel eens houden, ondeugd, en onmiddellijk ga je nu, voordat we gaan eten, naar boven, naar den professor en dan vraag je om vergeving,’ beval haar vader.

‘O, vader, dat kan ik niet doen, dat kan ik niet doen!’ jammerde Squirrel.

Maar haar vader bleef onverbiddelijk.

‘Neen, Squirrel, er is niets aan te doen, je moet gaan, en wel dadelijk.’

‘Mag ik misschien voor haar gaan, omdat ik ook meegedaan heb?’ vroeg Arthur bedeesd.

‘Neen, Squirrel moet zelf gaan en nu niet langer zeuren. Kom, hier is de trap.’ En hij bracht haar zoover.

‘O, vader, misschien kom ik nooit meer terug! vaarwel!’ schreide Squirrel.

‘Wel zeker, wel zeker, je komt wel terug, we zullen met het eten op je wachten. Kom, wees nu flink!’

Daarop ging hij terug naar de kamer met Arthur; want zoolang er nog iemand bij haar was, zou Squirrel blijven probeeren om zich aan de gevreesde straf te onttrekken.

Toen de kamerdeur dicht ging en 't meisje alleen in de gang stond, keek ze langs de trap naar boven en zuchtte diep, als

iemand, die een langen, zwaren tocht voor zich heeft. Op de vierde trede ging ze zitten om te bedenken, wat ze doen zou, als de professor haar wilde opsluiten, en dan nog wel op een plaats, die zij niet kende. O, die vreeselijke professor! Wat moest ze doen? Hoe hard ze ook zou schreeuwen, Suze zou het niet hooren. He, 't was verschrikkelijk! Ze moest schreien over haar toestand, als ze in die onbekende plaats was opgesloten. Eindelijk stond ze op en ging een eind verder. Toen ging ze weer zitten en ze ging er over nadenken, wat ze den professor wel gedaan had, dat ze zoo'n groote straf moest lijden: eerst dat water, dat hem misschien wel op zijn hoofd gedruppeld was; en daarna het lawaai, zoodat hij wel niet had kunnen lezen - maar toen ze aan het lawaai dacht en aan de sprongen van de wilde koeien, moest ze opeens weer hardop lachen.

Toen ging de deur boven open en de huishoudster vertoonde zich. Squirrel liep nu verder naar boven, en vroeg aan de juffrouw:

'Ligt de professor misschien al in bed?'

.... de huishoudster....

'Neen, nog lang niet, eerst moeten de kleine lawaaimakers naar bed en andere domme menschen; dan komt pas de beurt aan professors. Wat moet je van den professor hebben?'

'Wilt u hem zeggen, dat ik spijt heb over het lawaai en over het water?'

Squirrel wilde al weer teruggaan, maar de huishoudster hield haar vast en zei:

'Neen, zoo gaat dat niet, ga zelf maar naar binnen en vertel hem dan, wat je te zeggen hebt. Zoo vreeselijk bedroefd zul

je wel niet zijn, als je op de trap nog kunt zitten schateren van het lachen. Kom, loop maar naar binnen.'

Nu was er niets meer aan te doen, Squirrel moest de kamer in.

Hoe zou 't daar binnen wel zijn, als het buiten al zoo begon! De huishoudster had geklopt aan de kamer van den professor en toen de deur wijd open gezet.

'Daar is bezoek voor u, professor,' riep ze hem toe, waarna ze wegging.

'Je weet, dat ik geen bezoeken ontvang!' riep haar meester met zoo'n barsche stem terug, dat Squirrel er van sidderde. Ze bleef doodstil aan de deur staan. Toen keek de gevreesde man om. Hij had een grooten, zwarten baard en dichte, donkere wenkbrauwen boven zijn oogen, die Squirrel nu verwonderd aanzagen.

'Ben jij het bezoek, kleine meid?' vroeg hij op een heel anderen toon.

'Ja, professor, het spijt mij, dat ik het water en het lawaai op uw hoofd gemaakt hebt,' zei ze zoo snel mogelijk en wilde al weer wegloopen.

'Ho, ho! We zijn nog niet klaar,' riep de professor. 'Kom eens hier bij mij. Zoo, en vertel mij nu eens, waarom je van die wonderlijke spelen bedenkt. Vind je het prettig om de menschen te verschrikken?'

'Neen, maar het was, omdat Arthur heimwee kreeg,' antwoordde Squirrel.

'Een vreemd middel tegen heimwee,' zei de professor. 'Is Arthur je broer? En als bij thuis is, hoe komt hij dan aan heimwee?'

'Arthur is mijn broer niet, hij is bij ons gelogeerd. Hij heet Arthur Stein en hij komt van Lärchenhöh in Zwitserland. Maar hij heeft geen thuis meer en kan daar dus niet meer heengaan en daarom heeft hij heimwee en is hij treurig. En daarom heeft vader gezegd, dat ik hem wat moet opvroolijken, zoodat hij zijn

t.o. 82

‘Neen, maar het was,....’

heimwee vergeet en ik weet wel, dat hij de dingen aardig vindt, die hij vroeger thuis gehoord heeft.'

De professor had oplettend geluisterd.

'Nu begin ik er wat van te begrijpen, kleine meid. En luister nu eens, omdat jij dat alles voor je vriendje gedaan hebt, hoort het, dat hij mij ook een bezoek komt brengen; want nu mag hij ook zijn verontschuldigingen wel eens aanbieden over het lawaai. Zeg hem dat maar en dat ik hem morgen wacht.'

'Ja, professor, dat zal ik doen. Goeden nacht, professor,' zei ze snel, hem de hand gevend, die ze onmiddellijk weer terugtrok, alsof ze niet gauw genoeg zou kunnen wegkomen en vertrok. Beneden vond ze haar vader en Arthur al aan tafel zitten; haar stoeltje stond voor haar klaar.

'Nu, hoe is het gegaan?' vroeg de eerste, toen Squirrel tevreden ging zitten en met een vroolijk gezicht naar haar vader en naar Arthur en toen over de tafel keek.

'O, goed!' antwoordde ze met een zucht, 'maar ik ben toch blij, dat ik weer thuis ben, want op het laatst dacht ik er opeens weer aan, dat hij een menschenhater is.'

'Wat ben je toch dom, dat je die belachelijke gedachte niet uit je hoofd kunt zetten,' zei haar vader; 'ik dacht, dat je verstandiger zoudt worden, als je hem van nabij gezien hadt. Ziet hij er dan zoo gevaarlijk uit?'

'Neen, vader, maar toen het mij weer inviel, ben ik dadelijk weggeloopen.'

'Vertel maar liever, hoe het je bij hem gegaan is; dat is tenminste iets werkelijks, want van je inbeeldingen willen wij niets hooren.'

Squirrel vertelde nu, wat er gebeurd was en zuchtte telkens bij de heerlijke gedachte, alsof ze nog net uit den muil van een leeuw gered was.

'Maar nu komt het ergste nog,' voegde zij er bij, toen haar vader opstond, om zijn vrouw verslag te gaan brengen

van het bezoek. ‘De professor heeft gezegd, dat Arthur morgen bij hem moet komen, want dat die ook zijn verontschuldigingen wel eens mag komen maken.’

‘O, dat wil ik wel doen,’ zeide Arthur gewillig.

‘Hij doet je niets, je hoeft niet bang te zijn,’ troostte Squirrel hem nu.

‘Een eigenaardige man toch, om dat nu weer te verlangen,’ mompelde de heer Kasteller hoofdschuddend en hij ging nu naar zijn vrouw om het gebeurde met haar te bespreken.

Hoofdstuk VI.

Een onverwacht voorstel.

Opdat Arthur den professor niet ongelegen zou komen, liet de heer Kasteller 's morgens vragen, op welk uur de jongen moest komen. ‘Dadelijk na tafel,’ was het antwoord.

Op den bepaalden tijd ging de jongen naar boven en werd door de huishoudster in de kamer van den professor gelaten. Arthur ging beleefd naar hem toe, maakte een buiging en gaf hem de hand. Daarop zei hij, dat het hem erg speet, dat hij er niet aan gedacht had, dat de professor daar vlak onder woonde en door het lawaai gehinderd zou worden. Een volgenden keer zou hij er aan denken en zulke dingen zouden niet meer voorkomen. Squirrel had ze bedacht, om hem pleizier te doen, ze had er geen kwaad mee bedoeld.

Terwijl Arthur sprak, had de professor hem zoo scherp aangekeken, dat de jongen er bijna bang van werd. Daarna stond hij opeens op en ging de kamer uit. Arthur bleef verwonderd staan; hij wist niet, of hij nu ook zou weggaan. Misschien was de professor zoo beleedigd, dat hij niet verder met hem wilde spreken. Hij hoefde misschien alleen maar te komen om zijn spijt te betuigen en kon, nu dit gedaan was, wel weer gaan. Onzeker bleef hij nog een oogenblik staan en ging toen naar de deur. Maar juist kwam de professor weer terug.

‘Neen, neen, je mag nog niet weg,’ zei hij, terwijl hij bin-

nenkwam, ‘ga nu eens zitten, dan kunnen we nog een oogenblik praten.’

Hij ging op de kanape zitten, Arthur moest tegenover hem plaats nemen.

‘Hoe kom je uit Zwitserland hier? Ben je familie van mijnheer Kasteller?’ vroeg hij nu.

‘Neen, professor, ik ben hier gekomen door een vriend van mij. Maar hij had mijn grootvader en mijn grootmoeder gekend; zal ik u alles vertellen?’

De professor knikte toestemmend.

Nu vertelde Arthur van de kostschool, van George, van de uitnoodiging van den heer Kasteller en dat deze indertijd op Lärchenhöh gelogeerd had en dat het hem daar zoo goed was bevallen. En hij vertelde van Lärchenhöh, hoe mooi het daar was en van den tuin van de pastorie, en beneden aan de beek en in het dennenbosch bij de groote fabriek; en toen kwam hij weer terug op de pastorie, de oude steenen bron en den grooten treurwilg daarnaast met de bank, die er onder verborgen was.

‘O, nergens op de wereld is het zoo mooi, ook niet in den bloementuin hier beneden! En op Lärchenhöh kun je in de verte de witte sneeuwbergen zien en heel ver in het dal, over bosschen en weiden en dwars daardoor heen loopt de witte straatweg.’

Arthur was heelemaal vergeten, waar hij was; hij moest een traan wegwisschen. De professor was opgesprongen en aan het raam gaan staan.

‘Wel, jongen, nu mag je gaan,’ zeide hij zonder om te zien.

Arthur stond snel op en groette beleefd. Hij was een beetje bang, dat hij den professor verveeld had; misschien had hij niet zooveel moeten vertellen. Beneden stond Squirrel in de gang; ze had daar al wel een half uur staan wachten, bleek van angst en ongeduld, dat Arthur zoo lang wegbleef.

‘Heeft hij je niets gedaan?’ riep ze hem al tegemoet.

‘Wel neen, wat denk je wel?’

‘Nu, het is goed, dat je er weer bent en dat alles nu voorbij is; nu hoeven we niet meer bang te zijn en kunnen lekkere kersentaart eten. Suze heeft een heel groote kersentaart meegebracht, bijna zoo groot als de tafel, je begrijpt dus, hoeveel stukken daar aan zitten. Waarom zeg je nu niets; ben je dan niet blij, dat alles klaar is en dat wij nu opnieuw kunnen beginnen, zonder dat we bang hoeven te zijn voor den professor? En dan krijgen wij ook nog kersentaart.’

‘O ja, dat vind ik heel prettig, maar, zie je, ik ben een beetje bang,’ zei Arthur, ‘ik geloof, dat de professor nog wat boos is; hij keek mij heelemaal niet aan, toen ik wegging, maar hij stond aan het raam aldoor naar buiten te kijken.’

‘Ja, als hij dan nooit tevreden wil zijn, dan moet hij het maar laten,’ zeide Squirrel boos. ‘Nu hebben wij hem allebei om vergeving gevraagd, en als hij ons blijft vervolgen, dan zal ik nog wel eens wat bedenken met water boven zijn hoofd.’

‘O, neen, Squirrel, dat mag je niet doen!’ zei Arthur verschrikt, ‘misschien is hij ook wel niet boos; neen, je mag niets meer uithalen.’

Daar hoorden ze beneden den heer Kasteller aankomen, want ze waren nog in de gang blijven staan. Squirrel holde haar vader tegemoet.’

‘Hij heeft hem niets gedaan!’ riep zij hem al toe. ‘Maar verbeeld u, vader, hij heeft hem niet eens aangekeken, toen hij wegging; misschien is hij nog wel boos, maar dat kan hem niet schelen. Kom maar gauw mee, er is een heerlijke kersentaart!’

‘Hij, hem, hem, hij! Wie zal daar wijs uit worden?’ vroeg de heer Kasteller, terwijl hij met de springende Squirrel de trap opging. ‘'t Eenige, wat ik van je begrijp, is de kersentaart.’

Toen ze nu allen aan tafel zaten, moest Arthur vertellen, hoe

hij het op zijn bezoek gehad had. Hij zei er ook bij, dat de professor hem niet meer had aangezien, toen hij wegging, maar dat hij toen uit het raam stond te kijken. Maar hij dacht, dat de professor misschien moe was geworden, omdat hij hem zooveel van Lärchenhöh verteld had.

In de hoogste verbazing kwam de heer Kasteller den volgenden morgen bij zijn vrouw en las haar een briefje voor, dat hij juist gekregen had. Daar stond in, dat de professor van plan was zijn vacantie in Engelberg in Zwitserland door te brengen en omdat hij gemerkt had, dat de kleine Zwitser, die bij hen logeerde, heimwee had, wilde hij hem vragen om met hem mee te gaan. Het verlof, om wat langer uit te blijven dan de vacantie duurde, zou van den directeur van de kostschool wel te krijgen zijn; anders zou hij zorgen, dat de jongen onder goed geleide weer op school zou komen.

'Heb je ooit zoo'n wonderlijken man gezien? Gisteren deed hij zoo vreemd tegen den jongen, dat deze hem tenminste niet heel vriendelijk had gevonden en vandaag vraagt hij hem om zes weken lang mee naar Zwitserland te gaan! Heb je ooit meer zoo iemand gezien?'

'Ach, nu dat ook nog, nu ook nog die verantwoording op ons nemen,' zuchtte zijn vrouw, 'dat is toch te erg. De jongen ziet er goedig en vriendelijk uit, maar toch hebben wij sinds zijn komst aldoor zoo'n verschrikkelijk lawaai in huis gehad, dat ik telkens moest denken: "wat zal er nu weer komen?" En toch wil ik liever de vreeselijkste dingen hier in huis afwachten, omdat ik tenminste weet, dat de kinderen hier veilig zijn, dan dien jongen aan menschen toevertrouwen, die ik niet ken. Neen, man, daar kan niets van inkomen. Doe mij het pleizier en ga zelf den professor zeggen, dat wij zijn aanbod onmogelijk kunnen aannemen. En als hij je wil bepraten, dan moet je alle schuld maar op mij schuiven en zeggen, dat ik rust noch duur zou hebben.'

‘Dan zal ik de reis dus ook moeten ondernemen,’ zeide de heer Kasteller met een zucht. ‘De kamer van den professor is een echte bedevaartsplaats voor mijn gezin geworden; elken morgen kruipt een nieuwe zondaar de trap op. En al heb ik geen boete te doen, toch zie ik evenveel tegen den tocht op als Squirrel en Arthur. Het is wel een edele trek in het karakter van dien zonderling, dat hij getroffen wordt door het heimwee van den jongen, maar hij blijft toch een zonderling. Wie weet, hoe hij mijn weigering zal opvatten. Ik zal dan nu maar gaan; als hij zich maar niet als een menschenhater gedraagt.’

De heer Kasteller moest zelf lachen, hoewel hij tegen het bezoek opzag. Maar hij ging toch.

Dat hij echter zoo lang boven zou blijven, dat had zijn vrouw niet verwacht. Twee volle uren waren verloopen. Zouden de twee mannen een grooten strijd over Arthur voeren?

Maar hij ging toch.

Eindelijk hoorde zij haar man snel naar beneden komen. Hij deed de deur open en riep haar toe:

‘Het is zoo laat geworden, ik zal je vanavond alles wel vertellen, ik moet nu naar het kantoor.’

Dat begreep zijn vrouw nu wel, maar ze vond, dat het toch lang duurde, eer ze het antwoord zou hooren. Het was dien middag heel stil in huis, zoodat mevrouw Kasteller nu werkelijk hoop kreeg, dat Arthur's goede invloed op Squirrel begon in te werken.

Toen hij 's avonds thuis kwam, ging de heer Kasteller bij de rustbank van zijn vrouw zitten en had een lang onderhoud met haar. Toch kon zij zijn opvatting van het geval nog maar niet deelen en telkens zei ze weer: ‘Toch kennen wij den man niet en Arthur is aan onze zorg toevertrouwd en wij geven hem nu uit onze handen.’

‘Daar is nu eenmaal niets meer aan te doen,’ zei haar man, ‘en je hoeft je heusch niet ongerust te maken, ik kan je verklaren, dat ik den man ten volle vertrouw, hij heeft een bijzonder aangenamen indruk op mij gemaakt. Hij is wat kortaf, maar toch is hij van aard niet onvriendelijk; er is alleen als het ware een korst om zijn hart gekomen tengevolge van treurige ondervindingen. Ik gun het hem van harte, dat hij Arthur meeneemt en Arthur is heusch in goede handen. Maar wij moeten het den jongen zelf ook nog vragen: als hij zelf er geen zin in heeft, wil de professor hem natuurlijk niet dwingen.’

‘En ik vind het zoo jammer, om den jongen juist nu te laten gaan; vandaag hebben de kinderen zoo zoet samen gespeeld. Den heelen dag heb ik Squirrel niet hooren schreeuwen, het lijkt nu, of de kalmte van den jongen invloed begint uit te oefenen op ons woelig kind.’

‘Zie je nu wel. Dat is nu dezelfde jongen, voor wien je in het begin zoo bang was, toen hij zou komen. Weet je, wat wij doen zullen? Daar krijg ik een gelukkigen inval. Wij zullen Squirrel ook naar Engelberg zenden, waar de professor heen gaat; juffrouw Malva kan dan met haar meegaan en wij hoeven

ook geen zorg meer te hebben, waar wij met 't kind zullen blijven, als wij naar de badplaats gaan; want daarheen kunnen wij Squirrel onmogelijk meenemen, al was het alleen maar om de gemoedsrust van de andere badgasten niet te verstoren.'

Tot verwondering van haar man brak zijn vrouw niet in nieuwe jammerklachten uit. Zij had nu zulk een goed denkbeeld van den kalmen Arthur gekregen, dat ze het voor Squirrel best vond, dat ze in zijn gezelschap de zomervacantie in die heerlijke streek door zou brengen. Alleen kon de gouvernante het nog altijd niet goed vinden met het kind en dat gaf haar weer zorg en dan kwam daarbij nu ook nog die vreemde professor. Maar haar man verdreef al die opkomende bezwaren met de verzekering, dat het een prachtig plan was en dat geen beter te bedenken was en wie er ten slotte het meest ingenomen mee zou zijn, dat was zijn vrouw. En nu wilde hij dadelijk gaan vragen, hoe Arthur het vond.

De kinderen zaten nog ongewoon bedaard bij elkaar. Arthur was juist aan het vertellen van de vele vogels in den pastorietuin op Lärchenhöh en hij kon ze allemaal nazingen en nafluiten, zoodat Squirrel in de hoogste bewondering zat te luisteren.

'Arthur,' begon de heer Kasteller dadelijk, toen hij binnenkwam, 'het is alsof je je zit voor te bereiden om mij op een vraag te antwoorden: heb je zin om op reis te gaan naar Zwitserland? De professor gaat er heen en hij wil jou meenemen.'

Arthur had een donkerroode kleur gekregen.

'O, dat wil ik heel graag; mag ik?'

'O, Arthur, ga niet, ga niet!' riep Squirrel dadelijk. 'Blijf hier en ga daar niet heen met dien vreeselijken professor!'

'Squirrel,' vroeg nu de heer Kasteller, 'heb jij zin om met Arthur naar Zwitserland te gaan?'

'O, ja, vader, heel graag!' riep Squirrel nu op een heel

anderen toon, ‘dan gaan wij naar die vogels, Arthur, naar Lärchenhöh en naar die bank onder den treurwilg!’

‘En de professor gaat ook mee,’ ging haar vader voort, ‘hij is een heel aardige en vriendelijke mijnheer, dat hij Arthur zoo'n uitnoodiging zendt en dan gaat juffrouw Malva mee om op jou te passen; dat wordt dus een mooi gezelschap en een heerlijke reis. Of jelui ook naar Lärchenhöh zult gaan, dat weet ik niet; eerst ga je naar Engelberg.’

Nu was er voor Arthur nog heel wat te doen. De heer Kasteller verklaarde hem, dat de professor graag wilde hebben, dat hij om verlenging van zijn vacantie zou vragen; hij moest dus aan den directeur schrijven, of hij een paar weken later op school mocht komen en dan moest hij tegelijk vragen, of hem nog wat meer kleeren konden toegezonden worden of als er nog iets anders was, dat hij graag zou hebben voor een langere afwezigheid.

Nu viel het Arthur pas in, dat het heel vreemd was, dat de professor nu opeens zoo vriendelijk was, en dat hij dit eigenlijk heelemaal niet verdiend had, omdat hij met Squirrel zoo'n leven gemaakt had.

‘Die professor is toch eigenlijk niet zoo'n leelijke man, als wij dachten,’ zeide hij.

‘Misschien wil de professor zelf probeeren je van je heimwee te genezen, dan dit verder aan Squirrel over te laten, en jij vaart daar goed bij. En als iemand ons iets geeft, hoewel wij 't eigenlijk heelemaal niet verdienen, dan moeten wij des te meer van hem houden en zoo zal het jou met den professor ook gaan, denk je niet, Arthur?’

‘Ja zeker mijnheer, ik houd nu al van hem, omdat hij zoo aardig tegen mij is,’ verzekerde Arthur. ‘Ik zou graag dadelijk naar hem toe gaan om hem te bedanken.’

Maar de heer Kasteller vond, dat het nu wat laat was en dat hij morgen eerst zou laten vragen, wanneer de professor tijd

had; anders konden de bezoeken wel eens wat druk worden naar zijn smaak.

Den volgenden morgen liet de professor weten, dat het onnoodig was, dat Arthur hem een bezoek kwam brengen, den besten dank van den jongen vond hij, dat hij graag mee wilde gaan.

Nu moest Arthur zijn brief aan den directeur schrijven, maar dat was een werkje, dat niet meeviel. Hij wist zelf niet precies, wat hij voor zoo'n reis noodig zou hebben en toen zou Squirrel hem daarin helpen. Maar zij stelde zulke grootsche en kolossale dingen voor, dat hij haar moest verklaren, dat hij niet kon laten komen, alles wat hij wenschte te bezitten, maar alleen die dingen, die hij bezat.

Eindelijk was de brief af. Squirrel nam hem mee, om hem aan Suze te brengen, die de verdere bezorging wel op zich zou nemen. Maar juist was zij de deur uitgegaan, toen Arthur haar achterna kwam loopen, al roepende:

'Ik heb nog wat vergeten en dat spijt mij zoo, ik zou zoo graag mijn bijbel hebben; daar staan zulke mooie platen in. Als wij dan zoo lang samen zijn, dan zal ik je die platen laten kijken en je de verhalen vertellen, die er bij hooren, die ken ik allemaal zoo goed, want mijn moeder heeft ze mij zoo dikwijls verteld.'

'Scheur den brief dan maar weer open, dan kun je het er nog bij schrijven, daar!' En Squirrel gaf hem den brief zeer bereidwillig terug, want ze wou die verhalen wel graag hooren.

Maar Arthur schudde beslist het hoofd.

'Dat mag je nooit doen, als je aan den directeur schrijft, en vooral niet iets op den rand er bij voegen, nooit, nooit! En om hem over te schrijven, daarvoor is het geen tijd meer. Hoor, daar komt je vader al aan. Je weet, dat hij graag heeft, dat wij in de kamer zijn, als hij aan tafel komt. Er is nu niets meer aan te doen, kom maar mee.'

‘Ik weet er toch nog wat op,’ troostte Squirrel hem, ‘ik kom dadelijk en dan zul je zien, dat het goed uitkomt.’

Arthur keek haar met een twijfelachtigen blik aan, maar hij liet haar begaan en ging naar boven, naar de eetkamer. Squirrel ging terug naar de speelkamer, haalde een klein stukje papier uit een lade en schreef daarop:

zent ook de plaatebeibel.’

Toen schoof ze 't kleine stukje handig in het couvert op een plaats, waar het niet toegeplakt was, en ze bracht den brief aan Suze. Zeer tevreden over haar daad ging ze toen aan tafel, waar ze nog net op tijd verscheen. Maar omdat het eten dadelijk begon, kon ze Arthur alleen door levendige gebaren te kennen geven, dat haar plan gelukt was.

Een paar dagen later kwam het antwoord. Alles, wat Arthur gevraagd had, werd hem gezonden, ook de platenbijbel; maar een vreeselijke brief was er bij. Deze was niet door den directeur, maar door den leeraar van Arthur's klasse geschreven. Hij luidde:

‘Een jongen, die zulke onvergefelijke fouten maakt, kan niet verwachten, dat zijn vacantie verlengd wordt; integendeel, de tijd schijnt toch al veel te lang te zijn. Daarom moet je na afloop van de veertien dagen dadelijk terugkomen en elken dag taaloefeningen maken, totdat het onderwijs weer begint. Dat een jongen van jou leeftijd in staat is om in vier woorden zeven schrijffouten te maken, is iets ongehoords. De haast, waarmee dit ingesloten briefje geschreven is, wat ook de zeer onbeholpen hand bewijst, is geen verontschuldiging voor wat daar staat. Kijk jij, die dertien jaar oud bent, eens naar het eerste woord: mag een leerling zijn leeraar zoo maar in de gebiedende wijs aanspreken? Eerste, onvergefelijke fout. Hoe kan een leerling, die ook maar half zoo oud is als jij, een zin met een kleine letter beginnen? Tweede fout. Hoe kan een leerling, die al zes jaren onderwijs gehad heeft “zent” met een t

schrijven? Derde fout in één eenlettergrepig woordje. Over de andere met alle begrip spottende fouten zal ik niet verder spreken; bekijk ze maar zoo lang, totdat ze je even erg hinderen als je zeer ontevreden leeraar.'

Doodsbleek van schrik en als vastgenageld aan den grond stond Arthur naar het stukje papier te kijken. Squirrel was bij het uitpakken geweest en had verwacht, dat Arthur op het zien van zijn bijbel in een gejuich zou uitbarsten. En nu stond hij daar als iemand, die nog geen tien kan tellen.

'Wat heb je toch, Arthur? Ben je dan niet blij met je bijbel?' vroeg Squirrel half boos en half verschrikt.

'Heb jij dat geschreven?' vroeg hij, terwijl hij haar het noodlottige stukje papier toonde.

'Ja, natuurlijk; en daarom heeft hij je den bijbel gezonden,' antwoordde Squirrel, trotsch op haar daad.

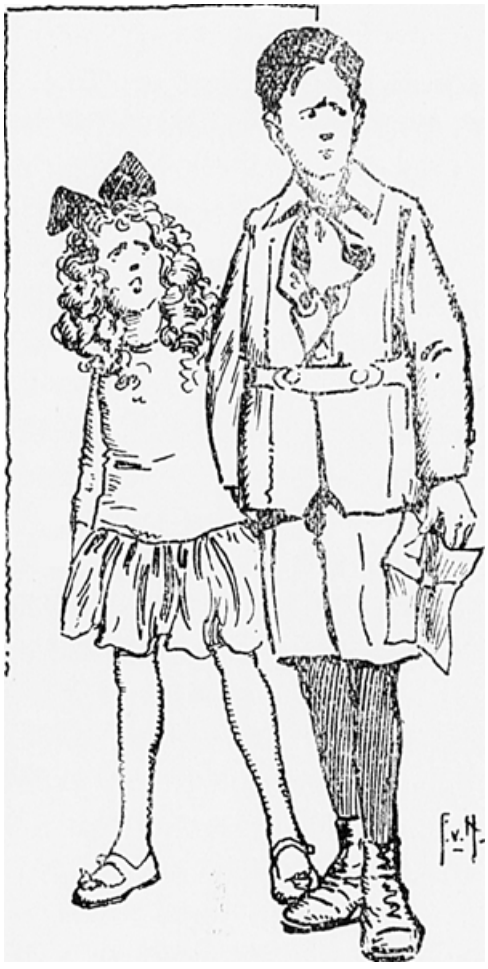

....en als vastgenageld....

'O, als je wist, wat ik nu krijg door dat stukje papier!' jammerde Arthur. 'De directeur en de leeraars zijn allen boos op mij en de andere jongens zullen mij uitlachen, want de leeraar zal hun zeker vertellen, wat er op stond, om mij te

straffen. O, ik kan het niet uithouden! En nu moet ik heel gauw naar school terug, want omdat ik zoo geschreven heb, mag ik niet langer vacantie hebben.'

Squirrel begreep niet, waarom haar verzoek om den bijbel zulke vreeselijke gevolgen kon hebben. Maar nu verklaarde Arthur haar de zaak nader en wees haar op de groote fouten, die zij gemaakt had. Maar Squirrel wist dadelijk raad.

'Schrijf dadelijk weer een brief zonder fouten,' stelde zij voor, 'en schrijf hem, dat ik die fouten gemaakt heb; dan ziet hij, dat jij geen schuld hebt. Maar zeg het niet aan de juffrouw, anders moet ik mijn taalboek nog meenemen naar Engelberg.'

Maar Arthur was niet zoo gauw getroost. Wat stond hem nu te wachten, als hij weer op school kwam! Dat was een vreeselijke gedachte, die hem niet losliet, wat hij ook deed. Het geval moest nu ook aan mijnheer Kasteller meegedeeld worden, om het afnemen van de vacantie. Arthur wachtte daarmee echter een geheelen dag, want al had hij geen schuld aan 't ongeluk, toch vond hij den brief van zijn leeraar zoo verschrikkelijk, dat hij hem niet durfde toonen. Eindelijk, op den avond van den tweeden dag moest hij het wel doen, want de heer Kasteller vroeg, of hij al antwoord had gekregen. Arthur vertelde in 't kort, wat Squirrel met goede bedoeling voor hem gedaan had en gaf toen den brief.

De heer Kasteller liep hem even door en ging er toen mee naar zijn vrouw. Juffrouw Malva had de kamer al verlaten; de kinderen zaten met hun beiden op vader's terugkomst te wachten en op zijn oordeel over het geval.

'Hoor je wel, hoe vader zit te lachen?' merkte Squirrel op. 'Nu. als hij lacht, dan is hij niet zoo heel boos. Als de juffrouw 't maar niet hoort!'

De heer Kasteller besloot het geval aan den professor te gaan vertellen, omdat deze toch moest weten, dat de verdere vacantie aan Arthur was ontnomen. Maar deze zei, dat hij zelf

wel aan den directeur daarover zou schrijven. Arthur hoefde er zich niet verder mee te bemoeien.

De heer en mevrouw Kasteller hadden besloten, dat juffrouw Malva met Squirrel een paar dagen na den professor de reis naar Engelberg zouden ondernemen; want men kon van hem toch niet vergen, dat hij behalve Arthur ook nog een jonge dame en een klein, druk meisje mee zou nemen. Toen Arthur nu na een dag of wat reisvaardig was, kreeg Squirrel een vreeselijk medelijden met hem en telkens moest ze weer zeggen:

'Arme, arme Arthur. Nu moet je heel alleen zoo ver reizen met een menschenhater.'

Maar haar vader maakte er spoedig een einde aan; hij nam Arthur mee naar de kamer van zijn vrouw en met de beste wenschen vertrok hij, terwijl Squirrel en haar vader hem nog naar het rijtuig brachten, waarin de professor al zat.

Toen ze weg waren, had Squirrel rust noch duur: ze liep trap op, trap af, de eene kamer in en de andere uit en wist niet, wat ze moest beginnen. Ze was zoo gewend geraakt aan Arthur's gezelschap, dat door zijn vertrek alle dingen anders waren geworden en zij in niets meer pleizier had, maar als een rustelooze vogel heen en weer vloog.

'Het is wel te begrijpen, dat ze hem erg mist,' zei haar vader, toen de gouvernante over Squirrel's ongedurigheid klaagde. 'Als men een goeden vriend gehad heeft en hem verliest, dan mist men hem overal. 't Is jammer, dat de jongen niet haar broer is, het zou ook goed voor haar zijn.'

'Nog iets zou goed voor Squirrel zijn,' antwoordde juffrouw Malva, 'n.l. dat ze wat meer ijver had om te leeren, want dan zou ze uit verveling niet zooveel ondeugd uithalen.'

'Daar hebt u gelijk in, juffrouw, laten wij hopen, dat die ijver nog zal komen. Gelukkig hebben wij nog wel tijd voor ons. Om te beginnen gaat u nu op reis.'

Nu moesten de koffers gepakt worden en Squirrel liep druk heen en weer om te halen en aan te brengen alles, wat er in moest.

‘Haal nu nog je taalboek en je leesboek,’ beval de gouvernante, die het koffer pakte.

‘Neen, die niet,’ schreeuwde Squirrel, ‘die gaan niet mee!’

‘Die gaan wel mee en ga ze dadelijk halen,’ herhaalde juffrouw Malva.

‘Ik wou maar, dat -’ de rest van den zin werd door Squirrel gefluisterd. Zij haalde het gevraagde: en taal- en leesboek gingen mee op reis.

Al vond Squirrel 't niet prettig om vader en moeder thuis te laten, ze was toch heel blij, dat ze Arthur gauw weer zou zien en hem zou kunnen helpen; want hoe zou hij er toch wel aan toe zijn, zoo alleen met den professor? En dan was er nog iets, dat haar heele hart vervulde, n.l. om Engelberg te zien. Zij dacht, dat het een hooge, door de zon beschenen berg was en dat boven op den top, hoog in den blauwen hemel engeltjes met rose vleugeltjes speelden en op en neer vlogen.

Getroost nam ze dus afscheid en ging met de gouvernante voor 't eerst op reis.

Hoofdstuk VII.

Engelberg.

In diepen slaap verzonken kwam Squirrel op een helderen zomeravond te Engelberg aan. Voor liet hotel, waar ook de professor met Arthur zijn intrek had genomen, stond de jongen stralend van blijdschap de aankomenden op te wachten. Squirrel werd half wakker, zoodat ze nog even vragen kon:

'Heeft hij je niets gedaan? Ben je in je schik?' en daarna overmande de slaap haar weer, zoodat ze dadelijk naar bed gebracht moest worden.

Maar den volgenden morgen was ze des te levendiger, toen ze al vroeg met Arthur op het pad ging. De gouvernante had dat graag toegestaan, want zij had het zoo druk met uitpakken en wegbergen, dat ze Squirrel best kon missen. En de professor had ook zijn toestemming gegeven, dat Arthur zijn vriendinnetje naar de mooie plekjes zou brengen, die hij al had leeren kennen. Samen gingen ze dus het smalle wegje naar het dichtstbijzijnde uitzicht op. De professor stond voor het open raam hen na te kijken. Squirrel had hem gezien en vroeg nog eens:

'Doet hij je niets?'

'Wat denk je toch wel, Squirrel,' antwoordde Arthur. 'Hij is juist zoo'n goede man. Je moest eens weten "hoe lief hij tegen mij is en tegen jou zal hij dat ook wel zijn. Denk eens, hoe aardig van hem! Hij heeft zelf naar den directeur ge-

schreven en die heeft hem geantwoord, dat hij mij zoo lang bij zich mocht houden als hij zelf wilde en mij dan maar moest terugbrengen. Dat heeft hij mij verteld en hij wil hier volle vier weken blijven. Ondertusschen vergeten ze daarginds misschien wel het briefje en de fouten, je weet wel,' voegde hij er met een zucht aan toe.

'O, wat is dat heerlijk, wat heerlijk!' riep Squirrel uit, die blijkbaar meer belang stelde in de verlengde vacantie dan in de fouten. 'En gaat hij ook nog met je naar Lärchenhöh, naar jelui pastorie en den tuin?'

'Dat weet ik nog niet. Eerst geloofde ik het vast,' antwoordde Arthur, 'want ik moest den professor aldoor daarvan vertellen en van ons leven daar en van mijn ouders. Hij wilde alles weten, wat wij deden, en ook van grootvader en grootmoeder moest ik alles vertellen, wat ik wist; en ik vond het zoo pleizierig, dat hij daar zoo dikwijls over sprak en ik dacht, dat hij er zeker wel heen zou willen gaan, nu hij er zooveel over vroeg; maar hij heeft nog niet gezegd, dat hij er plan op had. Maar eens heeft hij mij wat gezegd, dat mij zoo'n pijn deed en nog doet!'

'Daar zie je het nu! Dat dacht ik wel!' zei Squirrel triompheerend. 'En wat heeft hij je gedaan? Opgesloten?'

'Neen, Squirrel, gedaan heeft hij mij niets, geloof mij toch. Maar hij wilde weten, wat ik op school leer en of ik er al eens aan gedacht had, wat ik zou willen worden. Ik zei: "ja zeker, al lang," en dat ik graag dominee wilde worden, maar dat ik op school andere dingen leerde om daarna in den handel te gaan. Toen vroeg hij, waarom ik predikant wilde worden en ik zei, om weer terug te gaan naar mijn land en dominee te worden op Lärchenhöh. Maar hij zei daarop: "Ah ba! dat is geen reden om predikant te worden, daarvoor moet je heel andere redenen hebben, om een rechte dominee te worden, neen, dat is niets!" En verder zei hij nog, dat er zoo-

veel geschikte betrekkingen waren en dat ik later wel van meening zou veranderen, maar ik weet zeker, dat dit nooit zal gebeuren.'

'Wat is dan een goede reden om dominee te worden?' vroeg Squirrel vol deelneming, daar zij merkte, dat Arthur weer bedroefd begon te worden.

Arthur antwoordde, dat hij dat niet zoo precies wist, maar hij had gedacht, omdat het nu eenmaal zoo'n hartewensch van hem was, dat hij wel een goede zou kunnen worden.

'Ik weet wat!' riep Squirrel, 'jij moet den professor maar eens vragen, wat de goede redenen zijn om dominee te willen worden en dan zeg je, dat jij het juist daarom ook wilt.'

Arthur was niet zeker, dat deze raad goed op te volgen was, hij geloofde, dat het 't best was, om er maar niet meer met hem over te spreken, omdat hij zoo vast gezegd had, dat dit niets was.

'O, Arthur, Arthur! kijk eens!' riep Squirrel opeens uit, 'daar heb je nu echte koeien met bellen, die op den berg loopen te grazen. O, wat aardig en wat klinkt dat mooi! Laten we hier den heelen dag maar blijven kijken!'

'Neen, neen! wij zullen een mooie wandeling gaan maken,' zei Arthur, 'die ik al tweemaal met den professor gemaakt heb; dan kom je aan een plaatsje, dat Herrenrüti heet en daar staat een klein steenen huisje met niets daarin dan een beeld van Maria met het kindeke Jezus op den arm; daar gaan we dan zitten, dan zien wij op een heel hoogen berg en ook nog wat bijzonders.'

'De engeltjes,' viel Squirrel snel in en ze trok Arthur met zich mee, want om die te zien kon ze niet gauw genoeg loopen.

'Loop toch niet zoo hard, Squirrel,' zei de voorzichtige Arthur, 'anders kun je opeens niet meer, en het is nog een heel

eind. En weet je, als de engeltjes daar zijn, dan kun je ze toch niet zien, want de berg is veel te hoog.'

'Wat jammer! Maar wat zie je dan?'

'Wij gaan dan vlak bij het Mariahuisje zitten en dan kijken we naar den grooten berg, die Titlis heet en dan kijken wij den Titlis juist in 't hart, zegt de professor.'

'Nu, dan ben ik blij, dat ik de Titlis niet ben!'

'Waarom? Je hebt toch geen geheimen in je hart?'

'Ja zeker, dat heb ik wel en de juffrouw mag het niet weten, het is een vreeselijk geheim.'

'Vertel 't mij dan maar, zoo vreeselijk zal dat wel niet zijn.'

'Ja, dat is het wel, maar ik wil 't je wel zeggen.' Squirrel begon zacht en op geheimzinnigen toon te spreken, hoewel er wijd en zijd geen levend wezen te zien was behalve de grazende koeien. 'Zie je, de juffrouw wou het taalboek inpakken en ik wou op Engelberg geen taalles hebben. Want taalles is nog veel erger dan heimwee, dat kan ik je vertellen. Maar ik moest het toch halen en toen zei ik: "ik wou dat u in een taalboek veranderde." Zie je, net zoo als de vader in de zeven raven tegen zijn zoon zei: "Ik wou, dat je een raaf was," en toen werd hij immers dadelijk een raaf en vloog weg. Verbeeld je nu eens, dat de juffrouw een taalboek werd! Ja, dat wou ik, dan kon ze mij niet meer tot dat akelige leeren dwingen, maar ik zou ze in mijn kast zetten en die op slot doen.'

Squirrel had zich bij het vertellen opgewonden, alsof ze het heele geval voor zich zag gebeuren.'

'Neen, neen, Squirrel, zoo iets moet je niet wenschen, dat is niet goed. En kijk, het gaat altijd zoo: als je iets doet, dat verkeerd is, dan komt daar altijd iets uit voort, dat wij niet verwacht hebben en dat ons zelf treft en pijn doet. Verbeeld je eens, als de juffrouw een taalboek werd, en dit levend werd, dan kon je het niet in een kast opsluiten, maar het zou je overal naloopen. Kijk, het zou er zoo uitzien.'

Arthur ging op een steen zitten en haalde zijn zakboekje uit zijn zak. Squirrel ging naast hem zitten om te kijken, wat er op het papier zou te voorschijn komen.

‘O, dat is mijn taalboek!’ riep ze uit, ‘ik ken het al!’

Arthur, die het boek ook kende, had het goed nageteekend. Nu kwam er aan den voorkant een halsje met een hoofd er op en onderaan twee voetjes ver van elkaar, zoodat men kon zien, dat ze hard liepen. En het voorovergebogen hoofd leek nog sneller te willen gaan dan de voeten.

‘O, wat verschrikkelijk!’ riep Squirrel uit.

‘Zie je, zoo zou het dan zijn en zonder te spreken zou dat taalboek altijd achter je aan loopen, waar je maar was, opdat je zoudt leeren, want het zou niets anders te doen hebben, terwijl juffrouw Malva als mensch ook nog andere bezigheden heeft en niet altijd achter je aan zit. Zoo zie je, dat die slechte wensch je zelf de grootste narigheid zou gebracht hebben.’

‘Doe het toe, doe het toe!’

riep Squirrel, want de snel stappende voeten en het vooruitstrevende hoofd maakten een griezeligen indruk op haar.

‘Kom, nu gaan wij weer verder, dan zijn wij er gauw,’ zei Arthur opspringend. ‘Maar ik moet je nog wat vertellen: zie je dat huisje daar op die helling en zie je die twee kinderen aan de deur?’ Squirrel knikte telkens. ‘Kijk, dat zijn kennissen van mij. Toen wij hier de laatste maal langs kwamen, stonden ze daar ook: ze staan daar altijd, den heelen dag door. Toen

vroeg de professor hun, wie daar woonde. De kleine jongen zegt nooit iets, maar het meisje zei: ‘De kwade Jorg en de treurige Griet.’

‘Toen begon de professor te lachen, zoo hard als je niet zou denken, dat hij kon lachen en vroeg, of zij beiden de kwade Jorg en de treurige Grietje waren. En Staseli, zoo heet het meisje, antwoordde heel ernstig van neen, maar dat zij binnen waren en grootvader ook. Toen werd ik zoo nieuwsgierig, hoe de kwade Jorg en de treurige Grietje er toch uit zouden zien, dat ik er den volgenden dag weer heengegaan ben, maar ik zag weer alleen de twee kinderen en Staseli zei weer hetzelfde, dat ze binnen waren en grootvader ook. Daarna ben ik er nog een paar maal geweest, maar ik zie nooit iemand anders dan de kinderen, maar van den kwaden Jorg en de treurige Grietje heb ik nooit iets gemerkt.’

Squirrel's verbeelding was hoog gespannen.

‘Laten wij er dadelijk heengaan, kom Arthur!’ riep ze het pad oploopend. ‘Dan hoeven we niet te zien in het hart van den Titlis, dat komt er niet op aan. We zullen gaan kijken naar den kwaden Jorg en de treurige Grietje en naar Muck en Staseli!’

Haar ijver om Arthur's nieuwe kennissen te zien was zoo groot, dat ze hem al een eind vooruitgeloopen was. De kinderen stonden weer onbewegelijk aan de deur naar hen te kijken. Nu stond ze voor hen, terwijl Arthur nog kwam aanloopen.

‘Ben jelui Staseli en Muck?’ vroeg ze.

Staseli knikte van ja en de kleine jongen keek Squirrel met groote oogen aan.

‘Wat doen jelui den heelen dag, jij en Muck?’ vroeg zij verder.

‘Niets,’ antwoordde Staseli.

‘Staan jelui hier den heelen dag voor 't huis,’ vroeg ze verder.

‘Ja.’

‘En als het regent?’

‘In de deur.’

‘En 's winters?’

‘In de kamer.’

‘Wat doe je dan in de kamer?’

‘Niets.’

‘Maar je moet toch wel ooit iets doen!’ viel Squirrel uit, ‘sta je dan altijd binnen, zonder iets uit te voeren?’

Staseli knikte van ja.

‘Hadden wij ons dominospel maar meegenomen, Arthur, dan hadden wij hier een spelletje kunnen doen, hadden wij het maar ingepakt!’

‘Maar wij hebben den bijbel nog, dan kunnen wij hun de platen laten zien,’ sloeg Arthur voor.

Dat vond Squirrel een prachtig plan, maar ze wilde eerst nog heel veel dingen weten en ze begon weer te vragen:

‘Waar zijn je vader en moeder?’

‘Wij hebben alleen maar een grootvader.’

‘Waar is hij?’

‘In de kamer.’

‘Wat doet hij daar?’

‘Niets.’

‘Doet die ook al niets? Waarom komt hij niet buiten, nu het zulk mooi weer is?’

‘Hij kan niet loopen.’

‘Ach, hij kan niet loopen!’ riep Squirrel op medelijdenden toon uit, ‘dan moeten wij voor hem ook wat meebrengen; denk eens, wat vervelend zoo'n lange dag daarbinnen moeten zijn, Arthur! En waar zijn de kwade Jorg en de treurige Grietje? Zijn die ook binnen?’

‘Neen, boven,’ zei Staseli.

‘Zijn ze zoo groot als jij en Muck?’

‘Neen.’

‘Nog niet? Kom Arthur laten wij ook naar boven gaan om ze te zien.’

Squirrel wachtte niet op Arthur's antwoord; het houten trapje; dat men door de deur zag, had haar al lang aangelokt. Ze klom er vlug op en kwam in een kleine keuken. Daar stond een kacheltje en een paar borden stonden op een plank tegen den muur. Zoo'n keuken had Squirrel nog nooit gezien. Verwonderd keek ze om zich heen in de nauwe, donkere ruimte. Een smal deurtje, dat zwart zag van ouderdom en rook, was in den wand tegenover haar. Het ging juist open; een vrouw, die er ellendig uitzag, keek er door, wie of er was.

‘Wie is dat?’ riep ze, toen ze Squirrel zag, terwijl ze de handen voor haar gezicht hield.

‘Waar zijn de kwade Jorg en de treurige Grietje?’ vroeg Squirrel onverschrokken.

‘Daar heb je het nu al, zelfs de vreemden weten het,’ bromde een zware stem uit een hoek van het kleine kamertje.

‘Ik wou graag de treurige Grietje en den kwaden Jorg zien, kan dat niet?’ vroeg Squirrel, terwijl ze nieuwsgierig om zich heen keek, of ze ook ergens te zien waren.

‘Kom dan maar binnen, dan kun je ze zien,’ klonk de ruwe stem weer.

De vrouw ging achteruit en ging op een stoeltje zitten, keek het binnenkomende kind schuw aan en bedekte toen haar oogen met haar hand.

Verwonderd keek Squirrel om zich heen in het armoedige vertrek. De man in den hoek zat een mand te vlechten en keek het meisje niet al te vriendelijk aan.

‘Waar zijn ze dan?’ vroeg Squirrel, die geen kinderen zag.

‘Wie?’ vroeg de man kortaf.

‘De kwade Jorg en de treurige Grietje.’

De man gaf een ruwen schreeuw, als een boos lachen, de vrouw keek niet, maar zuchtte een paar malen.

Arthur had het trapje niet willen opgaan; om bij vreemde menschen binnen te loopen, dat vond hij wat gek; maar toen Squirrel maar niet terugkwam, werd hij ongerust; hij ging dus naar boven en vertoonde zich in de open deur. De vrouw hoorde zijn stappen en keek op.

'Ach, daar is er nog een!' riep ze verschrikt, 'en zoo zouden zij nu ook kunnen zijn, mijn kleine Jorg en Grietje, zooals die kleinen daar. Ach, als de mijnen het zoo goed gehad hadden, dan waren ze misschien nog in leven.'

'Zoo zitten wij er al weer midden in,' bromde de man opeens zoo ruw, dat Squirrel schrok en Arthur's hand greep.

'Ja, zoo stonden zij ook naast elkaar,' klaagde de vrouw verder, 'ja, ze waren ook zoo, alleen wat kleiner.' Met een diep bedroefden blik keek ze naar de kinderen en bedekte toen haar oogen weer.

'O, als ik het hun zoo had kunnen geven, dan zouden ze er nog wel zijn, dan hadden ze niet zoo vroeg hoeven sterven, zoo jong en zonder vreugde, alleen in armoede en ellende! Ach, ach, als ze het anders gehad hadden, dan was het ook anders geloopen.'

'Altijd hetzelfde! Wat helpt het?' bromde de man, terwijl hij zijn hamer hard op den grond gooide.

Arthur trok Squirrel aan haar jurk.

'Kom, laten we gaan,' zei hij en trok haar met zich mee, totdat ze tegenspartelend volgde.

Squirrel had er zich een bijzonder genoegen van voorgesteld, een klein bedroefd Grietje te zien en een ondeugenden Jorg, die er zoowat als Muck uit zou zien, maar vreeselijk ondeugend zou zijn en lawaai zou maken. Nu had ze nog niets van dien aard ontdekt en wilde daarom het onderzoek nog niet opgeven. Maar Arthur liet haar niet los en zag er zoo verslagen uit, dat Squirrel zei:

'Je hoeft daarom niet bedroefd te worden, ik kom al.'

En toen liep ze zoo hard, dat hij haar bijna niet kon bijhouden. Hij was echter niet daarover bedroefd geworden, dat zij niet weg wilde, maar 't ongeluk van de arme vrouw had hem zoo getroffen, dat hij het niet uit zijn gedachte kon zetten.

Voor het hotel zaten de professor en juffrouw Malva rustig naast elkaar op de twee kinderen te wachten. Squirrel was zoo vervuld van haar ervaringen, dat ze niettegenstaande de vrees voor den professor dadelijk moest vertellen. Ze ging zoo zitten achter de gouvernante, dat ze hem heelemaal niet kon zien en

‘Altijd hetzelfde!...,

toen kwam het verhaal van de twee kinderen, die ze wel en de twee, die ze niet gezien had en dat die de kwade Jorg en de treurige Grietje heetten.

Toen zei Arthur, dat die twee kinderen misschien wel dood waren, omdat die vrouw zoo geklaagd had en wat Squirrel ook verder vertelde, hij kwam telkens op die vrouw terug, die zulk een ongeluk had te dragen. De professor en juffrouw Malva wisten er natuurlijk ook niets van, maar daarover waren ze het eens, dat ze zich op de hoogte moesten stellen, wat het

voor menschen waren, want dat Squirrel er telkens heen zou loopen, was van te voren te zien en ook Arthur scheen een bijzonder belang in hen te stellen.

Ze gingen nu eerst aan tafel, wat Squirrel heel aardig vond, want aan zoo'n lange tafel had ze nog nooit gezeten. En dat de spijzen niet, zooals thuis, op haar bord gelegd werden, maar dat zij zich zelf moest bedienen, dat was ook wel naar haar zin. Toen dus de gele knolletjes kwamen, zocht ze heel bescheiden het kleinste stukje uit en legde dat op haar bord. Juffrouw Malva wilde er zich mee bemoeien en had den groentelepel al hoog gevuld met knollen, maar de professor, die aan den anderen kant naast haar zat, legde zijn hand op haar arm en zei:

'Weet u wel, juffrouw, dat geduld de kern is van alle opvoedkunde? De kleine meid schijnt nog geen ergen honger te hebben, tegen het einde van den maaltijd zal het wel beter worden.'

Intusschen was de schotel met knolletjes voorbijgegaan. Toen fluisterde Squirrel Arthur, die naast haar zat, in het oor:

'Misschien is hij toch geen menschenhater,' en tevreden at ze het kleine knolletje op.

Toen de andere gasten de zaal verlaten hadden en alleen de professor en juffrouw Malva er nog gebleven waren, zooals ze dat hadden afgesproken, wenkte hij de eigenares van het hotel en verzocht haar een oogenblik bij hen te komen zitten, om hun 't een en ander te vertellen over de bewoners van dat huisje, dat hij haar zoo wist aan te duiden, dat zij het dadelijk begreep. Daar moesten twee personen wonen of gewoond hebben, die bekend stonden als de treurige Grietje en de kwade Jorg, maar of ze nog leefden of niet, dat kon hij niet zeggen. De juffrouw lachte en verwonderde zich, dat zij, als vreemdelingen, die namen al kenden en ze zei, dat de man en vrouw, die daar woonden, zoo genoemd werden.

Toen Arthur, die met Squirrel al opgestaan was, dit hoorde, kwam hij dichterbij staan en luisterde aandachtig, wat de juffrouw verder zou vertellen. Het was eigenlijk een heel ongelukkig geval met die menschen, vertelde zij verder. Vroeger hadden ze het beter gehad; ze hadden toen twee kinderen en zorgden ook nog voor den verlamden Nepomuk en hun beide kleinkinderen; dien was het ook niet meegeloopen in de wereld. Vroeger had zijn getrouwde dochter bij hem ingewoond en voor hem gezorgd, maar zijn schoonzoon was verongelukt bij het houtkappen en de dochter was ook al een jaar of wat dood. Die Grietje had toen flink gezorgd voor den hulpeloozen, ouden man en de beide kleine kinderen. Maar toen waren haar eigen kinderen ziek geworden en in dezelfde week gestorven. En dat had Grietje zich zoo aangetrokken, dat ze zonder ophouden dag en nacht om die kinderen geschreid had, dat zij het zoo arm gehad hadden en daarom zeker gestorven waren en dat haar kinderen nu voor altijd van haar weg waren en zij nooit iets meer voor ze zou kunnen doen.

Kinderen kon ze dan ook niet meer zien. De twee kleinkinderen van Nepomuk liet ze na dien tijd ook aan hun lot over en voor den ouden man wilde ze alleen wat doen, als de kinderen buiten waren. Door dat eeuwigdurende geklaag van zijn vrouw was de man knorrig en stuursch geworden en misschien ook wel gedeeltelijk door het verdriet. Hij was tenminste altijd norsch tegen de menschen en als zijn vrouw schreide, begon hij te schelden. En zoo waren de menschen er toe gekomen hen de treurige Grietje en den kwaden Jorg te noemen en onder die namen kende iedereen ze nu en zoo werden ze door jong en oud genoemd.

Op Arthur had deze beschrijving, waarbij hij voortdurend de vrouw voor zich gezien en haar gejammer gehoord had, zulk een indruk gemaakt, dat hij de rest van den dag heel stil op een bank naast Squirrel bleef zitten, die door de onder-

vindingen van den ochtend ook zoo kalm geworden was, dat ze een heelen tijd stil kon zijn, maar dan opeens opsprong en met een vroolijk gejuich naar den weg vloog.

Want daar kwam een heele kudde geiten van de bergweide terug, groote en kleine, zwarte en witte, die allemaal door elkaar sprongen en belden en golfden, dat leek zoo aardig; en achteraan kwam de jonge geitenhoeder, zoo vroolijk fluitend en met zijn stok zwaaiend, dat het Squirrel's grootste wensch werd om ook geitenhoedster te kunnen worden.

Deze gedachte werd zoo levendig in haar, dat zij dadelijk met Arthur wilde gaan bepraten, of zij voor altijd als geitenhoeders in Engelberg zouden blijven; want dat Arthur mee zou doen, dat sprak van zelf. Maar hij schudde stil het hoofd en Squirrel besloot eerst maar eens te gaan praten met den geitenjongen zelf, om Arthur dan alle genietingen, die hem te wachten stonden, duidelijk te kunnen schilderen.

Toen ze later op haar slaapkamertje kwam, zag ze op een kastje netjes haar werkmandje staan met de begonnen kous er in; daarnaast lagen haar verschillende leerboeken met het taalboek bovenop. Op een anderen tijd zou Squirrel woedend geworden zijn over de eeuwige aanwezigheid van dat boek, maar nu zei ze niets, want opeens zag ze het boek weer voor zich met de snel loopende voeten er onder en met het vooruitgestoken hoofd er aan. Zij draaide zich dadelijk om en keek niet meer.

Dien nacht droomde Squirrel zwaar; telkens zuchtte ze zoo hard, dat de gouvernante door de open deur van haar kamer riep:

‘Squirrel wat is er? Scheelt je wat?’

Ze kreeg geen antwoord, het kind sliep zeker. Maar opeens gaf het zulk een luiden schreeuw, dat juffrouw Malva overeind sprong.

‘Wat is er toch? Wat heb je, Squirrel!’ riep ze verschrikt.

‘O,’ klaagde het kind, ‘mijn taalboek loopt mij door alle kamers achterna en ik kan niet wegloopen!’

‘Slaap je, of ben je wakker, Squirrel?’ riep de gouvernante verschrikt terug. ‘Als je wakker bent, praat dan geen onzin, en als je gedroomd hebt, laat het je dan een waarschuwing zijn; een kind, dat graag leert, loopen de boeken niet achterna.’

Toen Squirrel merkte, dat de juffrouw geen medelijden met haar had, kroop ze diep onder de dekens en trok die zoo ver over haar hoofd, dat geen vervolger haar meer kon vinden.

Hoofdstuk VIII.

Een prettig werk.

Doordat ze in haar slaap gestoord was, bleef de gouvernante den volgenden morgen zoo lang slapen, dat zij met Squirrel pas beneden kwam om te ontbijten, toen de professor met Arthur al van een morgenwandeling terugkwam. Deze zaak eischte een verklaring van haar kant, want juffrouw Malva wilde niet den schijn hebben, dat ze zonder een bijzondere reden zoo lang zou slapen, totdat de zon bijna boven in den hemel stond. Zij vertelde dus Squirrel's droom en van haar gezucht en van haar geschreeuw en ze voegde er bij:

‘Het is ook geen wonder, dat het zoo gaat. Als een kind zoo'n afschuw van de leerboeken heeft, wreekt dat gevoel zich aan het kind zelf, doordat het zulke droomen veroorzaakt.’

Squirrel stond met een bedrukt gezicht te luisteren; zij wist nog wel een andere verklaring van den droom te geven en van het haar vervolgend taalboek. De professor trok even met den mond, alsof hij moest lachen, maar hij zeide heel ernstig:

‘Voor ons, waarde collega, is de afschuw van een leerboek iets onbegrijpelijks, iets onzinnigs. Maar heeft Squirrel geen zin in studeeren, dan heeft ze toch een drang tot weldoen en helpen: dat heb ik gemerkt, toen waterbeken over mijn papieren stroomden en wilde koeien met hun sprongen de zoldering boven mijn hoofd deden daveren, en dat alles ter wille van een lijdenden vriend.’

Squirrel trok verlegen aan haar schort.

‘U zult zien, juffrouw Malva,’ ging de professor voort, ‘Squirrel zal den weg inslaan van hen, die hulp brengen en de behoeftigen bijstaan, hun goede soep brengen en kousen, die ze voor hen breit, en dat is ook wat waard, eigenlijk nog meer dan de vereering der leerboeken!’

De gouvernante keek den professor aan, alsof ze niet wist, of hij in ernst of in scherts sprak; hij zag er echter uit, of hij het werkelijk meende.

Toen Squirrel later met Arthur alleen was, zei ze zuchtend:

‘Je moest eens weten, hoe dat taalboek mij vannacht is nageloopen met die leelijke, vlugge voeten en die doorborende oogen! Het was verschrikkelijk! O, ik zal nooit meer zoo'n leelijken wensen doen, dat iemand in iets verandert.’

Arthur sterkte haar in dit voornemen.

De kwestie van onderwijs, die 's morgens slechts even was aangeraakt, wilde de gouvernante nog eens opvatten en grondig met den professor bespreken. De beste gelegenheid daartoe was het middagmaal, dat altijd lang duurde, omdat er veel gasten waren en daar zij aan tafel naast hem zat, was het een goed oogenblik, om een degelijk gesprek te voeren. Om geen tijd te verliezen, begon zij dan ook dadelijk, toen ze waren gaan zitten.

‘Wat is dat? Waar is Squirrel?’ riep ze plotseling verrast uit, toen ze bij het derde gerecht merkte, dat zij niet meer naast haar zat. Arthur zei, dat zij naar buiten was gegaan, maar hij wist niet waarom. Een heer, die tegenover de gouvernante zat en wat later aan tafel was gekomen, mengde zich in het gesprek en vertelde, dat hij zooeven het vermiste meisje op het voetpad was tegengekomen, terwijl ze heel voorzichtig een bord soep droeg.

‘'t Voetpad op met haar soep!’ riep juffrouw Malva ver-

schrikt, ‘wat is dat nu weer voor een nieuwe kuur! Je kunt nooit vooruit weten, wat ze doen wil.’

Juist kwam Squirrel met een vroolijk gezicht weer binnen.

‘Ondeugd, wat heb je nu weer uitgehaald?’ zeide ze halfluid tot het meisje, omdat ze niet het heele gezelschap opmerkzaam wilde maken op een nieuw vergrijp van haar leerling.

‘Ik heb even de soep aan Staseli en Muck gebracht,

....terwijl ze heel voorzichtig....

zooals de professor gezegd heeft,’ antwoordde Squirrel heel tevreden; ‘zij zijn zeker arm, want ze dragen geen schoenen en ze vonden de soep heel lekker. En de kousen, die ik brei,

heb ik ook aan Staseli gebracht, zooals de professor gezegd heeft. Zij heeft ze dadelijk aangetrokken; de eene heeft nog geen voet, maar ze zei, dat dit niets gaf en dat zij de kousen toch heel mooi vond.'

Daar de naam van den professor met de zaak verbonden was, wist de gouvernante niet recht, wat ze doen moest.

'Nu ziet u het zelf, professor, nu ziet u het zelf,' zei ze, zich tot hem wendend. 'Daar komt men nooit mee klaar, daar is het eind niet van te zien! Heb ik geen gelijk, als ik beweer, dat allerlei ondeugd ontstaat, waar leergierigheid ontbreekt?'

'Laten wij hopen, juffrouw Malva, dat de drang om te leeren. die niet heelemaal afwezig is, nog in het rechte spoor zal komen,' zeide de professor, terwijl hij een hoestbui inhield, die bijna klonk als het lachen van de andere gasten. 'Squirrel wilde waarschijnlijk dat do-en, wat ik vanmorgen goed noemde; en het trof al heel gelukkig, dat het ook iets was, waarin ze zelf zin had. Wij moeten haar nu aan het verstand brengen, dat men niet die soep weggeeft, die men zelf moet eten en dat men eerst de kousen moet afbreien, voordat men ze aan een arme schenkt.'

Toen Squirrel gegeten had, nam Arthur haar met zich mee; hij had al lang bedacht, hoe zij den middag zouden doorbrengen. Met den bijbel onder den arm, ging hij nu het smalle voetpad op, terwijl Squirrel naast hem voorthuppelde.

Staseli en Muck stonden als gewoonlijk aan de deur van het hutje, maar ze keken de kinderen niet meer zoo schuw aan, ze lachten hun toe; de soep en de roode kousen hadden het ijs gebroken. Nu ging Arthur op den grond zitten en de drie anderen om hem heen, zoodat ze allemaal in het boek konden kijken. Nu liet hij de platen een voor een zien en bij elke plaat wist hij een mooi verhaal, dat hij hun vertelde. De kinderen waren stom van verwondering en Staseli zette zulke groote oogen op, alsof ze maar niet genoeg kon krijgen van

de mooie platen en de verhalen, die er bij hoorden. Zij miste geen enkel woord van alles, wat Arthur vertelde.

De zon was al onder, maar de kinderen hadden 't niet eens gemerkt, ze zaten nog met hun vieren bij elkaar met de hoofden over het boek heen. Daar hoorden ze een helder gejodel en gezang en tallooze belletjes klonken door elkaar.

‘Daar komen de geiten en de geitenhoeder aan!’ riep Squirrel, ‘kijk, kijk, daar komen ze!’ Maar de kinderen keken niet op, ze zagen juist zoo'n prachtige plaat en de geiten hadden ze al zoo dikwijls gezien. Arthur zei nu, dat het tijd was om te gaan en hij stond op.

‘Toe, nog één!’ vroeg Staseli.

‘Nu, één dan nog,’ zeide Arthur goedig, ‘hij vond 't aardig, dat Staseli ze mooi vond. Op de plaat, die nu volgde, lag een lamme man op den grond, die heel bedroefd keek. De Heere Jezus stond bij hem en gaf hem de hand, terwijl hij zeide: ‘Sta op en ga verder.’

‘En toen kon hij opeens weer opstaan en loopen,’ vertelde Arthur, ‘en je kunt je niet voorstellen, hoe blij hij was en hoe veel hij van den Heere Jezus hield, die hem zoo geholpen had.’

‘Mag ik dat grootvader niet eens laten zien?’ vroeg Staseli verlegen.

‘Ja zeker, maar dan zullen wij met je meegaan,’ zeide Arthur opstaande en nu ging het heele troepje het kleine kamertje binnen. Op een armoedig bed zat een oude man, die de bezoekers verwonderd aanzag.

‘Grootvader, daar staat iemand in het boek, net als u, en kijk, hij is weer gezond geworden,’ zeide Staseli, naar hem toegaand. Arthur ging met het open boek bij den ouden man staan, die eerst naar de plaat en toen naar den jongen keek, terwijl hij het hoofd schudde, alsof hij niet recht begreep, wat ze wilden.

‘Ik wou, dat ik het maar kon vertellen,’ zeide Staseli. Maar

toen vatte Arthur moed en hij vertelde den ouden man de geschiedenis van den genezen lammen man. De oude luisterde aandachtig met gevouwen handen en toen dat verhaal uit was, zei hij:

‘Dat was heel mooi. Hoe kom jelui hier?’

Arthur zei, dat Staseli hem mee naar binnen had genomen en vroeg, of hij nog eens terug zou komen, want er stonden nog veel andere platen en verhalen in.

‘Ja, ja, heel graag, de dag is zoo lang,’ zei de oude man.

Heel in zijn schik ging Arthur weg met zijn boek, want hij had alles bereikt, wat hij gewenscht had en zelfs nog meer, want dat ook die oude man pleizier zou hebben in zijn platen en zijn verhalen en er graag nog meer wilde zien en hooren, dat had hij niet verwacht.

Elken dag vroegen Arthur en Squirrel, of ze naar hun nieuwe vrienden mochten gaan en het werd hun altijd toegestaan, want de professor en de gouvernante wisten, waar ze heengingen en wat ze er deden.

Squirrel had haar eigen veld van werkzaamheid tegenover haar beschermelingen. Alle kleine broodjes en wat er op tafel bleef staan, zocht ze bij elkaar en bij elk bezoek bracht ze een pak mee, dat Muck met veel blijdere blikken aanzag dan het boek van Arthur. Wat kwamen er niet voor heerlijke dingen telkens uit die pakken van Squirrel te voorschijn! Zelf had ze ook pleizier in die verzamelde schatten en bij elke gelegenheid keek ze uit, waar ze iets machtig kon worden. Zij had niet vergeten, met wat blijdschap de kinderen haar soep tot den laatsten druppel hadden opgegeten; wat moesten ze dus genieten van deze dingen, die nog heel wat lekkerder waren! Ook de grootvader keek haar altijd zoo dankbaar aan, als zij lekkere plaatjes worst meebracht of een fijn broodje daarbij en telkens zei hij vriendelijk:

‘God moge 't je vergelden.’

Arthur had al dikwijls nieuwsgierig naar het trapje gekeken, als hij met Spuirrel bij den ouden man binnenkwam.

‘Waarom kijk je daar toch altijd heen,’ vroeg Squirrel hem eens. ‘Denk je soms, dat de kwade Jorg van de trap zal komen vallen?’

‘Neen, dat heb ik nooit gedacht, waarom zou hij zoo maar de trap afvallen?’

‘Tot straf, omdat hij zoo brommig is; dat kon heel goed!’ vond Spuirrel.

‘Jij denkt nog altijd, dat die Jorg een klein jongetje is, maar dat is hij niet, dat weet ik heel goed,’ verzekerde Arthur. ‘De man, die in den hoek manden zat te maken, die heet zoo, maar misschien is hij niet eens zoo brommig. En die vrouw noemen ze de treurige Grietje, omdat ze altijd bedroefd is en daarom kijk ik er telkens heen, of die arme vrouw nooit eens voor den dag komt, dan wou ik haar ook eens een plaat laten zien.’

‘Wel, laten wij dan dadelijk naar boven gaan, om het haar te laten zien,’ en Squirrel wilde het trapje al oploopen.

‘Maar wacht toch, Squirrel, je weet niet, of -’ Arthur bleef aarzelend beneden staan, maar Squirrel had de deur al open gemaakt. De vrouw stond in het keukentje, maar liep dadelijk naar een hoek en hield de handen voor haar oogen.

‘We willen niets ondeugends doen,’ zei Squirrel, ‘Arthur wil u een plaat laten zien. Kom maar boven, Arthur,’ riep ze naar beneden, ‘ze is hier!’

Nu kwam Arthur ook naar boven. Toen de vrouw hem zag, begon ze dadelijk te jammeren. Het waren aldoor dezelfde klaagwoorden om haar kleinen Jorg, die nu ook zoo groot zou zijn; aan Arthur scheen iets te zijn, dat haar bijzonder aam haar Jorg deed denken.

‘Ik wou u eens laten zien, hoe goed Jorg en Grietje 't nu hebben,’ zei Arthur, ‘wilt u 't ook eens zien?’

De vrouw kwam bij hem staan en keek over zijn schouder.

‘Waar, waar?’ vroeg ze sidderend van aandoening.

‘Daar kunt u ze zien,’ wees Arthur. ‘in het midden zit de Heiland, die wil, dat al de kindertjes tot Hem komen, opdat zij het goed zullen hebben bij Hem.’

‘Waar zijn Jorg en Grietje?’ vroeg de vrouw.

‘Ja, die zijn er ook,’ zeide Squirrel. ‘Dat is Jorg zeker, kijk eens, hoe blij hij is! Hij heeft 't wel naar zijn zin. En daar komt Grietje, u ziet, hoe vroolijk ze lacht! De Heiland streelt hem, die houdt zeker veel van hem!’

Grietje liepen de tranen over de wangen, hoe langer ze keek, des te meer kwamen er.

‘O! o!’ zuchtte ze. ‘Hebben ze het daar zoo goed? Hebben ze het daar zoo goed? Hier op aarde hebben ze niet veel goeds gehad! Als ik het hun beter had kunnen geven, dan waren ze misschien nog in leven!’

‘Maar ze zijn nog in leven,’ verzekerde Arthur, ‘alleen niet hier. Zij leven in den Hemel en daar zijn zij zoo gelukkig als ze het hier beneden niet zouden kunnen zijn.’

‘Ja, zie maar eens, hoe vroolijk ze allemaal kijken,’ viel Squirrel nu in, ‘ze zien er nu zoo uit, als u ze hier ziet, zoo aardig en zoo mooi; en ze hebben het veel beter dan Staseli an Muck, die kijken lang zoo vroolijk niet. Ik denk, dat ze niet eens zouden willen terugkomen.’

De vrouw keek aldoor naar de plaat.

‘Ach, als ik dat zoo voor mij zie, dat die kinderen er zoo vroolijk uitzien en dat ze het daar zoo prettig hebben, dan doet mij dat zoo goed. He, kon ik dat altijd toch zoo voor mij zien!’

Daarop begon ze weer te schreien, maar van de plaat kon ze haar oogen niet afwenden.

‘Ach, als ik ze zoo vereenigd zie om den Heere Jezus en dat Hij zoo vriendelijk voor ze is en als ik dan bedenk, dat

zij het veel beter hebben dan alle arme kinderen, die nog hier op aarde zijn, dan is het mij, alsof ik mij bijna over ze zou kunnen verheugen.' En toen begon ze opnieuw te schreien.

Squirrel trok al voortdurend aan Arthur's mouw, want zij had er zich al lang op verheugd, om het pak, dat zij nog stijf onder haar arm hield, voor de oogen van Staseli en Muck uit te pakken. Vandaag had de professor aan tafel een heel groot stuk taart op zijn bord genomen, zoo groot als zij het nooit had mogen nemen. Hij had gezien, dat Squirrel de laatste dagen alles verzamelde, wat ze machtig kon worden. En nu deed hij dat groote stuk in een papier, schoof het aan Squirrel toe en zei: 'Voor je verzameling.'

Nu lag dat mooie stuk in het pak tusschen het brood en de worst en Squirrel kon haar ongeduld niet langer bedwingen, om te zien, hoe de kinderen daarvan zouden smullen!

Arthur vroeg, of ze morgen zouden terugkomen met het boek en Grietje antwoordde met verlangende blikken:

'Ja, ja, komt weer terug, komt weer gauw terug!'

En ze keek de kinderen na, totdat zij de deur uit waren.

Buiten stonden Staseli en Muck al lang te wachten en te luisteren of hun vriendjes gauw zouden komen; nu gingen ze alle vier weer op den grond bij elkaar zitten en nu begon voor Staseli en Muck een feestmaal, zooals ze er nog nooit een gehad hadden. Eerst werd een stuk apart gelegd voor grootvader en toen Squirrel genoten had van de heerlijke eetlust van de beide kinderen, bracht ze gauw den ouden man zijn deel; zij vond het zoo aardig, als hij zoo tevreden lachte en dan zeide:

'God moge het je vergelden.'

Toen ze hem nu het stuk taart gaf, zei hij:

'Moet de oude man zulke lekkere dingen ook eten?'

Maar hij at het met veel smaak en zei daarna, terwijl hij Spuirrel de hand gaf:

‘'t Is hier elken dag feest, sinds die jongejuffrouw hier is. God moge 't je vergelden.’

Squirrel voelde zich zoo gelukkig vanavond, dat ze op den

‘Moet de oude man....

weg naar huis aldoor liep te springen naast Arthur en telkens zijn hand greep en hem met zich meetrok.

Hij was ook vroolijk, zoodat hij ook telkens opsprong; maar midden in de vreugde hield hij op, ging aan den weg op den

grond zitten en terwijl hij het meisje met treurige oogen aankeek, zei hij:

‘O, Squirrel, juist als ik het vroolijkst ben, dan voel ik opeens een hevigen steek in mijn hart, dat het gauw alles weer uit is; dat ik weer terug moet naar school, waar zij mij allemaal zullen uitlachen en de “Ever” in de eerste plaats en de leeraars zullen mij verachten, je weet wel, om die schrijffouten; en ik kan het hun dan niet alles dadelijk verklaren. En toch is alles dan voorbij voor mij. Ik weet nu al, hoe het dan zijn zal.’

‘Krijg je dan weer heimwee?’

Arthur knikte, terwijl hij schrok door het woord; hij was al bang van heimwee te hooren spreken.

‘Je hebt er nu al een heelen tijd niet meer aan gedacht en aan die fouten ook niet. Zie je, ik was ze ook al lang vergeten,’ zeide Squirrel troostend. ‘En dan ga je toch eerst weer met ons naar huis en dan blijf je nog een heelen tijd bij ons.’

‘Neen, Squirrel, jij weet dat nog niet; maar ik weet zeker, dat ik niet meer bij jelui kom, ik moet van hier dadelijk naar de kostschool terug,’ verzekerde Arthur. ‘De professor heeft mij gezegd, dat wij tot het einde van de vacantie hier blijven en de vacantie is over acht dagen al uit.’

‘Kom je heelemaal niet meer bij ons, Arthur?’ vroeg Squirrel op 'n treurigen toon, want die gedachte was nog nooit bij haar opgekomen, dat Arthur niet meer bij haar zou zijn en nu hoorde ze opeens, dat hij van hier weg zou gaan en niet eens met haar naar huis zou terugkeeren - dat was te erg.

‘Dan vind ik ook niets prettig meer!’ riep Squirrel uit, ‘ik wil liever dadelijk doodgaan in Engelberg.’

Maar dat was nu ook weer zoo treurig, dat de tranen in haar oogen kwamen en toen Arthur dat zag, begonnen de zijne ook flink te vloeien, want hij had ze zoo lang ingehouden.

Zoo zaten ze een tijd aan den kant van den weg allebei te

schreien. Squirrel sprong het eerst weer op, ze hoorde de geiten weer en de jongens jodelen; dat klonk zoo vroolijk, dat de hoop weer in haar hart kwam.

‘Kom, Arthur, misschien is alles nog niet uit,’ zeide ze troostend, ‘weet je, er kan op het laatst altijd nog een wonder gebeuren, of misschien kan mijn vader er nog wel wat op vinden, als wij hem schrijven, dat het ons zoo bedroefd maakt; en nu willen wij weer vroolijk zijn.’

Maar bij Arthur ging het zoo gauw niet, dat hij weer vroolijk werd. Hij schreide wel niet langer, maar bleef toch erg stil.

Den volgenden dag was Squirrel weer zoo opgewonden vroolijk, dat ze Arthur meesleepte. Elken dag brachten ze hun bezoek in het huisje op de helling en als de professor en juffrouw Malva eens een langere wandeling wilden ondernemen, dan drongen Arthur en Squirrel er altijd sterk op aan, dat ze vooraf of naderhand hun vrienden mochten gaan bezoeken; daarom vond de professor, dat dit dagelijksch bezoek op een bepaald uur zou worden vastgesteld. Altijd stond Grietje boven aan het trapje al op de kinderen te wachten; maar dat ze al meer dan een uur naar hen had staan uitkijken, dat wisten de kinderen niet.

Grietje had nu ook verscheiden andere van de platen gezien en Arthur had de verhalen er bij verteld en menig woord gezegd, dat haar troostend in het hart gedrongen was, zoodat ze dagelijks zat te wachten op het uurtje; en als hij zat te vertellen, dan zag zij er uit, alsof ze maar het liefst zou hebben, dat hij nooit er mee zou ophouden. Nu en dan streelde zij hem over zijn blond haar en zei in zichzelf:

‘O, jij, beste jongen, men zou denken, dat je al wist, wat smart is.’

't Liefst zag ze nog altijd de plaat van de kinderen, die zoo blij verzameld waren om den Heiland en er uitzagen, alsof niemand het zoo goed had als zij. Staseli en Muck lachten de

kinderen altijd toe, zoodra zij hen in de verte zagen aankomen en dan kwamen ze hun al tegemoet loopen, want ze waren nu heel eigen met elkaar geworden.

De acht vacantiedagen, die Arthur nog voor zich gezien had, waren nu voorbij. Het was daarboven nog zoo mooi en elke dag bracht bij de oude genoegens nog weer nieuwe aan. Met alle macht probeerde Arthur de gedachte aan het dreigende einde uit zijn hoofd te zetten en Squirrel hielp hem daarbij goed; zij had geen tijd om in zulke overdenkingen te vervallen. Maar zoo vroolijk als hij een tijdlang had kunnen zijn, werd hij niet meer; hij voelde het als een zwaar gewicht boven zijn hoofd hangen, dat op hem zou neervallen en hem zou verpletteren.

Hoofdstuk IX.

De tocht naar Herrenrütti.

Het was een heldere Augustusmorgen, toen Arthur al vroeg in den tuin kwam, waar hij elken ochtend den professor voor het ontbijt afwachtte. Vandaag was deze daar al.

‘Dat is goed, dat je zoo vroeg komt, Arthur,’ riep hij hem toe, ‘wij zullen samen een tocht maken, voordat de dames beneden komen. Ik laat hier een briefje achter, waar zij ons kunnen vinden. Ik wou het liever zoo, omdat ik vandaag wat met je heb te bespreken.’

‘Nu komt het,’ dacht Arthur en hij dacht, dat hij zou bezwijken onder het gewicht van den steen, die nu op hem viel.

‘Kom ontbijt eerst en drink je koffie op, je ziet er slecht uit; dan gaan wij op weg.’

De professor ging de ontbijtzaal binnen, Arthur volgde hem. Met moeite werkte hij wat brood naar binnen, zoodat de professor zei:

‘Misschien is het nog wat vroeg voor je, steek 't brood maar bij je, in de lucht zul je wel honger krijgen.’

Nu gingen ze op weg. Arthur's hart klopte zoo hard, dat hij dacht, dat de professor het wel zou kunnen hooren.

‘Nu zal hij zeggen, dat wij morgen op reis gaan,’ zei Arthur telkens in zichzelf.

‘Arthur,’ begon de professor, ‘de juffrouw van het hotel heeft mij gisteren wat verteld, dat ik niet kon begrijpen. De

menschen vertellen, dat er met de treurige Grietje een wonder gebeurd is. Zij moet naar beneden gekomen zijn bij den ouden Nepomuk en zich bezig gehouden hebben met zijn verwaarloosde kleinkinderen; ze schijnt nu hun kleeren te verzorgen en het meisje te leeren om wat te doen in het huishouden van haar ouden grootvader.

'Ze is tegen die twee kinderen, die ze eerst niet kon zien, nu vriendelijk geworden, ja het lijkt bijna, of ze pleizier in ze krijgt. Haar man Jorg zegt, dat hij zijn vrouw niet meer kent; dat eeuwig gejammer, dat hij niet kon verdragen, is opgehouden, Grietje schijnt van tijd tot tijd zelfs bijna vroolijk te zijn en als hij kon gelooven, dat dit wonder kon voortduren, dan zou zijn leven hem weer lief zijn. De juffrouw dacht, dat die verandering samenhing met de bezoeken van haar twee jeugdige logé's, en dat kon hij zich niet begrijpen, zei de professor.

'Jij bent een verstandige jongen, Arthur,' eindigde hij, 'vertel mij nu eens duidelijk, wat je er van weet en waarover je met die vrouw gesproken hebt.'

Arthur antwoordde, dat hij niets wist van alles, wat de juffrouw verteld had, behalve dat Staseli en Muck er de laatste dagen veel zindelijker hadden uitgezien en dat de treurige Grietje steeds vriendelijker geworden was en dat ze niet meer zoo klaagde. Toen vertelde hij, hoe ze de eerste maal bij haar gekomen waren en dat ze toen zoo gejammerd had, dat ze het haar kinderen niet goed genoeg had kunnen geven en dat ze daardoor gestorven waren. Toen had hij gedacht, als ze maar wist, hoe goed haar kinderen het nu hebben in den hemel, dat ze dan ook niet meer zoo bedroefd zou zijn. Daarom had hij haar de plaat in zijn bijbel getoond, waarop men kan zien, dat de kinderen het goed hebben bij den Heiland en hoe gelukkig zij zich voelen in den Hemel, opdat zij het zich goed zou kunnen voorstellen en niet meer zou jammeren.

'H'm, dat heb je goed gedaan,' zei de professor, nadat hij

een eind zwijgend voortgeloopen was. ‘Luister eens, Arthur,’ ging hij voort, ‘als jij zoo goed raad weet net als 'n kleine dominee, wat voor troost zou je dan hebben voor de kinderen, die moeten klagen: ‘Wij hebben onzen vader en moeder pijn gedaan en wij kunnen het niet meer goed maken?’

Arthur dacht een tijdje na en zei toen:

‘Dan zou ik zeggen, wat mijn moeder zoo graag gezegd zou hebben tegen oom Eduard. Ze heeft er zoo dikwijls naar verlangd, dat ze oom Eduard, die nu een ongelukkig leven leidde in een vreemd land, had kunnen zeggen, hoe de lieve God het verkeerde, dat oom Eduard gedaan had, in iets heerlijks en weldadigs veranderd had voor haar ouders. Want toen oom de wereld inging en van de fabriek niets wilde weten, verloor mijn grootvader alle pleizier er in, verkocht ze en is toen met grootmoeder bij ons in de pastorie komen wonen. En moeder vond dat zoo pleizierig, dat grootvader en grootmoeder het zoo naar hun zin hadden, omdat grootvader nooit voor iets anders tijd had gehad dan voor de fabriek. En hij zei later ook meermalen, dat hij wilde, dat hij de zaak vroeger ook zoo beschouwd had, want dan zou oom Eduard nog op een goeden voet met hen allen geweest zijn. Dat alles had moeder oom zoo graag verteld. En zoo zou men ook aan andere kinderen kunnen zeggen, dat de lieve God 't voor hun ouders goed kan maken, als zij 't zelf niet meer kunnen doen.’

Zwijgend liep de professor voort, aldoor gauwer, alsof hij niets gehoord had. Arthur dacht, dat hij misschien ontevreden was over hetgeen hij gezegd had; misschien had hij niet zoo lang over zijn eigen familie moeten spreken. Dat duurde zoo vrij lang en ze wandelden aldoor verder.

Na eenigen tijd waren ze op Herrenrüti gekomen: daar stond het Mariakapelletje en daarbij was de plaats, waar hij met den professor naar den Titlis had zitten kijken. Op diezelfde plaats gingen ze nu weer zitten.

‘Kom, ga hier bij mij zitten, Arthur. Eerst heb jij mij wat verteld, nu zal ik jou weer wat vertellen.’

Verwonderd ging Arthur zitten.

‘Ik heb je oom Eduard gekend, Arthur, ik zal je eens vertellen, hoe het met hem gegaan is.’

Met de grootste aandacht luisterde Arthur.

‘Je oom Eduard hield veel van boeken en van studeeren. Maar de zaken en de fabriek konden hem niets schelen en hij had er ook geen zin in om van den vroegen morgen tot den laten avond zoo gebonden te zijn als zijn vader en zijn moeder klaagde er ook dikwijls over: “de fabriek”, zei ze dan, “neemt vader heelemaal in beslag”, en dat maakte, dat hij er nog meer het land aan kreeg. Maar zijn vader wilde niet, dat die zaak, die hij met inspanning van al zijn krachten tot een van de bloeiendste uit den omtrek gemaakt had, in vreemde handen zou overgaan en daarom wilde hij zijn zoon dwingen om zijn studie er aan te geven en hem op te volgen, want hij dacht, dat dit voor hem ook het best zou zijn.

En toen is je oom weggegaan en heeft allen omgang afgesneden, want hij dacht, dat het 't best was, om niets van elkaar te hooren, als men elkaar toch niet meer verstond. Hij ging toen naar Holland en werd er gouverneur in een deftige familie, waar hij twee jongens de talen moest leeren. Die jongens werden zijn vrienden en hun zuster werd later zijn vrouw. De familie had bezittingen op Sumatra. De jongens waren daarheen gegaan om daar te blijven wonen. Na eenigen tijd schreven ze aan je oom, dat hij met zijn vrouw ook moest overkomen, want dat het leven hem daar wel zou bevallen. Hij is er toen heengegaan, omdat zijn vrouw er ook zin in had en heeft daar met zijn vroegere leerlingen, zijn vrouw en een kleinen jongen, die hem geschonken werd, gelukkige jaren doorgebracht.

Maar toen zijn kind negen jaar oud was, stierf het aan een boosaardige koorts en weinige dagen daarna volgde de moe-

der haar kind. Toen stond je oom aan de graven, waarin alles lag, wat hij liefgehad had in dat vreemde land; en hij kreeg heimwee, je weet zelf, hoe vreeselijk dat is, en hij had bitter berouw, dat hij hun zeer had gedaan, die hij even lief had gehad als zijn dooden. Naar huis! naar huis! dat was zijn eenig verlangen.

Met de eerste boot vertrok hij en kwam in Duitschland terug. De eerste bekende, dien hij aantrof, was een vroegere bewoner van het dorp, waar hij geboren was.

"Hoe gaat het thuis?" vroeg je oom.

"Ze zijn allen dood," was het antwoord.

Zijn vader en moeder waren al lang geleden gestorven. En kort nadat de zuster van je oom begraven was, volgde ook haar man haar in het graf. Dat was toen pas gebeurd. Nu wilde je oom zijn geboorteplaats niet meer terugzien, dat was hem onmogelijk. Hij ging zich verbergen in een plaats, waar niemand hem kende en waar hij toch werk kon vinden, want zonder den dwang, zijn aandacht op den een of anderen arbeid te moeten richten, zou hij doodongelukkig geworden zijn en het leven niet meer hebben kunnen dragen, dat toch al treurig genoeg voor hem was.

En kijk eens, Arthur, daar komt iemand aan, die heeft je oom iets in zijn eenzaamheid gebracht, dat hem nog levensvreugde kan geven, n.l. zijn lieven neef, die zoo op zijn moeder lijkt, dat zijn oom hem in het begin bijna niet kon aanzien, zoo sterk kwamen de oude herinneringen in hem op.'

Arthur keek den professor stom van verbazing aan, Squirrel kwam aanloopen, de gouvernante volgde op eenigen afstand.

'Neemt u ons niet kwalijk, professor, dat wij u hierheen gevolgd zijn en niet alleen u een eindje tegemoet geloopen zijn, zooals u geschreven hadt,' zei ze; 'wij waren vanmorgen nog al vroeg op en toen Squirrel hoorde, dat u naar Herrenrüti was gegaan, was ze niet meer te houden en ze zei, dat ze

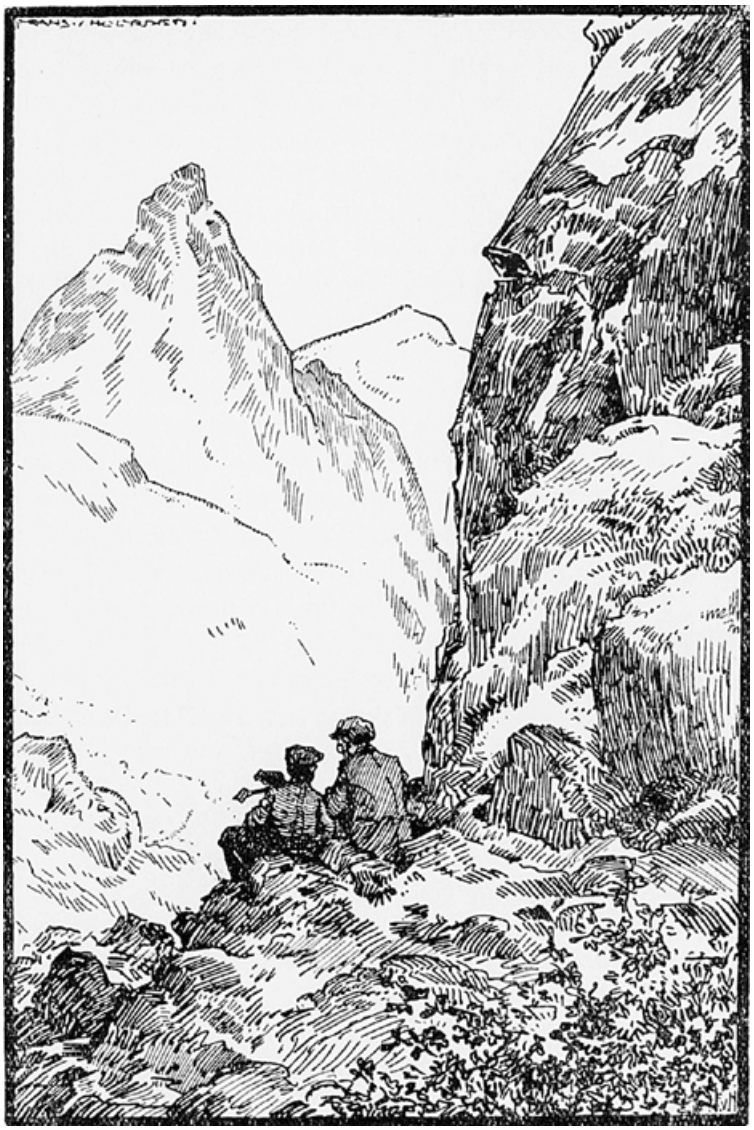

Met de grootste aandacht luisterde Arthur....

daar in allen gevalle heen moest en daarbij zei ze als gewoonlijk weer iets onzinnigs, n.l. dat je daar in het hart van den Titlis kon zien. Ze had met Arthur er al eens willen gaan kijken, maar toen waren ze niet zoo ver gekomen.'

'Mijn waarde juffrouw Malva,' antwoordde de professor, 'dezen keer ben ik de schuldige; wat Squirrel daar zeide, dat heb ik haar voorgepraat, ik had 't aan Arthur gezegd. Kom eens bij mij, Squirrel, en kijk door die spleten diep in den Titlis; wat zie je daar?'

'Steen, niets dan steen.'

'Juist en daaruit kunnen we de gevolgtrekking maken, dat de Titlis een steenen hart heeft. En Arthur moet daar bij gelegenheid eens een preek over houden, wat voor verschil er moet zijn tusschen een menschenhart en een Titlishart, want, zie je, Squirrel, Arthur wordt dominee; op onze wandeling vandaag heeft hij examen bij mij gedaan en ik geloof, dat hij een goede predikant zal worden.'

Met een luid gejuich sprong Squirrel naar Arthur toe. Eerst had de verrassing hem doodsbleek doen worden, maar nu kwam er een donkere kleur op zijn gezicht.

'Bent u dus oom Eduard zelf?' kon hij er eindelijk uitbrengen.

'Ja, die ben ik, Arthur, kom eens bij mij!' Zijn oom gaf hem een hand. 'Nu zijn wij geen vreemden meer voor elkaar, jij bent nu mijn lieve neef. Van hier zullen wij samen naar Lärchenhöh gaan en de oude, geliefde plekjes nog eens opzoeken, die wij beiden zoo goed kennen. Juffrouw Malva en Squirrel zullen wel met ons mee willen gaan, denk ik.'

Squirrel klapte in de handen en trok Arthur bijna omver in haar opgewondenheid. Daarop vloog ze weer naar den professor toe en riep:

'Bent u nu ook mijn oom? En mag ik nu ook "oom Eduard" zeggen? Ik moet toch hetzelfde zeggen als Arthur, vindt u niet?'

‘Natuurlijk, nu ben jij mijn lief nichtje en mijn kleine weldoenster niettegenstaande de overstroomingen en de wilde koeien,’ zeide de professor, terwijl hij haar naar zich toe trok.

‘En als Arthur dominee op Lärchenhöh is, dan ga ik daar toch ook heen,’ zei ze, ‘want hij kan daar toch niet alleen zijn?’

‘Natuurlijk moet je mee; daar heb je zooveel soep en zooveel kousen uit te deelen, dat je altijd wel aan het koken en breien kunt blijven en toch nooit klaar komt. En je zult zien, Squirrel, hoe prettig de menschen in Lärchenhöh 't zullen vinden, zoodat jij er nog meer pleizier in zult krijgen. Maar dat gaat alles zoo gauw niet; eerst moet Arthur nog heel veel leeren.’

‘O, dan zal ik met hem mee leeren, den heelen dag, dan gaat 't gauwer,’ stelde Squirrel voor, want ze dacht, als twee aan hetzelfde ding leerden, dat het dan tweemaal zoo gauw zou gaan. ‘En moet Arthur nu eerst weer naar de kostschool terug,’ vroeg ze opeens op een bedrukten toon.

‘Daar is geen sprake van,’ antwoordde oom Eduard. ‘Wij gaan allemaal terug naar mijnheer Kasteller. Arthur blijft bij mij wonen en ik zal hem wel les geven. Dat zal zoo nog menig jaar duren en dan kun jij meeleeren, als je dat graag wilt.’

Nu kende de blijdschap geen grenzen. Squirrel danste en sprong, alsof de vreugde haar niet toeliet een oogenblik op dezelfde plaats te blijven. Arthur straalde van geluk, zoodat juffrouw Malva zeide:

‘'t Is of Arthur in een heel anderen jongen is veranderd.’

Toen hield Squirrel even op en wierp Arthur een veelbeteekenenden blik toe, dien hij heel goed begreep, want aan dat woord ‘veranderen’ was een schrikwekkende herinnering verbonden voor Squirrel. Maar Arthur lachte hartelijk en hij nam

Squirrel bij de hand en holde met haar den heuvel af, midden tusschen de grazende koeien door.

‘Hoor je de klokjes, Squirrel, hoor je ze klinken?’ juichte hij. ‘O, 't is net als op Lärchenhöh. En we gaan naar Lärchenhöh! Wij gaan naar Lärchenhöh!’

Een paar dagen later ging Arthur weer den weg naar Herrenrüti op, maar ze gingen nu niet zoo ver. Ze waren beiden zwaar bepakt. Ze gingen niet verder dan het huisje op de helling. Staseli en Muck hadden hen van verre al herkend en waren in gespannen verwachting, wat uit al die rollen en pakjes te voorschijn zou komen. Dezen keer waren de geschenken meer dan ooit te voren, want het was vandaag het afscheidsbezoek en oom Eduard had zooveel dingen gegeven, dat Squirrel maar niet hard genoeg kon loopen van verlangen om alles uit te deelen.

De oude man kreeg voor zich alleen een groot blik met vleesch, dat hij er dagen lang van kon eten; dat wilde Squirrel hem zelf geven. Staseli kreeg een mooien rooden omslagdoek en een blauw schortje; Squirrel had ze zelf in een winkel uitgezocht en Staseli vond ze zoo prachtig, dat zij ze onmiddellijk aandeed. Muck kreeg een mooie, bruine kiel en een bruine pet, maar hij keek met meer verlangen naar de mand, waarin een groote, gele eierkoek in de zon lag te schitteren, waarnaast kleine, bruin gebakken rolletjes vol belofte uitkeken. En van nog allerlei andere raadselachtige dingen kon je kleine puntjes zien: wat zou daar al niet inzitten!

‘Daar, neem de heele mand maar,’ zei Squirrel tot Staseli, ‘het is alles voor jou en Muck. Je kunt hem binnen uitpakken, dan komen wij de mand wel halen.’

Daarop ging ze naar binnen, het trapje op en Arthur haar achterna. Hij had de plaat, die Grietje zooveel troost gebracht had, voorzichtig uit den bijbel genomen en nu mocht zij die houden, dan kon ze er altijd van genieten.

Toen Squirrel gehoord had, dat Arthur ook iets meenam voor Grietje, wou zij haar ook wat geven, en toen oom Eduard zag, dat zij niets kon bedenken, zei hij:

‘Ik weet wat: zeg aan Grietje, dat ze voor zich en voor Jorg maar eens lekkere koffie moet zetten.’ En toen had hij een pak koffie laten halen. Die bracht Squirrel haar nu en toen Arthur de plaat aan haar gaf, legde zij haar pak op tafel en voegde er de boodschap bij.

Toen moest Jorg lachen en hij zei:

‘Hoor je wel, Griet, de kleine meid weet wel hoe het hoort.’

En Grietje zei: ‘En de jongeheer weet den weg, om weer vroolijk en gelukkig te worden.’

Zij wilde Arthur's hand bijna niet loslaten en zei telkens weer:

‘Je weet niet, hoe dankbaar ik je ben. Kom toch nog eens terug! Kom nog eens terug!’

En ze bleef de kinderen, toen ze vertrokken waren, nog nakijken, zoolang er nog maar een stipje van hen te zien was.

Staseli en Muck stonden met schitterende oogen voor hun schatten, toen zij ze uitgepakt hadden en hun grootvader zei:

‘God moge het hun vergelden. 't Is de eenige dank, die wij kunnen bewijzen, maar de Heere zal onzen wensch wel verhooren en hem in vervulling brengen, omdat wij hem van harte meenen.’

Op den laatsten Augustus kwam voor de pastorie te Lärchenhöh een rijtuig voor. Arthur sprong er 't eerst af en holde den tuin in, Squirrel hem achterna. Juffrouw Malva bleef in het rijtuig zitten, oom Eduard ging de pastorie binnen.

‘O!’ riep Arthur, ‘alles is nog net als vroeger! Kijk, Squirrel, daar staat de bank onder den wilg nog. Kijk, daar is de bron! En daar de esschen, waar de vogels zoo mooi zingen. O, kijk, daar staat mijn dennetje nog! Dat heb ik zelf uit 't bosch ge-

haald en hier geplant; wat staat het mooi! O, Squirrel, alles is nog precies als vroeger!'

Squirrel liep van de eene plek naar de andere, want ze wilde alles zien, waarvan Arthur verteld had.

Toen kwam de dominee met oom Eduard naar buiten en hij ging dadelijk naar Arthur toe.

'Ik hoor, dat jij hier geboren bent, mijn jongen, en mijn pastorie is dus je vaderlijk huis, waarin je eens weer hoopt terug te komen,' zeide hij met een glimlach. 'Weet je wat, ik zal je een voorstel doen, omdat ik je vader goed gekend heb: jij gaat nu goed en ijverig leeren en studeeren en als je dan klaar bent, kom jij hier en dan kun je hier eerst hulpprediker worden, vind je dat goed?'

Arthur's hart begon luider te kloppen bij de gedachte, dat het toch eens werkelijkheid zou worden, dat hij in zijn ouderlijk huis en tuin terugkwam.

'Wij nemen nu dan afscheid van u, dominee,' zei oom Eduard, 'maar tot weerziens! Squirrel moet nu hier instappen; ik ga met jou, Arthur, over het kerkhof en dan stappen wij aan den anderen kant ook weer in en rijden naar beneden langs het water naar de fabriek.'

Zwijgend ging oom Eduard van het eene graf naar het andere en telkens moest hij een traan wegwisschen. Arthur volgde hem langzaam.

Aan den anderen kant troffen ze het rijtuig weer en toen ging het naar beneden langs den bekenden straatweg. Links van den weg stond een klein huisje, heelemaal begroeid met rozen en kamperfoelie.

'Halt!' riep oom Eduard. 'Hier moet ook nog een oude bekende wonen, zooals de dominee zegt.'

Het rijtuig hield stil en Trine kwam naar buiten loopen.

'Wel, heb ik van mijn leven, dat is onze jongeheer! Zoo waar als ik hier sta, daar is onze Arthur!' riep ze en sprong op den

stap, alsof ze opeens jong was geworden. Arthur gaf haar een hand en zij drukte de zijne hartelijk; zij lachte en schreide tegelijk en zei:

‘Wie had dat kunnen denken, dat ik hem nog zou terugzien, nu hij zoo ver weg is gegaan!’

Zwijgend ging oom Eduard....

‘Hier is nog iemand, die Trine wel een hand wil geven, want hij kent ze ook goed,’ zei oom Eduard nu. Trine had alleen nog maar naar Arthur gekeken. Maar toen ze die zware stem hoorde, keerde zij zich snel om.

‘Zoo waar als ik leef, dat is mijnheer Eduard!’ riep ze nog

luider dan bij den eersten groet. ‘Is die daar dan ook! Ja, hij is het, ik ken hem, ik ken hem! Ach, als nu die goede mijnheer en mevrouw en zijn zuster en de dominee -’ nu kwamen de tranen rijkelijk te voorschijn - ‘dat ik dat nog beleef!’

‘Ja, Trine, en nu moet je nog veel meer met mij beleven,’ zeide oom Eduard. ‘'t Huis bij de fabriek beneden staat leeg. Ik zal 't huren in den volgenden zomer; dan kom ik met Arthur hier, de dames zullen wel met ons mee komen, dat kan al niet anders: en dan moet jij bij mij komen, Trine, voor het huishouden, want dat kan niemand zoo goed als Trine, die het oude huis kent.’

‘In het oude huis, bij mijnheer Eduard!’ riep Trine uit, terwijl ze de handen in elkaar sloeg. ‘Wie had zoo iets ooit kunnen denken?’

‘Tot weerziens, Trine! En nu naar beneden, naar de fabriek!’ beval oom Eduard. Daar stapte hij alleen uit. Hij dacht, 't zou niemand behalve hem belang inboezemen, om die leege kamers te zien; voor de anderen was het veel aardiger om naar den waterval en in het dal te kijken. Misschien ging hij ook wel liever alleen door de oude woning, waar hij zijn kinderjaren had doorgebracht en elk plekje een herinnering opriep aan zijn lieve ouders en zijn vroeg gestorven zuster.

‘En nu flink rijden,’ beval hij den koetsier, toen hij weer in het rijtuig zat, ‘vanavond moeten wij nog naar de stad en morgen verlaten wij Zwitserland weer; dan gaan wij naar huis.’

Toen het reisgezelschap den volgenden dag terugkwam in het huis van den heer Kasteller en deze aan de deur verscheen en achter hem Suze al stond te wuiven, begon Squirrel luid te jubelen, want thuis komen was nog het heerlijkst van alles. Na de eerste stormachtige begroeting van vader en moeder en daarop haar vader alleen en toen haar moeder alleen, was Squirrel's eerste woord:

‘O, vader, nu moet u nooit meer gelooven, dat de professor een menschenhater is, want hij is de liefste man op de wereld! Hij heet ook niet meer de professor, maar oom Eduard. Dat had u nooit gedacht, vader, dat hij oom Eduard was, had u wel!’

‘Dat mijn meisje zoo verstandig is niet meer aan menschenhaters te denken, dat doet mij een groot pleizier,’ antwoordde haar vader. ‘Dat onze professor oom Eduard was, dat had ik zeker niet gedacht, voordat hij 't mij zelf heeft verteld; anders had ik hem Arthur niet zoo licht meegegeven. En je moeder is zoo blij, dat in Arthur's leven zulk een verandering is gekomen, dat dit meer heeft geholpen voor haar beterschap dan de heele badkuur. Want, zie je, Squirrel, je moeder houdt zooveel van dien kalmen, bedaarden jongen, alsof hij haar eigen kind was.’

‘Ik ook, vader,’ verzekerde Squirrel, ‘en u zult zien, hoe ik samen met hem zal gaan leeren; dan komt hij gauw klaar!’

Op dezen eersten dag, waarop Squirrel in haar begeerte om alles wat zij beleefd had, tegelijk te vertellen, aldoor alles door elkaar haalde en zij Arthur telkens noodig had om haar er uit te helpen en hem telkens weer kwam zoeken, zat deze rustig in de kinderkamer een brief te schrijven, waarover zij zoo verbaasd was, dat ze midden in de kamer bleef staan.

‘Er is geen mensch op de wereld, aan wien je hoeft te schrijven,’ zei ze, ‘allen, aan wie je zou moeten schrijven, zijn hier!’

‘Toch is er nog een,’ antwoordde Arthur. ‘Zie je, Squirrel, ik moet dien goeden George schrijven, hem alles vertellen en hem nog eens bedanken. Want denk eens aan, hij is de oorzaak geweest, dat je vader mij heeft te logeeren gevraagd en daardoor is alles gekomen. Ik heb nu wat bedacht, waar George zich op kan verheugen, als hij weer zooveel te lijden heeft van den “Ever”. Hij zou dan onderwijzer kunnen worden in Lär-

chenhöh, als ik er dominee ben; dan zouden wij weer bij elkaar zijn en onze vriendschap zou blijven bestaan. Ik kon hem dan ook een beetje al het goede vergelden, dat hij mij bezorgd heeft. Het zou hem daar ook wel goed bevallen, denk ik.'

'Ja, ja, hij moet onderwijzer worden,' stemde Spuirrel blij in, 'dan kan hij veel bij ons komen en de "groote Ever" kan hem dan geen kwaad meer doen. Ik zal oom Eduard dadelijk vragen, of de dikke George onderwijzer in Lärchenhöh kan worden.'

Squirrel had nu de vaste overtuiging, dat hetgeen oom Eduard goed vond, zeker zou gebeuren. Ze liep dadelijk naar hem toe. Hij moest lachen, toen hij de boodschap kreeg, maar hij vond het best, dat George op Lärchenhöh onderwijzer zou worden. Om te beginnen zouden ze hem in de volgende zomervacantie daar te logeeren vragen, als ze er allemaal waren; dan konden ze er vast eens over spreken, over dat onderwijzer worden, vond oom.

Arthur woont nu boven bij zijn oom en bereidt zich met vreugde en vuur op zijn theologische studie voor, zoodat zijn oom zegt, dat hij weer jong wordt met zijn leerling en dat die weer een nieuw pleizier om te leven in hem heeft doen ontstaan en door zijn ijver zijn leermeester zelf in geestdrift brengt.

Squirrel houdt woord. Onvermoeid gaat ze elken morgen naar boven om te vragen, of er ook een les komt, die zij kan bijwonen en als die voorbij is, laat ze Arthur geen oogenblik met rust, voordat hij naar haar luistert.

'Nu moeten wij gauw met de thema's beginnen, dan zijn wij gauw klaar!' zoo dringt ze aan na elk lesuur.

Langzamerhand heeft ze zoo'n pleizier gekregen in het leeren, dat ze telkens vraagt, of ze mee mag doen, terwijl ze vergeet, dat ze alleen daarom met Arthur samen wilde leeren,

opdat hij gauwer klaar zou zijn. En oom Eduard's lessen zijn zoo, dat zij haar moeder telkens weer komt vertellen:

'Ziet u, moeder, een les bij oom Eduard is veel pleizieriger dan spelen met -'

Maar dan valt haar moeder haar in de rede en zegt:

'Je wordt nu langzamerhand wat ouder en het is goed, dat je nu ook wat pleizier krijgt in leeren en dat het spelen niet de hoofdzaak voor je is, maar wat meer op den achtergrond komt.'

Ook de kous neemt zij met opgewektheid ter hand, want haar moeder heeft goedgevonden, dal elk paar kousen, dat af was, gezonden zou worden aan Staseli of dat ze bewaard zouden worden voor de arme menschen te Lärchenhöh. Oom Eduard heeft haar namelijk verteld, dat daar ook veel armen zijn en dat ze dus tegen den zomer maar een goed pak moet klaar hebben.

Als Arthur den naam Herrenrüti hoort, dan springt zijn hart op van vreugde. Nooit zal hij vergeten, wat hem daar overkomen is. Steeds weer wordt zijn hart met liefde en dankbaarheid vervuld, als hij bedenkt, hoe heerlijk de lieve God alles bestuurd had, terwijl hij zoo den moed verloren had, dat hij niet eens meer kon bidden en met vertrouwen alles aan den Heere kon overlaten. Zijn heele leven zal Arthur dat nooit vergeten en zijn vertrouwen op God zal hij nooit meer verliezen, al zou hij ook nog eens in een toestand komen, dat hij niets voor zich zag dan ongeluk en tegenspoed. Want dan zal hij zich herinneren, dat God alles voor hem ten goede gewend heeft.

Mevrouw Kasteller is er nooit over uitgepraat, welk een zegen met Arthur in haar huis is gekomen. Elken dag dankt zij God opnieuw, dat Hij haar tegen haar wenschen en willen in zulk een weldaad heeft bewezen. Ze vindt, dat de goede

invloed van den verstandigen jongen op Squirrel steeds merkbaarder wordt.

‘Zie je wel,’ zegt haar man dan verheugd, ‘zoo neemt men engelen in huis op, zonder dat men het weet. Nu bestaat er geen treurig Grietje meer, noch in Engelberg, noch in Stuttgart, en dat alles is het werk van onzen beschermeling.’

En ook juffrouw Malva is van meening veranderd. Zij had nooit geloofd, zegt ze, dat Squirrel zoo spoedig verstandig had kunnen worden. Niet alleen loopt het kind naar de lessen van den professor, alsof het feesten voor haar zijn, maar er is nog meer, waarover juffrouw Malva zich niet genoeg kan verbazen: Squirrel zit netjes stil, als de taalles begint, die op aanraden van den professor maar eens in de week komt, en is niet meer zoo oproerig. Zij kijkt haar taalboek altijd zoo van terzijde aan, alsof ze het boek maar half vertrouwde, zooals het daar onschuldig op tafel ligt. Maar Squirrel spreekt daar niet meer over en verbuigt gehoorzaam, wat nu eenmaal verbogen moet worden.